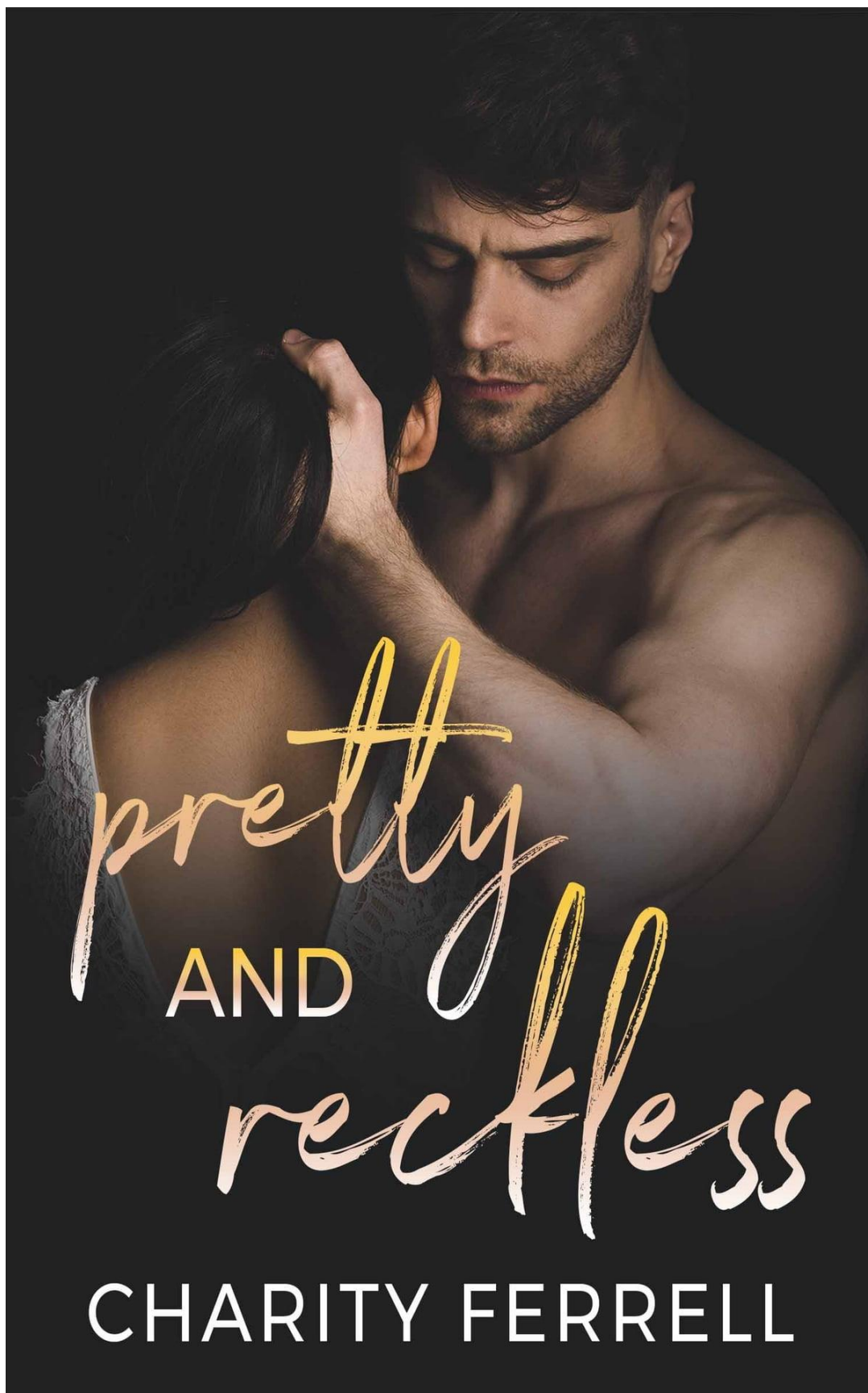

A dramatic, low-key photograph of a man with dark hair and a beard, shirtless, holding a woman's head in his hands. The man's face is partially illuminated, showing a serious expression. The woman's hair is dark and voluminous. The background is dark, creating a moody atmosphere.

*Güzel
Ve
Pervaz*

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
CHARITY FERRELL

Güzel ve Pervasız Charity Ferrell

"Bir kutu havai fişek gibi bir zihni ve kibritle pervasızca oynayan elleri vardı."

-Michael Faudet

PROLOG

"Seni göndermelerine şaşırdım," dedim önünde durarak.
"Neden öyle?" Merakla sordu.
"Onları becerdiğim için genellikle adam göndermezler."
Gözleri genişledi. "Bunun olmayacağına sizi temin ederim."
pis pis gülümsedim. "Bundan emin misin?"

BİRİNCİ BÖLÜM

ELİSE

Karar verme hakları kartımın iptal edilmesi gerekiyordu. Hayatımda yaptığım her seçim yanlıştı. Pandemonium bir gölge gibi peşimden geldi ve hayatımı daha da berbat etmek için her fırsatı bekledi.

Mesela şimdi olduğu gibi, sabahın üçünde ayak bileklerime kadar karla çömeldim ve terk edilmiş bir ara sokakta saklandım. Şişmiş bir gözüm, patlamış bir dudağım vardı ve kim bilir başka ne sorunum vardı. Fark edilmediğimden emin olmak için önce soluma sonra sağıma ürkek bir bakış attım.

Elimi açmaya gittiğimde taze manikürümün altında biriken kurumuş kanı fark ederek sindim. Titreyen ellerimle birkaç denemem gerekti ama sonunda açmayı başardım. Ben eşyalarımı karıştırırken babamın kibirli sesi kulaklarımda çınladı, baş ağrımı büyüttü. *"Sabah üçte açılan tek şey bacaklar, bebeğim."*

Haklı olduğunda nefret ettim.

Telefonumu bulmadan önce bir tomar parayı, bir tüp ruju ve bir çift yedek külotu kenara ittim. Parmağımı üzerinde kaydırduğım da ekran parlıyordu.

Oliver'dan beş cevapsız aramam vardı.

Beni aramaya nasıl cüret eder?

Beni sadece beş kez aramaya nasıl cüret eder?

Ben kasılmaların hüküm süren kraliçesiydim.

Aramalarını görmezden geldim ve rehber listemde aşağı kaydurdım. Birkaç kez gözlerimi kısıtım, çalışan tek bir gözle odaklanmaya çalıştım ve sonunda en iyi arkadaşım Holly'nin adına dokunmayı başardım. *Almak. Almak.*

Doğrudan sesli mesaja geçtiğinde hayal kırıklığıyla bağırdım. Kızı sevdim, ama o lanet telefonunu hiç açmadı. O da benim kadar sorumluydu ve bu pek bir şey ifade etmiyordu.

Muhtemelen cevap vermemesi kılık değiştirmiş bir lütuftu. Büyük olasılıkla erkek arkadaşıyla birlikteydi ve Oliver'ın en iyi arkadaşı olduğunu düşünürsek, ona saklanma yerimi söylemem pek akıllıca olmazdı.

Ona bakarken dolunaya lanet ettim. Onu aramayı düşünürken midem büküldü, kıvrımlar oluşturdu. Her ne kadar istemesem de kaynaklarımın sınırlı olduğunu biliyordum. Yarının bloglarına girmek istemediğim sürece, o benim tek umutlu seçeneğimdi. Derin bir cesaret nefesi aldım ve asla aramayacağımı düşündüğüm bir isme çarptım.

"Merhaba?" Karşı taraftaki sesi uykuluydu. Onu uyandırıp dağınıklığım sürüklediğim için kendimi kötü hissettim ama kaldırıma yığılıp uyuyarak ağrım olmayacaktı. Bir sürüşe ihtiyacım vardı ve o sürüşe hızlı ihtiyacım vardı.

"Weston?" diye bağırdım.

"Evet?" diye sordu, sözleriyle karışıklık. Numaramın onda olmadığını biliyordum, bu yüzden muhtemelen rastgele bir hatun tarafından sarhoş olduğunu düşündü.

"Bu Elise," diye açıkladım, soğuk parmaklarımı boğazıma götürüp cildimdeki derin çiziklerin üzerinden geçirdiğimde titreyerek. "Kafede bana kartını verdin."

Boğazını temizledi. "Her şey yolunda mı?"

"Tam olarak değil." Biraz vücut ısı yaratmak için bir elimle kolumu ovuşturdum.

"Tamam," diye çıkardı. "Bir şey konuşmak için mi aradın?"

"Evet, bu sözlü bir yardım değil." Bu hoşuna gitmeyecekti. "Daha çok beni gezdirme gibi."

İkilemime en kolay cevap, çantamdan birkaç fatura koparmak ve bir taksi çağırmak olurdu. Bunu onlarca kez yapmıştım ama bu gece değil. Hayır, kendi halimde yapamazdım. İyi bir taksi şoförü ya kim olduğumu bilirdi ya da beni en yakın acil servise götürürdü. Bunun olmasına izin veremezdim.

"Daha spesifik olmalısın," dedi bana.

Omuzlarım, en azından bunu düşündüğü için rahatlamış bir şekilde çöktü. "Yorulдум."

"Nerede mahsur kaldın?"

"Bir ara sokakta." Anlam veremediğim alçak sesli kelimeleri mırıldandı. "Ve söz konusu sokaktan bir arabaya ihtiyacım var," diye ekledim çabucak.

"Nerede bir sokak?"

Bir şey ayağımın üzerinden hızla geçip yanımdaki çöp kutusunun arkasına çarptığında elim ağzıma gitti ve çılgılığını engelledi.

"Şehirde," diye cıykladım, diğer haşereleri korkutup kaçırmak için ayaklarımı yere vurarak.

Ona yön verdim. Oliver'ın dairesinden çok uzağa kaçmamıştım çünkü kaçmaya çalışırken tüm enerjimi tüketmiştim. Sanki adım Külkedisiymiş gibi tek bir topukluyla oturma odasından koşarak geçmişim, ama beni kovalayan adam çekici bir prens değildi. Asansöre karşı karar vererek merdiven boşluğundan aşağı uçtum ve soğuk geceye çarptım. Ara sokağa girene kadar cesetlerden kaçtım.

Oliver'ın hala bana zarar verebileceğini mi düşündüm? Evet.

Beni öldüreceğini mi sandım? Muhtemelen değil.

Aptal herifin vücudumdan kurtulmaya ve ondan kurtulmaya ne cesareti ne de yeteneği vardı.

"On beş dakikaya orada olurum," dedi ve arka planda hareketler duyabiliyordum. "Ara sokaktan çık ve görünür olduğun yere git."

"Peki." Hareket etmeden önce tereddütle ayaklarımı sulu karda kaydırđım. Birinden saklanmaya çalışıyordum. Ara sokaktan ayrılmak planımı alt üst ederdi. "Siktir et," diye homurdandım, tuğla duvarı iterek. Oliver'ın hâlâ dışarıda beni arama ihtimali zayıftı. Bunun için çok tembeldi. Pislik hiçbir şey için çalışmayı sevmiyordu.

Sokaktan kaldırıma doğru ilerlerken, soğuk rüzgarın sert uğultusu tenime çarptı. Kaldırımda ilerlerken telefonu kulağıma tuttum. Durup dinlenmem gerekmeden önce sadece birkaç adım atabildim. Binaya sırtımı yasladım ve tentenin altına ulaşana kadar üzerinden geçerken tuğla sırtıma sürtündü.

Bu gecenin seçtiğı kıyafeti giymek için vücuduma baktığımda nefesim önümde şişti. Kısa, askısız bir elbise vajinamdan sadece birkaç santim uzaktaydı ve üzerimde sadece bir tane askılı, açık parmaklı ince topuklu vardı. Her zamanki gibi, Oliver beni yerimden aldığında pratik yerine sürtük olmayı seçmiştim, ama kıyafetlerimin birkaç dakika içinde çıkmasını planlamıştım (ki öyleydi) ve onun yatağına yatırılacaktım. gecenin geri kalanı için yatak. Gecenin bir yarısı kırık bir dudakla kıcıımı dondururken yalnız başıma mahsur kalacağımı öngörmemiştim.

"Bu horoz için hazır mısın bebeğim?" diye sordu Oliver, elini sikinde aşağı yukarı kaydırarak. Kalçalarına oturduğumda kan çanağı gözleri çıplak göğüslerime sabitlendi. Dudaklarımı yalayıp ona baktım ve başımı salladım. "Şimdi siktir et beni," diye hırladı.

Ellerim onunkilerin yerine geçtiğinde ağzı açık kaldı, kalınlığını sardı ve onu ıslak kıvrımlarıma sürttü. "Benim için çok ıslaksın," dedi. "Sikimi gördüğünde her zaman çok ıslak oluyorsun."

Ayağı kalktım, kafasını açıklığımla aynı hizaya getirdim ve hızlı bir hareketle kendimi aşağı doğru ittim, böylece beni tamamen doldurdu. Penisinin duvarlarıma çarptığını hissettiğimde genişçe

sırıttım. Bu gücü sevdim. Sorumlu olmayı sevdim. Amcığma eğiliyordu ve bu beni heyecanlandırdı. Beni şehvet et, pislik.

"Siktir, evet," diye homurdandı, kalçalarını hareket ettirerek. İnledim, o dudaklarının arasına bir meme ucu sıkıştırıp sertçe emerken, ellerim kendimi hizaya getirmek için öne düşüyordu.

Kahretsin, bu iyi hissettirdi. Çarşafları kavradım, bir şey hissedene kadar, doğru olmayan bir şey ve bu şey beni çok kızdıran kadar ona daha sıkı bindim.

Elimdeki ucuz kumaşı tutarken başım boşaldı. O, olacıklardan habersiz, gözleri kapalı bir şekilde altıma girmeye devam ederken ben ona binmeyi bıraktım.

"Seni kahrolası pislik!" Çığlık atarak yüzüne tokat attım.

Gözleri açıldı. " Mmm , bebeğim, bu gece sert oynamak ister misin? Beğendim." Kalçalarını yukarı kaldırarak belimi kavradı ve beni kendine bastırdı.

Derin bir nefes tuttum. Onu içimde hissetmek çok güzeldi ama dayanmalıydım. Bu kadar sinirliyen onun aletine yenik gelemedim.

Kirli külotu ağzına soktuğumda öksürdü. "Ne sikim?" Diye bağırdı, onları dışarı tükürdü.

Tekrar yanağına değdiğinde elim yandı. "Şunlar kimin?" tüttürdüm. "Peki çarşafların neden çürük amcık kokuyor?" Onu itip yataktan kalktığımda göğsü çökerek homurdandı. Elbisemi elime alıp kafama geçirdim. "Siktir git seni aptal, hilekar pislik."

Avucunu yatağa vurdu, horozu hala tam güçteydi ve inledi. "Elise, bebeğim, görüldüğü gibi değil." Yanındaki boşluğu okşadı. "Aşırı tepki veriyorsun. Yatağa geri dön. Bu aleti istediğini biliyorsun."

"Bir bok istemiyorum," dedim, pes etmeden önce kendimi başka yöne bakmaya zorlayarak. Diğerini ararken topuklarımdan birini yerden tuttum.

Külotu aldı, incelemek için yüzünün üstünde tuttu. "Eminim bunlar..."

Külotlara bakarak, "Sakın benim olduklarını söylemeye cüret etme," diye bağırdım. "Kıçım var ve ucuz, polyester G-string giymiyorum. En azından düzgün iç çamaşırı giyen bir kızla aldatabilirdin."

Sonunda kendini yataktan kaldırdı, göğsündeki kaslar bu süreçte dışarı fırladı, pantolonunu tuttu ve tokalarına bile gerek duymadan üzerine geçirdi. Konuşarak bu işin içinden çıkacağını düşündü. Ve onu suçlamadım. Oliver bir modele benziyordu, Wall Street'te çalıştığı gibi bir banka hesabı ve porno yıldızı gibi bir penisi vardı.

Beni durdurmak için ileri atıldı, dirseğimi yakaladı ve sıkıca kavradı. "Beni eve götür" dedim. O bir adım attı, ben bir adım geri gittim.

"Lütfen bebeğim, sakın ol ve benimle konuş" diye yalvardı. Beni sertçe geri ittiğinde başımı salladım ve duvara çarptım. "Beni dinlemeden gitmeyeceksin."

Nefesimi toplamaya çalıştım. "Hiçbir şey hakkında konuşmamıza gerek yok. Beni eve götür."

Beni kalabalıklaştırdı. Burun burunaydık, ağızlar arasında sadece birkaç santim mesafe vardı ve birbirimizin karesini oluşturuyorduk. Kimse bir Hatfield'a hayır demedi. Oliver bunu biliyordu. Ailesinin adı benimki kadar güçlüydü. İkimiz de olacak olan savaşa hazırdık. Ya da öyle olduğumu sanıyordum.

Bir yandan sahip olduğum erkek arkadaşların sayısını sayabilirim, eğer onlara böyle diyorsanız ve her biri hile yapan bir pislikti. Hep. Kaçınılmazdı. Bunun suçunu çıktığım erkeklerin tipine ve farklı bir tip seçecek kadar zeki olmadığımı bağladım. Gece kulüplerinden birlikte eve gittiğin rastgele erkekler ya da babanın sana ayarladığı ülke klübü pislikleri asla ciddi erkek arkadaş malzemesi değildir. Sadece aldatılmak istiyorsun.

Ve dürüst olmak gerekirse, bu beni rahatlattı. Hapisten ücretsiz çıkış kartıydı. Hile yaptıklarında, onları elden çıkarmak için bana bir

sebepe verdi. Asla dayanamazdık. Asla aşık olmaz, aşırı pahalı bir düğün yapmaz ve iki virgül üç çocuğumuzu sürükleyen bir minibüs sürmezdik. Birbirimizi kullanıyorduk, bir başkası gelene kadar anlık olarak diğerinin sağlayabildiğini alıyorduk.

"Neredesin?" Sesi beni ürküterek sordu. "Köşeye dönüyorum."

Kaldırıma kadar gelen parlak manşetleri fark ettim. "Ne sürüyorsun?" diye sordum tedbir olarak. İki bitlik bir fahişe gibi göründüğümü düşünürsek, köşedeki rastgele bir karta tam olarak yaklaşamazdım.

"Siyah SUV. Sadece ışıkları yaktım."

"Anladım." Binadan uzaklaştım ve ona doğru ilerledim. Bir ayağımla arabaya doğru zıpladım, her zıplayışında kaburgalarım derimi deliyordu, çünkü göze çarpmama ihtiyacımın yerini bir ayak parmağımı donma korkusu aldı.

Kapının kapanma sesine baktım. "Ne oluyor be?" diye sordu, sokak lambasının altında bana katılarak. "Ayakkabın nerede?"

Kolumu tutup omzuna sarıp beni yerden kaldırdığında ağırlığımın gevşediğini hissettim. Arabasına varana kadar ayaklarım karın birkaç santim üzerinde havada süzülerek beni omzuna yaslayarak dengede tuttu.

Kaybettim, dedim ona, önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkerek.

Beni bırakmamaya dikkat ederek arabanın kapısını açtı ve ısıtılmalı deri koltuğa geçmeme yardım etti. Açık hava delikleri yüzüme sıcak hava üflerken kendimi dikkatlice yerleştirdim.

"Bu havada ayakkabını nasıl kaybetmiş olabilirsin?" diye sordu, sürücü kapısı içeri girdiğinde çarparak kapandı. "Peki neden böyle ayakkabılar giiyorsun?" Pencereden dışarıyı işaret etti. "Kar yağıyor."

Teşekkürler, Kaptan Lanet Apaçık

"Uzun hikaye," dedim ve araba sustu. "Söylemek istemediğim."

Emniyet kemerini baēladı. "İyi, o zaman yüzüne ne olduğunu açıklamaya ne dersin?"

Elimi sıcak havada salladım. "Ben de bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Çok kötü. Sen yapana kadar bu noktadan uzaklaşmayacağım."

İç ışık yanıp söndüğünde, tüm arabayı aydınlattığında ve yüzümdeki her morluk ve kesiēi aydınlattığında gözlerim yandı. Hissettiēimin yarısı kadar bile kötü görünüyorsam, oldukça kötü görünüyordum. Acı bana yol açtı, ama her ağrının nereden geldiēinden emin değildim. Her yerim acıyor .

Yüzüme birkaç darbe almıştım, bir gözümü tamamen açmakta zorlanıyordum ve şişmiş dudaklarımda kan tadı vardı. Kaburgalarımın çatladıēından emindim çünkü Oliver her hareketinde ayaēını tekrar böğrüme vuruyormuş gibi geliyordu.

"Kahretsin," diye tısladı, yüzümü incelerken. Soēuk eli çenemi hafifçe okşamak ve daha iyi görebilmek için uzandıēında irkildim. "Polisi aramamız gerek."

Bardaklıkta oturan telefonunu aldı ama elini bir şaplakla ondan uzaklaştırdım. Hayır, polis yok, dedim ona.

Bana baktı, şaşırdı. "Ne? Polisleri aramalıyız. seni ben götürürüm. Güvende olacaksın. Kimse sana zarar veremez."

Sevgili Tanrım, kendi kendine yardım reklamını dinliyormuş gibi hissettim.

"Polise gitmeyeceēim."

Bu halka açıklansa kıcıma tekmeyi basardı. Oliver'ın ailesi isimlerinde bu tür bir lekeyi göze alamazdı ve ağzımı açarsam babamın Chicago'daki tüm hükümet gücünü kaybedeēini biliyordum.

"Saldırıya uğradın ve bunu rapor etmeyecek misin?" Yavaşça, aklımı kaçırmışım gibi bana bakarak sordu.

Kafamı salladım, uzun zaman önce aklımı kaybettiēimin tamamen farkındaydım. "Doēru."

"En azından babanı aramamız gerekiyor. Belki sana biraz akıl verir." Yüzüm bu kadar kötü acımasaydı, gülmekten kırılırdım.

"Şehir dışında," diye yalan söyledim.

Onu aramamın hiçbir yolu yoktu. Numarasını çevirmeden önce Oliver'ın sarhoş, kadın döven kışını arardım.

Bana şüpheyile bakarken dişleri kenetlendi, çenesi gıdıklandı. "Eminim bir cep telefonu vardır, Elise."

"Onu aramıyorum," diye tersledim, sabrımı yitirerek.

"O zaman hastaneye gidelim," diye ısrar etti.

"Biz de hastaneye gitmeyeceğiz." Yüzüm birkaç güne iyileşirdi. Bunu kimsenin bilmesine ihtiyacım yoktu.

Sinirli bir nefes verdi. "Yani hastaneye gitmek istemiyorsun, polise gitmek istemiyorsun ve bana ne olduğunu anlatmak istemiyorsun?"

Tekrar başımı salladım. "Doğru."

Ellerini temiz traşlı yüzünü ovuşturdu. "O zaman beni neden aradın?"

Dudağımın kenarını ısırıldığında acıyı görmezden geldim. "Arayacak başka kimsem yoktu."

Parmakları direksiyona dolanmış halde bana bakarken yüzü düştü. Senin için ne yapmamı istediğini söyle, dedi yavaşça. "Bu savunduğum her şeye aykırı ama seni yardım almaya zorlayamam. Seni eve götürmemi ister misin?"

Başımı salladım ve koltuğuma geri oturdum. "Bu şekilde eve gidemem." Yüzüm yıpranmış, yırtık bir elbise ve tek topuklu giymiştim. Hırpalanmış bir fahişe gibi girişten girdiğimi duymamasına imkan yoktu.

"Seni götürebileceğim başka bir yer var mı?"

"Gidecek başka bir yerim yok," dedim dürüstçe. Hastaneye gitsem başım belaya girerdi. Eve gidersem ve insanlar beni böyle görürse, bunun yansımaları olurdu. Seçimlerim minimaldi. "Bana bir otel odası kiralayabilirsin," dedim sonunda, son çareme kadar

daraltarak. "Adınız altında kabataslak bir tane olmalı ve beni gizlice içeri sokmanız gerekiyor. Bolca nakitim var." Debriyajımı açtım ve birkaç yüz dolarlık banknot çıkardım.

Kaşlarını çattı. "Bu daha da kötü görünür. Bak, benim evimde kalabilirsin ama bu ikimiz arasında kalır, anladın mı? Bu benim için gerçekten kötü olabilir."

Başımla onayladım ve parayı çantama geri koydum. "Sır tutmakta iyiyimdir."

Arabayı vitesine taktı ama uzaklaşmadan önce ayağını frene bastı. Derin, kara gözleri bana odaklandığında gergindim. Bir şey olmak üzereydi ve bundan hoşlanmayacağımı hissediyordum.

"Bir şey daha," dedi.

Emniyet kemerimle oynadım. "Ne?"

"Bunu yaparsam, bu hafta beni görmeye gelmelisin."

Deli miydi? Çıldırılmıştı.

Ona tek gözlü en iyi bakışımı atarak başımı salladım. "Hayır, kesinlikle hayır. Beni o köşeye bırakabilirsin çünkü bu olmuyor." Elimi kapı koluna sardım, gerekirse kaçmaya hazırdım.

Arabanın kapılarının kilitlenme sesiyle çığlık attım. "Gerçekten beni içeri mi kitledin?" diye sordum yüzüm yanarak.

Üç parmağını kaldırdı. "Üç buluşuyor. Kabul edersin yoksa kapıları kilitli bırakıp polisleri ararım. Üç buluşma, tek istediğim bu. Kabul ediyorsun, hemen çekiliyorum."

Bana şantaj yapıyordu. O pislik bana şantaj yapıyordu. "İyi," dedim soğuk bir sesle. "Senin saçma oyununu oynayacağım."

Ayağı frende kaldı. "Bana söz ver."

"Beşinci sınıfta neyiz?" diye hırladım, onu kafasına tokatlama dürtüsüne direnerek. "Pembeleri daire içine almak ve birbirinizin avuçlarına tükürmek ister misiniz?" Her yerim titriyordu. Onun psikolojik saçmalıklarıyla uğraşacak tahammülüm yoktu. "Anlamadıysan başım ağrıyor ve her tarafım kan içinde."

"Bana söz ver, yapman gereken tek şey bu. Bu kolay."

"İyi," diye inledim. " Lanet olsun söz veriyorum."

İKİNCİ BÖLÜM

ON SEKİZ SAAT ÖNCE

ELİSE

"Teşekkürler," dedim eldivenli elimle baristadan bardağı alıp kafenin arka tarafına oturdum. Soğuk kış havası, buzlu kapı her açıldığında üzerime başka bir müşteri yığılarak dökülüyordu.

Koltuğuma yerleştim, ceketimi yanımdaki sandalyenin arkasına örttüm ve bardağı dudaklarıma götürdüm. Tatlı sıvı, çabucak yutmadan önce dilimin ucunu yaktı. *Nane, yum.*

Dirseklerimi altlarındaki yapışkan masayı hissederek indirdim ve çenemi avucumun içine aldım. Müşteriler dükkânın etrafında koşuşturuyor, krema döküyor ve bardaklarına şeker serpiyordu. Zamanında çalışmaya devam etmek için mücadele ederken özür dilemeden birbirlerine çarptılar. Birkaçı, dizüstü bilgisayarlarının önüne yerleştirilmiş ve kulaklarına takılan kulaklıkların yardımıyla etraflarını saran kargaşadan habersiz masalara oturdu. İki orta yaşlı adam belgeleri ileri geri aktardı, hem yüzleri hem de sesleri ısındı.

Sonra ben vardım: kulaklığı olmayan, bilgisayarı olmayan ve hiç kimsesi olmayan yalnız. O insanlar: koşuşturan, okuyan, tartışanların hepsi yaşıyordu. Ben sadece *oradaydım*. Sadece hayatta kalıyordum.

Beni bakarken yakaladıklarında adamlardan hızlıca başka yöne baktım ve o zaman onu gördüm. Başımı geriye attım, dükkânı taradım ve sonra yoluna baktım. O olamazdı. Neden orada olsun ki?

O benim yeni ilgi odağım olacaktı. Sabırla sırada beklerken başının üstünde her yöne uçuşan dağınık amaretto buklelerinden eriyen kar tanelerini fırçalamasını izledim. Siyah çerçeveli gözlüklerini çıkardı, temizledi ve sonra tekrar burnuna itti. Kalın paltosunun altından solmuş, koyu yeşil pazen bir gömlek görünüyordu ve boynuna kalın bir atkı sarılıydı.

Koltuğuma geri düştüm. Hareketleri hiç de eğlenceli değildi ama nedense gözlerimi ondan ayıramıyordum. Birkaç kez gözlerimi kıstım, hala kendimi sorguladım ama o olduğunu biliyordum .

Sadece bir kez tanışmıştık, ama bir yüzü, özellikle de iğrenç bir gülümsemeyle şımartmak istediğim bir yüzü asla unutmadım. Üç yıl önce denediği ve beni benim yerime koyamadığı zaman tanışmıştık. Bana not alacağı bir çalışma projesiymişim gibi bakmıştı ve bu hoşuma gitmemişti.

Bu yüzden en iyi yaptığım şeyi yaptım. Beni rahat bırakmasını sağlamanın bir yolunu bulmuştum. Benim yolum da büyük ihtimalle onu kovdurmıştı ve bunun benim hatam olduğunu bilmesi gerekiyordu. Benden nefret etmemesi mümkün değildi.

Sipariş verme sırası kendisine geldiğinde baristaya dostça bir sırıtış attı ve bahşiş kavanozuna birkaç banknot attı. Yanında fazladan bir gülümsemeyle ona kahvesini uzattı ve o da nazikçe teşekkür etti. Adam fazlasıyla güzeldi. Onu sevmememin bir başka nedeni daha vardı.

Lattemden bir yudum daha aldım. Bir şey söylemeli miyim? Cehennem hayır, kesinlikle hayır. O gidene kadar başımı eğip masayı incelemem gerekiyordu. Beni görseydi, garip ve son derece rahatsız olurdu. Benden birkaç santim ötede duran ve kahvesine krema katan adam benim hakkımda çok şey biliyordu. Nerede olduğumu biliyordu. Bana inanmayı seçse de seçmese de, yaşadıklarımı biliyordu, ama mücadelelerimi biliyordu.

Ayrıca kariyerini mahvetmeye çalışanın ben olduğumu da bilmesi gerekiyordu. Ona çantalarını toplamasını sağlayacağını bildiğim tek şeyi yapmasını söylemiştim.

"Eliz."

Adımın sesiyle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yüzüne yapıştırdığı baristaya verdiği gülümsemeyle önümde durdu. Bununla nereye varacağını görmek için beklerken gözlerimiz birbirine kenetlenmiş halde ona baktım. Sessizce, intikam almak için içkisini yüzüme fırlatmaması için dua ettim, kariyerini yaktığım için yüzümü kavurdu.

"Sen olduğunu sanıyordum," dedi sonunda rahatsız edici sessizliği bozarak.

"Evet, benim," dedim beceriksizce, bardağımı masaya bırakırken. Aslında daha önce oradan biriyle hiç karşılaşmamıştım. Tam da bu nedenle beş saat uzağa gönderilmiştim. İnsanların beni tanımaması için beni yeterince uzakta istemişti, ama yine de yakındı, böylece kaçmaya karar verirsem beni tasmaıyla boğabilirdi.

Nerede olduğum hakkında yalan söylerdi. Onlara (aslında altı fit altında yaşayan) büyükannemi ziyaret ettiğimi veya yurtdışında okuduğumu söylerdi. İtibarım göz önüne alındığında, birinin ona gerçekten inandığından şüpheliydim. Babam ailemizin adını temiz tutmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken ben de onu çöpe atmaya çalıştım.

Ben Elise Parks, Chicago'nun en önde gelen girişimcilerinden birinin kontrolden çıkmış sürtük varisiydim. Bacaklarını kapalı tutamayan, eli içkisiz ya da kan akışını narkotikten temizleyemeyen kızdım. Bir taçla başım belaya girdi ve onu gururla giydim.

Kötü şöhretim on dördüncü doğum günümde başladı. Holly ile babamın içki dolabını bastıktan sonra sokağımın ortasında el arabası yapmanın harika bir fikir olacağına karar vermiştik. Elbette polisler aradı ve kelepçeli olarak götürüldük. Babam polis karakoluna geldiğinde ne kadar sevindiğimi hatırladım, yüzü öfkeyle kaplanmıştı. Hareketlerimden aldığı öfke ve tepki beni mutlu etti. Beni o kadar mutlu ettiler ki, tekrar tekrar olmasını izlemek için aptalca şeyler yapmaya devam ettim.

Ama Şimdi o rolden kurtulmaya çalışıyordum. İlerlemek istiyordum, ilerlemek istiyordum ama itibarımı kaybetmekte zorlanıyordum. Sonsuza kadar yalancı, alkolik kaltak olarak bilinecektim.

"Buralarda ne yapıyorsun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Burada yaşıyorum." Bir içki aldım. "Burada ne yapıyorsun?"

Parmakları karşımdaki sandalyenin kenarında kıvrıldı ve eğildiğinde midesi sırtını sıyırdı. "Ben de, ailem burada yaşıyor."

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedim gergin bir şekilde.

Kovuldu mu? Onlara ne dediğimi söyledi mi? Tehdit mi etti?"

"İŞim ne kadar eğlenceli olabilirse," dedi kıkırdayarak. "Öyleyse söyle bana, nasılsın?"

Omuzlarımı silktim. "Son zamanlarda hiç hap atmadım, üç yıldır temizim ve yasal bir yetişkinim, bu yüzden bacaklarımı istediğim kişiye açabiliyorum," diye mırıldandım ve ona kendini beğenmiş bir gülümseme gönderdim. "Yani çok iyi gittiğimi söyleyebilirim."

Kaşlarını çatarak kaşlarını çattı. Hala tanıştığımız zamanki kadar gergin olduğunu anlayabiliyordum. "Tamam, kahretsin, üzgünüm," dedim elimi kaldırıp ona en iyi masum bakışımı vererek. "En iyi davranıŐımdaydım."

Sandalyenin kancasını çözdü ve topuklarının üzerinde geriye doğru kaydđ. "Bunu duyduğuma sevindim. Seni bir daha orada göremeyeceğimi umuyorum?"

Sırtım kasıldı ve parmaklarımın her biri fincanıma dokundu. "Hala orada mı çalışıyorsun?" diye sordum bir yudumda.

Islak çizmelerine baktı. "Evet, benim yerime birini bulana kadar haftada birkaç gün." Birbirimizden uzağa baktık, gariplik daha da güçlendi, ta ki bir el ırpmasıyla onu kırana kadar. "Yani bir daha asla, anlaŐtık mı?"

"Asla asla deme Weston," diye mırıldandım.

Beladan uzak durmak için elimden geleni yapıyordum. Kılıcımı teslim ettim, hikayemi açıklama savaşımdan vazgeçtim ve sahip olduğum azıcık saygınlığımı kesmesine izin verdim. Özgür olabilmek için her şeyden vazgeçtim. Hayatıma devam etmek istedim ve gerçeğimi ortaya çıkarmaya devam edersem, sadece yere yığılmaya devam edeceğimi biliyordum. Bu yüzden korkakça yolu seçtim ve vazgeçtim.

Ama bu davranışın ne kadar süreceğinden de emin değildim. Ben metodik bir düşünür değildim. Zayıflık anlarımda daha dikkatsiz, sistemsiz ve mantıksızdım. Kararlarımı anı beklemeden, çok geç olana kadar sonuçlarını asla düşünmeden verdim. Berbattı ve berbat zihnimde bunu biliyordum. Boktan insanlar boktan şeyler yaparlar, bu bizim doğamızda var.

"Asla asla demiyorum, Bayan Parks," dedi, cüzdanını çıkarmak için bardağını masaya bırakırken. "Ne söyleyebilirim? Bardağın dolu tarafını görmeyi seviyorum." Bir kart çıkardı ve bana doğru uzattı. "İşte benim kartım. Kendini *asla asla deme durumlarından* birinde bulursan beni ara ."

Cebinden yüksek bir çınlama geldiğinde ona şüpheyile bakarak karta ihtiyatla baktım. Sebebi neydi?

Ceketinden telefonunu çıkardı ve ekrana baktı. "Kız kardeşim," dedi telefonu havaya kaldırarak. "Bebek bakıcılığı yapacağıma söz verdim." Aramayı sessize alıp cebine attı. "Beladan uzak durmaya çalış," diye omzunun üzerinden kapıya doğru seslendi.

Kartı almadan önce çıkış ziline çalmasını bekledim.

Weston Snyder.

Dr. Güzel bir yüzüğü vardı.

Taşan çöp kutusuna baktım ve sonra karta geri döndüm. Onu pisliğin içine atmalı mıyım? Elimdeki kartla oynadım, onu kullanıp kullanamayacağımı düşündüm ve sonunda onu çantama attım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ELİSE

"Orada kal," diye talimat verdi Weston, beni dikkatlice duvara dayayarak ve ardından kapıyı kapattı. Yaptığım her harekette vücuduma bir acı saplandı. Ayakkabımı arabasının zeminine atmıştı ve sonra dairesine varmak için beni üç kat merdivenden yukarı taşımak zorunda kalmıştı.

Debriyajımı mutfaktaki mermer tezgahın üzerine fırlattı ve sonra benim için geri geldi. "Dikkat et," dedi, oturma odasının ortasındaki koltuğa geçmeme yardım etmek için titreyen kolumu omzuna dolayarak. Beni dikkatle yere indirdiğinde deriyi sıyrırken çıplak kalçalarım titredi.

"Hemen döneceğim," dedi bana, geri çekilip soldaki açık kapıdan içeri girerek, bana onun evine bakma şansı vererek.

Kesinlikle onun yaşındaki bir adamdan beklediğim şey değildi. Sofistikeydi. Mobilya zevклиydi. Her iki yanıma da siyah koltuklar oturdu, önümde ortasında kitapların yığıldığı cam kapaklı siyah bir masa vardı ve altına beyaz tüylü bir kilim yerleştirildi. Tuğladan bir şöminenin üzerine büyük ekran bir televizyon asılmıştı ve her iki yanında iki büyük, soyut tablo asılıydı. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım, şişmiş gözümle tabloların ressamını seçmeye çalıştım ama kim olduğunu ayırt edemedim.

Elinde bir kablo örgüsü atışı ile odaya geri döndüğünde ona baktım. "İşte," dedi eğilip battaniyeyi etrafıma sararak. Titredim, yumuşak kumaş tenimi sardı. "Hadi ama seni temizlememiz gerek."

Beni dikkatlice koltuktan kaldırdı. Odaya küçük adımlar atarken battaniyeyi düşmemesi için yumruğumda tuttum. Her adım, her dayanılmaz adım, başıma gelenlerin bir hatırlatıcısıydı.

Bir yatak odasından geçtik ve bitişikteki banyoya indik. Beni kapalı klozet kapağına yatırdı ve çekmeceleri ve dolapları karıştırmaya başladı. İlk yardım çantasını aldı ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. Çenemi eline alarak yüzümü inceledi.

"Bana kartını verdiğin için pişman olduğuna bahse girerim," dedim, gülmeye zorlayarak, gerilimi biraz olsun kırmaya çalışarak. Hiçbir şey söylemedi. Belli ki şakamı eğlenceli bulmamıştı.

"Kahretsin, bu seni öldürüyor olmalı," dedi. Peroksit, kırık tenimle temas ettiğinde acıyarak irkildim. "Gerçekten dikişe ihtiyacın var gibi görünüyor. Hastaneye gitmek istemediğine emin misin? Yara izi olacak."

Başka bir acıyla yüzümü buruşturdum. "Hastane yok."

Başını sallayarak konuyu dağıttı. Gözlerimi kapattım ve yaralarımı titizlikle temizleyen ellerini hissedince rahatlardım. Kabarık dudaklarıma ılık bir bez sürerek etraflarındaki kanı temizledi ve sonra her parmağımı tek tek temizlemek için ellerimi tuttu.

"Kimse, kesinlikle senin üzerinde bir numara yapmışlar," dedi, hiçbir şeyi kaçırmadığından emin olmak için ikinci bir bakış atarak. Ellerini dizlerime yaslayarak bana baktı. "Kaburgaların nasıl hissediyor?"

Sanki derimin altında çatlıyorlarmış gibi, dedim kaslarım sızlayarak.

Ayağa kalktı ve ellerini yıkamak için musluğu açtı. "Bir bakmamı ister misin?" O sordu. Yutkundum, kafam şokla havaya kalktı. "Kırık olmadıklarından emin olmak için," diye aceleyle dışarı çıktı. "Ki öyle olduklarından eminim ama rahat hissetmiyorsan anlarım."

"Hayır, bu iyi." Bir sürü erkeğin önünde çıplaktım. Benden farklı olmamalı.

"Soyunmana izin vereceğim. Sutyen ve külotunuzu açık bırakabilirsiniz. Elbiseni göğsüne kadar çek, ben de senin için yanlarını sarayım. Hazır olduğunda beni ara." Bir havlu çıkardı, yere koydu ve sonra gitmek için arkasını döndü ama onu durdurdum.

"Aslında bu konuda yardıma ihtiyacım var," dedim elbiseme işaret ederek. Yardım almadan çıkarmam imkansızdı. Adeta cildime yapışmıştı.

Boynunun arkasını kaşıdığında yüzündeki tüm renk çekilmişti. "Tamam," dedi sinirle. Elimi tuttu, diğeriyle kolumu tutmak için kullandı ve beni kaldırdı. "Seni küvetin kenarına oturtacağım. Sanırım bu en kolayı olacak."

Beni küvetin kenarına yatırırken acıyı hissederek inledim. "Benim için kollarını kaldırır mısınız?"

Acı içinde çığlık atma dürtüsünü bastırırken onları yavaşça kaldırırken sallandılar. Tek dizinin üzerine çöktü, yüzü baldırlarımın ortasıyla aynı hizadaydı ve elbisemin eteğini tuttu.

Soğuk bir ter vücudumu kapladı ve kalbim çarpmaya başladı, hızı hızla artıyordu. Tüm dikkatimi ona odakladığımda omurgam sertleşti. Bacaklarıma kramp girdi ve kalçalarımı ileri atmak için kıcıımı kullandım. Başka bir şeye odaklanmaya başladığımda ağrı bastırmaya başladı.

Bacaklarımin arasında yükselen sıcaklığı hissederek utançla başımı eğdim. acınasıydım. O benimle ilgilenmeye çalışırken ben tahrik oluyordum, her dokunuşta bacaklarımin arası daha da ıslanıyordu . Hayal gücüm, eli basit bir şekilde kaydırıp parmaklarımin uyluklarımin arasında dolaşmasına ve amımın içine girmesine izin verirse ne olacağına karar verdi.

Dudaklarımin hafifçe araladım ve ona kabul edeceğini umduğum sessiz bir davette bulundum ama o beni ikna etmeye çalışmadı. Uzun parmakları elbisemin eteğini kavradı ve elindeki kumaşı topladı. Yaklaştı, nefesi düzene girdi ve onu vücuduma doğru çekmeye başladı. Kıcımın altına çarptığında durdu.

"Benim için kalk," dedi kalçamdan tutup elbiseyi belime geçirmeme yardım ederek.

Külot giymediğimi fark ettiğinde çenesinin düşmesini ve göz bebeklerinin büyümesini izleyerek inledim. Ona karşı tamamen çıplaktım.

Öksürdü. "Sormayacağım bile," dedi başını sallayarak ve elindeki işe geri dönerek. Elbiseyi göğsüme doğru kaydırmaya çalıştı ama ben acıyla haykırdığımda elleri aniden durdu. Daha sonra ne yapacağını öğrenmek için bana baktı.

"Kes şunu" dedim.

"Ne?"

"Kes şu lanet şeyi."

Sekiz yüz dolarlık bir elbiseydi ama çoktan mahvolmuştu. Kitten bir makas almak için kendini yukarı çekti ve makasın sapını parmaklarının arasına geçirdi.

"Aşağı mı, yukarı mı istiyorsun?" Önümde durarak sordu.

Yukarı veya aşağı? Sapık zihnim sürüklendi. Yukarı mı aşağı mı istedim? Kesinlikle yukarı, aşağıyı hiç sevmedim.

Elise, dedi, beni hangi pozisyonda becermesini istediğime dair düşüncelerimden ayırarak.

Benim sorunum neydi? Benim tipimin tam tersiydi. Sokaklardan geçerek ona asla ikinci kez bakmam. İyi biriydi. O tatlıydı. Bu ayın Playgirl dergisi için seçilecek gibi görünmüyordu.

Öyleyse neden bedenim onun için çaresizlik içinde karıncalanıyordu? Beni temizlerken gösterdiği özene hayran kaldım. Dikkatli bir aşıktı, bundan emindim. İşte tam da bundan hoşlanmadım. Yavaş ve şehvetli bir kız değildim, ham ve duygusuz sevdim. Ben ona binerken bir adam saçımı çekip kıcımı tokatladığında hiçbir duygu yoktu. Biz sadece hayal kırıklıklarımızı gidermek için sevişen iki kişiydik. Öyleyse neden Weston'ın yatakta olduğunu hayal ediyordum?

"Ha?" sonunda sordum.

"Bunu kesmemi mi yoksa kesmemi mi istersin?" Makası açtı ve sonra kapattı.

"Yukarı iyi." Kelimeler ağzımdan çıkarken sesim titriyordu.

Ellerinin tekrar bana dokunması için endişe içimi delik deşik etti. Belki o da aynı duyguyu paylaşıyordu ve benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu. Sonumuz onun yatağında olacaktı ve o benimle daha iyi ilgilenecekti.

Öne çıktı, elbisemi tutarken makas kumaşa çarptı ve kesmeye başladı. Dikkatlice keserken uyluklarımın veya dekoltemin arasına girmede. Elbise ikiye bölündü, göğüslerimin arasındaki çukuru sıyırdı ve sutyen giymediğimi fark edince iki kez çekti.

Kaldıraç için küvete tutun, diye talimat verdi ve beni yukarı çekti ve elbise vücudumdan düştü. Yerdeki bandajı aldı ve yanlarımı sarmaya başladı. "Elimden geldiğince dikkatli olmaya çalışacağım. Ciğerlerine zarar vermemek için biraz gevşek bırakıyorum."

Acı, her sargı ile öldü. İş bittiğinde battaniyeyi yerden aldı ve vücuduma geri sardı.

"Koridorda bir misafir odam ve banyom var. Muhtemelen duş almak ve kendini temizlemek istiyorsun. Bandajı fazla ıslatmamaya çalışın" dedi. Hayal kırıklığıyla iç geçirdim. Sanırım bu gece yatağını paylaşmayacaktı.

"Evet, iyi olacağım." dedim.

Banyoya gitmeme yardım etti ve bana bir havlu verdi. "Kapıyı açık tut ve bir şeye ihtiyacın olursa benim için bağır," dedi odadan çıkarken. Battaniyeyi vücudumdan çözdüm ve suyun ısınmasını beklerken makyaj masasına yaslandım. Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve aynadaki yansıma dikkatlice baktım.

Yanaklarımın bronz teni boyunca uzanan belli belirsiz morlukları seçebiliyordum. Kara, çekik gözlerimden biri şişerek kapandı. Dudağım patlamış ve şişmişti. Saçlarım karmakarışık. Parmaklarımı boynumun sıyrıklarında çaprazladım ve göğüslerimde daha fazlasını görmek için aşağıya baktım. Weston haklıydı. Oliver gerçekten benim için bir numara yapmıştı.

Dikkatlice duşa girdim ve ısıtılmış su ağrıyan derimden aşağı akarken vücudum yandı. Kendimi dengelemek için elimi duvara dayadım, suyun vücudumdan aşağı akmasına izin verdim ve ağladım.

Duş benim kurtuluş sığınağımdı. Burası benim kurtuluş yerimdi. Duygulanmama izin verdiğim tek yer. Sırlarımı suya fısıldardım ve sonra bilinmeyene sürüklenirlerdi.

Bitirdiğimde yatak odasına yürüdüm ve yatağın üzerinde bir çift eşofman ve bir tişört buldum. Hemen havlumu yere atıp üzerime geçirdim ve oturma odasına geri döndüm.

"Aç mısın?" diye sordu Weston, mutfakta durarak. "İstersen sana bir sandviç ya da çorba yapabilirim?"

esnedim. "Böyle iyiyim teşekkürler. Ben yatağa gideceğim. Çok yoruldum."

Bir bardak su almak için arkasını döndü ve etiketi okuyabilmem için bir şişe ibuprofen uzattı. Kapağı açtı, birkaç tanesini eline bıraktı ve bana uzattı.

"Bunlara ihtiyacın olacak," dedi. Hapları aldım ve yuttum. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. İyi geceler Elis."

Odaya girdiğimde telefonumun ve debriyajımın komodinin üzerinde oturduğunu fark ettim. Taze pamuğun kokusunu içime çekerek soğuk çarşafı girdim ve uykuyla savaşacağımı biliyordum.

Sırt üstü yatıp Weston'ı düşündüm. Onun bu gece yaptığı gibi bana yardım etmek için hiç kimsenin yolunun dışına çıkmamıştım . Eski hizmetçim ve dadım Bella vardı, ama bana bakması ve kibar olması için para aldı. Weston orada olmamdan hiçbir şey anlamadı ve bana maaşlılardan daha iyi davranıyordu.

BÖLÜM DÖRT

WESTON

Ben tamirciydim. Hatırlayabildiğim kadar uzun zamandır öyleydim. Ağabeyim ve ablam arasında aracıydım ve ailelerimizle başlarının belaya girmesinden korktuklarında sorunlarıyla geldikleri kişiydim. Kardeşimi beladan uzak tutarak aileme yardım ettim. Yaşlı komşumun boruları tıkanığında tamir ettim ve her cumartesi sabahı onun yiyecek taşımasına yardım etmek için evde olduğumdan emin oldum.

Nerede bir sorun veya anlaşmazlık varsa, onu düzeltmek istedim. İnsanları sevmezdim, kırılacak şeyleri de. Bu yüzden sadece bunu yapmayı kendime görev edindim.

Elise misafir odamda kaybolduktan sonra avucumu alınma vurarak, Çok sikildim, diye mırıldandım. Buraya gelmesine izin vermemeliydim. Ben bir aptaldım. Ona yardım etmem, onun evimde olması, uğruna çalıştığım her şeye mal olabilirdi. Bu yirmi yaşındaki kadın tüm kariyerimi mahvedebilir.

Gitmesine ihtiyacım vardı ve bunu gerçekleştirecek cesareti bulmam gerekiyordu. Nedense ona dışarı çıkmasını söyleyecek gücü toplayamıyordum. Aklım karıştı ve kararlarım la oynuyordu. Onu burada istiyordu, ama onu burada tutamazdım. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim: onu kovmak ve onu hiç tanımamak mı yoksa yakınlaşmasına ve her şeyi mahvetmesine izin vermek.

Işıklarımı kapatırken derin bir nefes verdim ve sonra temizlik yapmak için banyoma cesaret ettim. Bakışlarım doğrudan köşeye fırlatılmış yırtık elbiseye kaydı. Onu alıp parmak uçlarımı çiçekli bir parfüm kokan parlak saten üzerinde gezdirirken boğazım yandı.

Gergin derimi yoğurmak için parmak eklemlerimi kullanarak boynumun arkasını ovuşturdum. Ellerim onun üzerindeydi. Hayatımda bir sürü çıplak kadın görmüştüm ama kesiklere ve morluklara rağmen en nefes kesicisi oydu. Onu düzeltmem için kendini bana teslim ederken bana bakarken çok masum görünüyordu.

Beynim, görmezden gelmeye çalıştığım şeye geri döndü. Benim dokunuşumla harekete geçmişti. Söyleyebilirim. Kendi arzumla boyun eğmek istediğim için ağrıyordum ama kendimi tuttum. Bunu yapamadım. Ben öyle bir adam değildim. Bir zayıflık anında ona vurmana ihtiyacı yoktu. Az önce bir adam tarafından dövülmüştü. Birkaç saat sonra başka birinin onu ellemesine kesinlikle ihtiyacı yoktu.

Siyah kumaşa bulaşmış koyu kırmızı kan lekelerini fark ettiğimde, göğsüm sıkıştı, içimde bir volkan gibi öfke kaynadı. Elbiseyi düğümledim, nabzım boğazımda atıyordu ve makası kaptım. Ayaklarımda sadece küçük şeritler oluşana kadar durmadan bıçakları delip geçtim.

Onu kimin incittiğinden emin değildim ama bir erkek olduğunu biliyordum. Kadınlara el kaldıran erkeklerden nefret ettim . Bunu kaşı. Erkek olarak bile sınıflandırılmazlardı. Amlardı ve amcıklarla takılmayı bırakması gerekiyordu. Gerçek erkekler kadınlara saygı duyuyorlardı, kadınları seviyorlardı ve onları kesinlikle dövüp sonra da bir ara sokakta mahsur bırakmadılar.

Yatak odama dönerken elbisenin kalıntılarını çöp kutusuna attım ve soyunma zahmetine bile girmeden yatağıma çöktüm.

Ona bağırarak ve böyle aptalca kararlar almayı bırakması için ısrar etmek istiyordum. Bu kadın, sanki göbek adımı gibi kendi kendini yok ettiği için beni büyüledi, kendine mümkün olduğu kadar çok acı çekti. Onu anlamadım. Lanet olası bir noktayı ortaya koymak için herkese saldırmayı bıraksaydı, belki sonunda ne kadar dikkat çekici olduğunu görebilirdi.

Onu kafede gördüğümde arkamı dönüp kaçmalıydım. Ama hareket edemeyecek kadar şaşkındım. Arkamı dönüp ona bakmamak için tüm kontrolümü kullanarak sırada bekledim. Gizlice girmeyi başardığım birkaç bakışla bile, onun o olduğu şüphe götürmezdi .

Benden sadece birkaç santim ötede oturan ve kahvesini yudumlayan kadın, zayıf ve korkmuş olduğu için beni mahvetmeye çalışmıştı.

Bana nefretle bakan kahverengi, çekik gözleri beynimi yaktı. Renk bana her yıl büyükbabamın Tennessee'deki mülküne düşen sonbahar yapraklarını hatırlatmıştı.

Simsiyah, parlak saçları, üç yıl önce giydiği tarzda, ensesine düşen gevşek bir örgüyle arkaya doğru taranmıştı. Kiraz kırmızısı dudakları, fincanından uzun bir yudum aldığı her seferde yavaşça aralandı. Orada otururken büyüleyici görünüyordu, hikayesini kimsenin bilmediği yüzler denizinde kaybolmuş görünüyordu. *Benim dışımda.*

Kabul etmek küçük düşürücüydü ama onu rüyamda görmüştüm. Artık o kadar sık değil, ama tanıştıktan sonra neredeyse her gece yapıyordum. Geceleri gözlerimi kapatırdım ve aklım ilk günümde beni şaşırtan kıza dönerdi. O kadar genç ve tecrübesizdim ki onunla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim.

Orada durup kendime defalarca kahvemi alıp oradan defolup gitmemi söyledim. Kendime oraya gitmememi söyledim ama planıma bağlı kalmadım. Bunun yerine, kahvemi aldım ve doğrudan ona yöneldim. Çaresizce ona doğru çekildim ve vücudum üzerindeki tüm kontrolümü kaybettim.

Ona çok sorum vardı. Hikayesinin geri kalanını bilmek istiyordum. Neden burada, Chicago'da olduğunu bilmek istedim. Yıllar önce ona yalvardığım gibi beni içeri almasını istedim. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum.

Ama bana bakmaya bile dayanamıyormuş gibi davranmıştı. Varlığım onu rahatsız ediyormuş gibi dudaklarını buruşturdu, bu

yüzden kartvizitimi bıraktım ve onu kullanacağından şüphe ederek oradan ayrıldım.

O kartı ona vermek hayatımda verdiğim en aptalca ama en akıllıca karardı. Numaram onda olmasaydı, onu asla kurtaramazdım.

Battaniyeyi üstüme çektim ve başucu lambasını söndürdüm. Bu gece ona ne olduğunu bilmek istiyordum. Onu kimin incittiğini ve hasarın ne kadar kötü olduğunu bilmek istedim. Sonra onun her parçasını düzeltmek istedim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ÜÇ YIL ÖNCE

WESTON

Yirmi beş yaşındaydım, yeni mezun oldum ve son stajımı yeni tamamlamıştım. Piyasa çok doymuştu ve iş bulmak cehennem gibiydi. Sun Gate Rehabilitasyon Merkezi beş saat uzaklıktaydı, ancak yeni bir adam almaya ve makul bir şekilde ödeme yapmaya istekliydiler. Harika değil, ama iyi. Bu yüzden eşyalarımı topladım ve Indiana mısır tarlalarına gitmek için Windy City'den ayrıldım.

Onunla ilk günümde tanıştım. İlk iki hasta randevum sorunsuz geçmişti ve biraz güven inşa ediyordum. Sonra tavrı ve keskin tırnaklarıyla tüm bu gözüpekliği bastırmak için ortaya çıktı.

Onun için hazır değildim. Bu küstah ateş topunun gelip savunma mekanizması olarak bana tavır alevleri fırlatmasına hazır değildim. Kendini korumaya çalışıyordu çünkü onun içinde patlayan acıyı ve nefreti görmemi istemiyordu.

Bana onun geçmişi verilmişti. Kendini yok etme görevinde olan on yedi yaşında şımarık bir kadındı ve kiminle ya da neyin peşinde olduğu umurunda değildi. İşler yolunda gitmediğinde yaramazlık yaptı, boş zamanlarını gece kulüplerinde reşit olmayan yaşta içki içerek ve uyuşturucu deneyleri yaparak geçirdi. Birkaç yaşlı adamla birlikte babasının iş ortaklarından biriyle yatarken yakalanmıştı. Suçlarının nedeni, görünüşe göre babasından intikam almak için bir tür intikamdı.

Tüm bu uyarılara rağmen hala hazır değildim. Koridorda tüm gücüyle uçan bu kadın için hiçbir hazırlık yoktu, kapıda duran bana dik dik bakarken yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Daha ben ona tek kelime bile etmeden kafamı koparmak ve üzerine basmak istiyormuş gibi görünüyordu. İşlerin zorlaşmak üzere olduğunu biliyordum.

"Seni göndermelerine şaşırdım," dedi, tam önümde durup gözlerini kıstı.

"Neden öyle?" diye sordum sesimi sakın tutarak.

"Onları becerdiğim için genellikle adam göndermezler."

"Bunun olmayacağına sizi temin ederim." Boğazımdaki çukura dev bir yumru yerleşirken göğsüm kilitlendi. Kelimeleri ağzımdan çıkarabildiğime bile şaşırdım.

Pis bir şekilde gülümsedi. "Bundan emin misin?"

Yumruyu yuttum. Bunu bana şok değeri için mi söylüyor yoksa dürüst mü olduğundan emin değildim. Akıl oyunları oynamayı sevdiğini söylediler. Diğer terapistler tarafından yakalandığı gerçeğini engellemelerinin hiçbir yolu yoktu.

"Peki sen de kimsin?" Elleri kalçalarına doğru uçarken, bıkkınlıkla sordu.

Kararsız ve kontrolden çıkmış olarak etiketlenen kıza cevap vermeden önce bir anlığına baktım. Nefes kesiciydi ve sadece on yedi yaşında olduğu için bunu düşündüğüm için kendimi tam bir ahmak gibi hissettim ama inkar etmek mümkün değildi.

"*Seninle yatmak istiyorum*" türünden bir güzellik değildi . Uzun, siyah saçlarından dolgun dudaklarına ve sonsuz kıvrımlarına kadar özellikleri çekiciydi. Yüzünde herhangi bir makyaj yoktu ve için için yanan kahverengi gözleri sanki o günkü avıymışım gibi üzerime dikildi. Dışarıdan güzel olabilirdi ama içi iğrenç, karanlık ve aldatıcıydı.

"Ben Weston," dedim sakince. "Kaldığınız süre boyunca psikiyatristinizim." Homurdandım, kalçasını mideme bastırıp odaya girdiğinde yanım kapı çerçevesine çarptı.

"Patterson hangi cehennemde?" diye bağırdı, odayı boş bulduğunda bana bakmak için topuklarının üzerinde döndü.

"İstifa etti," dedim ona kapıyı kapatarak. "Bütün hastalarını ben alıyorum."

Patterson aslında kovulmuştu çünkü hastalarına sorunları konusunda yardım etmeye çalışmak yerine televizyon izlemelerine izin veriyordu ve önümdeki kızın bundan tam olarak yararlanacağından emindim. Ama bu kesinlikle benimle olmayacaktı. İşimi ciddiye aldım.

Eşyalarımı toplamak için odayı karıştırdım ve o kanepeye çöktü. Masanın kenarında duran bir dosyayı kaptım ve birbirimizden sadece birkaç santim uzakta oturana kadar bir sandalyeyi öne çektim.

Cesaretle derin bir nefes aldım. Bu lanet olsun, genç bir kızdı, neden beni korkutuyordu? Kafamı toplamam gerekiyordu. Onun gibi insanlarla uğraşmak için yıllarca okul ve eğitimden geçtim.

"Dosyanıza baktım," diye başladım kucağımdaki klasörü açarak. İlk sayfaya odaklanırken kafamı kaşıdım. "Neden geçmişinizin üzerinden geçmiyoruz? Birbirini tanımak? Neden burada olduğun hakkında konuşabiliriz."

Bu iyi bir başlangıçtı. Yapmak için eğitildiğim şeyi yapıyordum. Bırak seninle konuşsunlar. Açılmalarına izin verin. Güvenlerini kazanın.

Cevabını beklerken gözlerimi ona diktim ama o sessizce oturup örgüsüyle oynuyordu. Pekala, bu plan işe yaramayacaktı.

Bacaklarımı çaprazladım ve sinirlerimi yatıştırmak için derin, uzun bir nefes daha aldım. "Tamam o zaman, uyuşturucu ve alkol bağımlılığınızın geçmişiyile başlayalım."

Bu ondan bir tepki aldı. Kıkırdadı ve yüzündeki birkaç tutam saç geriye itti. "Uyuşturucu bağımlılığı?" Diye sordu. "Numara." Sandalyemde geriye yaslandım, tartışmak için ağzımı yavaşça açtım ama o konuşmaya devam edince sertçe kapattım. "Evet, eğlenmek için içiyorum ve hap alıyorum *ama* bağımlılığım yok."

"O haplar uyuşturucu," diye belirttim. "Uyuşturucu uyuşturucudur."

"Bak *Weston*, damarlarıma eroin şırınga ediyor ya da köhne bir mahallede köhne bir garajda meth içerek takılmıyorum," diye savundu savunmacı bir tavırla.

Bakıyorum da hâlâ inkar ediyorsun, dedim bakışlarımı ona dikerek. "İki kez aşırı doz aldın. Üzgünüm Bayan Parks, istediğiniz kadar inkar edin ama sizin bir bağımlılığınız var."

Bir parmağını kaldırdı. "Birincisi, bana Bayan Parks deme, benim adım Elise." Üst dudağını büktü. "Ve gerçeklerinizi tekrar kontrol edin *doktor*, bu aşırı dozlar iki yıldan fazla bir süre önceydi. Artık sınırlarımı biliyorum. Benim cehennemimde yaşamaya çalışıyorsun. Kendini uyuşturmak için hiçbir şey yapmayacağını söyle bana."

"Sınırlarınız olmamalı çünkü bunları yapmamalısınız."

Elini havada salladı. "Benim hakkımda iddiaya göre başka ne biliyorsun?" Konuyu değiştirerek alaycı bir ses tonuyla sordu. Görünüşe göre, kararları o veriyordu.

kağıda baktım. "Tercihen yaşlı erkeklerle cinsel ilişki."

Ürperdi, vücudundaki her kas gerildi ve anında solgunlaştı. Oda aniden değişti ve bunun bu olduğunu biliyordum. Onu etkileyen bu oldu. Korktuğu şey buydu.

Hızla soğukkanlılığını geri kazandı ve bana sinirli bir bakış fırlattı. "Seks yaptığımı inkar etmeyeceğim, muhtemelen gereğinden fazla, ama oluyor. Ama öte yandan, omurgamdaki beni aşağıda tutan darbeye gelince, bunu karışıklık olarak sınıflandırmanın biraz haksızlık olduğunu düşünüyorum."

"Nedenmiş?" Nöbeti düşüyordu ve ben de kazmak için sabırsızlanıyordum. Zihnini kırmak ve içinde saklı olan her şeyi keşfetmek istiyordum.

"Birisi kendimi içime iterken, beni bastırıp bacaklarımı açmam, rasgele olduğum anlamına mı geliyor?"

Neredeyse sandalyemden düşüyordum. Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken zihnim uğuldamaya başladı. Ne? Bu bana neden söylenmemişti?

"Tecavüze uğradığını mı söylüyorsun?" diye sordum sayfaları aceleyle çevirerek ama hiçbir şey göremeden. "Burada cinsel saldırıya uğradığından hiç söz edilmiyor." Sayfaları çevirmeye devam ettim, kelimelere göz gezdirdim ama hiçbir şey görmedim.

Sonra onları buldum, neredeyse gizli iki küçük kelime. Peter Kline.

"Peter Kline'dan mı bahsediyorsun?" diye sordum, parmağımı ismine dokundurarak.

Başını geriye attı. "Tanrım," diye inledi. "Hayır, Peter Kline'dan bahsetmiyorum. Onu isteyerek becerdim. Onun polis olarak kullanılmasından çok sıkıldım. Diğer adamlardan bahsediyorum."

"Üzgünüm ama hiçbir şey görmüyorum," dedim yavaşça. "Başka birine söyledin mi?"

"Elbette var, ahmak. Bana yalancı mı diyorsun?"

başımı salladım. "Sana yalancı demiyorum," diye kekeledim. Buna bakmam gerekiyordu. Bunu neden dışarıda bıraksınlar?

Gözleri parladı ve dudaklarında yavaş bir gülümseme oluştu. "Demek bana inanıyorsun?"

"Sorunuza cevap verecek kadar gerçek bilgin yok, ama bana bunun olduğunu söylüyorsanız, o zaman size inanıyorum." Bana onun aldatıcı olduğunu söylemişlerdi ama tecavüze uğradığı konusunda yalan söylerse bu çok düşük olurdu.

"O zaman birine söyle. Git ve onlara bu yeni bilgiyi anlat."

Bana daha fazla ayrıntı vermedi. Kalktı ve ben oturduğum yerde donup kalırken kendime az önce ne olduğunu sorarken kapıdan çıktı.

Gün boyunca diğer hastalarımı odaklanmak için elimden geleni yaptım ama onu aklımdan çıkaramadım. Son seansımdan

sonra, bana söylediklerini anlatmak için Sun Gate'in direktörüne gittim.

İşte o zaman Elise Parks'ın beni kovdurmak için bu hikayeyi uyduran gözü pek bir yalancı olduğunu öğrendim. Sevgilisini beladan uzak tutmak ve babasını teslim ettiği için geri almak için Peter'la yatarken yakalandıktan sonra diğer terapistlere de aynı tecavüz hikayesini anlatmıştı. Bu terapistlerden ikisi ona yardım etmek için ellerinden geleni yapmıştı. ve asılsız suçlamalar yaptıktan sonra kovulup dava açıldı.

Elise Parks'ın henüz üstesinden gelemediğim sorunları vardı. Bağımlılarla başa çıkabilirdim. Kendine zarar verenlere yardım edebilirdim ama aklımla dalga geçmeye çalışan manipülatif bir genci yönetemezdim. Ve kesinlikle işimi kaybetmeyi ya da dava edilmeyi göze alamazdım.

ALTINCI BÖLÜM

ELİSE

Vücudumun her kasının acıyla sarsıldığını hissederek inledim ve çekinerek bir gözümü açtım. Kafamı yastığa rahatça yasladım ve kafam karışmış bir şekilde beyaz tavana baktım.

Bu tavan kime aitti? Benim değildi. Oliver'ın değildi. midem bulandı. Kahretsin, kurallarımdan birini çiğnemiştım. Rastgele bir adamla bir gece kaldım.

Kolumu uzattım, sıcak bir vücut daha hissetmek için yatağın üzerinden uzandım ama boşluk boştu. Dün geceki olayları hatırlamak için beynimi zorlayarak başım döndü.

Hareketin sesiyle sakinleştım, nefesimi tuttum ve kim olduğunu görmek için tereddütle boynumu çevirdim . Gece bir anda flaşlarla geri geldi. Kahretsin.

Uyandığımı fark etmemesini umarak başımı yavaşça geri çektim. *Hala uyuyorum. Defol buradan, yatak odana dön ve gizlice çıkmama izin ver.*

"Günaydın." Neşeli sesiyle gözlerimi kapattım. "İyi deneme," dedi gülerek. "Uyanık olduğunu biliyorum, o yüzden numara yapmayı bırak. yemek getirdim."

Aç değilim, diye mırıldandım gözlerimi kapalı tutarak.

"Çok kötü. Bir şeyler yemen gerek. İyileşmesini istiyorsan vücudunun yenilenmeye ihtiyacı var."

"Vücudumun yenilenmeye ihtiyacı var mı?" alay ettim. "Kendimi tamamen besleyebilirim."

Beni görmezden geldi ve kucağıma bir tepsi yemek düşerken ona baktım. "Yumurta ve tost" dedi.

Sırtımı yatağın başlığına dayamak için dikkatlice ayağı kalktım. Tepsiye göz devirdiğimde midem guruldadı. Yumurta, jöleli tost, meyve ve portakal suyu. Tost ekmeğinin yanında iki ibuprofen hapi vardı.

"Teşekkürler," diye yarı fısıldadım, sesim boğazımdan cızırtılı geliyordu. Tostu alıp küçük bir ısırık aldım. "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum hapları dilime vurup yutarak. "Bana neden yardım ettin ve neden bu kadar iyi davranıyorsun?" İnsanlar bir şey istemedikçe hoş değildi.

Kolumbiya Üniversitesi'nden bir tişört ve ayak bileklerine kadar uzanan eşofman giyerek yatağına çöktü. "Şehirde yalnızdın, oldukça dövüldün ve yardıma ihtiyacın vardı. Orada olmaktan mutlu oldum." Kara gözleri bana olan her şeyi hatırlatmaya çalışıyormuş gibi dikildi.

Başımı salladım ve bir çatal dolusu yumurtayı ağzıma tıktım. Ellerini dağınık, sabah dağınık saçlarında gezdirdi. "Sana bunu kimin yaptığını bildiğinden neredeyse eminim," diye ders vermeye devam etti, sesi samimiydi. "Umarım onunla ne tür bir ilişkin varsa bitirirsin. Umarım sana yardım etmem, daha iyi yaşam seçimleri yapman gerektiğini fark etmeni sağlar. Dövülmekten ve boktan bir sokakta bırakılmaktan fazlasını hak ediyorsun, ama buna kendin inanmazsan asla elde edemeyeceksin."

YEDİNCİ BÖLÜM

ELİSE

"Bugün kıcını yataktan kaldırmayı düşünüyor musun?" Kulak delici ses bağırırken aynı anda yatak odamın kapısı açıldı. Gözlerimi kapalı tuttum ama adımlarının yaklaştığını hissedebiliyordum. Dairemin anahtarının onda olmasından nefret ediyordum. "Dur tahmin edeyim, yine bütün gece dışarıda parti mi yaptın? Tipik."

Yavaşça gözlerimi açtığımda onu yatağımın yanında durmuş ve bana baktığını gördüm. Yüzüme işleyen acıyı görmezden gelerek yüzümü ipek yastık kılıfıma daha da gömdüm.

"Öğleden sonra iki, Elise," dedi, ona cevap vermeyi planlamadığımı anlayınca beni azarlamaya devam etti. Yüksek sesle esnedim ama sessiz kaldım. Onunla anlaşmanın en iyi yolu buydu. Çeneni kapalı tut çünkü yaptığın ya da söylediğin her şey sana karşı kullanılacak.

"Lanet olası cevap ver bana!" O sipariş verdi.

Battaniyemi çekip beni tamamen ortaya çıkarırken odanın soğuk soğuğu içime çarptığında çılgılık atma isteğimi bastırdım. Hala kafamı kaldırmadım. Onun oyunlarını oynamakta profesyoneldim. Bırak donayım. Yarı çıplak bedenimi görmesine izin ver. Gerçekten umurumda değildi.

"Bana cevap ver!" Daha yüksek sesle kükredi.

Kahretsin, bugün kazanmasına izin verirdim.

"Uyuyordum tamam mı? Kendimi bok gibi hissediyorum," dedim sonunda.

Dayak yedim, fena halde ağrıyordum ve beynim kafatasımla kickball oynuyordu. Geçen on iki saat, bedenimi olması gerekenden daha fazla perişan bir şekilde acı çekmekten kurtarmak için mümkün olduğunca hareket etmekten kaçınmamdan ibaretti.

"Kalk, giyin ve benimle oturma odasında buluş," dedi. "Ve lanet olası kıyafetlerini giy."

Ben sadece Weston'ın sweatshirt'ü ve bir erkek çocuk şortu giyiyordum. "Yalnız yaşadığım dairemde yatağında *yalnız uyuyorum*. Bunu genellikle balo elbisesiyle yapmam," diye alayla güldüm.

Sırıttı. "Eminim bu senin için yeni bir şey, yalnız uyanmak."

"Ah, siktir git!" Yorganımı alıp üzerimi örttüm.

"Benimle oturma odasında buluş," dedi başını sallayarak ve yatak odamdan çıkarak. "Ve tatlı küçük zamanını alma. Nasıl olduğunu biliyorum."

"Pislik," diye mırıldandım.

Weston bu sabah erkenden beni arka girişe bırakmıştı ve ben de gizlice onun kıyafetlerini giymiştim. On iki saatten daha kısa bir süre içinde bir fahişe gibi görünmekten evsiz görünmeye gitmiştim. Eve gelir gelmez soyundum, kaburgalarımı açtım ve fazla Oliver kirinden kurtulmak için bir duş daha aldım. Sonra Weston'ın sweatshirt'ünü tekrar giyer, yatağıma kıvrılır ve onun sakinleştirici kokusunun beni uyutmasına izin verirdim.

Kendimi yukarı çekip bir pijama şortu kaptığımda kaslarım tenimde gerildi. Oturma odama girerken topallığımı saklamaya çalıştım.

"Çok mu meraklı?" Onu debriyajımı delip geçerken bulduğumda patladım. Tüm içeriği mutfak masamın üzerine boşalttı ve suçlayıcı bir şeyler bulmak için her bir parçayı inceledi.

"Bana yüzünün neden çöktüğünü açıklamak ister misin?" diye sordu, başarısız bir şekilde çantamı düşürürken.

Omuz silktilim. "Önemli değil."

"Hiçbir şey, kıçım," diye hırladı, bana doğru tepinerek. Her adımda yüzü daha fazla nefret ve tiksintiyle buruştu. "Sakın bana

yalan söylemeye cüret etme. Önümde durdu, nefesi hızlıydı, iğrenerek yere bakıyordu.

Clint Parks çok zengin bir adamdı ve zenginlikle birlikte güç de geldi. Aynı zamanda çok kötü niyetli, kontrolcüydü ve bu gücü elinde tutmak için can atıyordu.

Bu adamdan nefret ediyordum.

Benden nefret ediyordu.

O benim babamdı.

"Açıkla kendini ," diye talep etti, ağzından alevler fışkırdı.

Ellilerinin sonlarında olsam bile, yaşına göre çekici olduğunu inkar edemezdim. Saçlarının koyu rengi, saç tellerine serpilmiş birkaç tuz-biber tanesi dışında benimkiyle uyumluydu. Göğsü geniş ve otoriterdi. İtibarı ürkütücüydü, yüzündeki şeytani sırıtış tehdit ediciydi ve banka hesabındaki milyonlarca dolar onun gücüne yalnızca güç katıyordu. Bir iş adamıydı, Chicago'nun göbeğinde birkaç üst düzey otele, birkaç yatırım şirketine ve neredeyse yaşadığımız Gold Coast Bölgesi'nin tamamına sahipti.

"Duşta kaydım ve kendimi incittim," dedim aklıma gelen ilk savunmayı ağzımdan geçirerek. Hiçbir zaman onun ayak parmaklarında hızlı davranan biri olmadım.

Eli güçlü bir şekilde kolumun üstünü kavradığında bir çığlık atarak inledim. "Bana yalan söyleme. Güzel yüzüne ne olduğunu biliyorum. Bana doğruyu söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordum ama söylemedin." Sırıttı. "Bu hiç şaşırtıcı değil."

"Gerçeği mi istiyorsun?" diye sordum, çıplak ayaklarım yumuşak, pelüş halıyı iterek. "Pekala, işte sana gerçek. Bunu Oliver yaptı." Yüzümü işaret ettim. "Yumruklarıyla yumruk atarak yüzümü parçalayan oydu. Ayrıca kaburgalarım diz çöktü, saçımı çekti ve kafama vurdu!"

Ateşini tükürmeye hazırlanırken burun delikleri genişledi. "Lanet olası yalanları ne zaman bırakacaksın?"

"Ne olduğunu bile bilmiyorsun," diye itiraz ettim. "Yalan söylediğimi söylemeye cüret etme!"

Bir adım daha yaklaşırken eli tenime baskı yaptı. Geri adım atmaya cesaret edemedim. "Ah, tam olarak ne olduğunu biliyorum. Oliver bu sabah beni aradı. Uçup gittiğini, çantanda hap bulduğu için ona saldırdığını ve başka birini becermek için seninle yüzleştiğini söyledi. Aldattığını sorduğunda sinirlendin ve seni evinden alan bir adamla ayrıldın. Arkasında gördüğün balçık topu her neyse eminim seni döven odur."

Oliver'ı öldürmek istiyordum. Sikini o kadar çok bükmek istedim ki, kan akışı durdu ve bin dolarlık ayakkabılarının önünde topallayacaktı. Kahrolası ahmak.

"Cidden bu yalana inanıyor musun?" diye sordum inanamayarak. Elimi vücuduma attım. "Bunu yapan o."

"Sen kahrolası bir deli, uyuşturucu bağımlısı ve bir fahişesin."

"Çantamda bok olmadığını biliyorsun. Her hafta, haftada iki kez bana uyuşturucu testi yapıyorsun. Temiz olduğumu biliyorsun."

Beni durdurmaya fırsat bulamadan geri çekildim ve ona sarıldım. Mutfağa gittim, dolaptan bir bardak aldım ve beni takip etmemesini umarak ağırim için bir şeyler aradım. Ama hiçbir zaman onun umutlarını gerçekleştiren biri olmamıştım.

"Bu saçmalık ne zaman duracak?" diye sordu etrafıma toplanarak. Gözlerini üzerime dikti, alanıma yaklaştı ve geriye doğru sendeledim.

Kahretsin, beni köşeye sıkıştırmasına izin vermemeliydim. Korku filmlerinde birkaç metre ötedeki kaçış arabasına atlamak yerine ıssız mısır tarlasında koşan salaklardan biri gibiydim.

"Neden?" diye sordu, sesi boğuk çıktı. "Neden hiç dürüst olamıyorsun? Neden onun gibi olmak zorundasın? Hava atmayı seviyorsun, ah evet, bu uzun siyah saçla hava atmayı seviyorsun." Eli kalktı ve parmakları saçlarımı okşayarak titrememe neden oldu. "Gençlere giden yolu geliştiren eğriler." Eli kafamdan düştüğünde donup kaldım ve yanlarımda gezinerek tüylerim diken diken oldu. "Ama fahişelik tarzının yankılarıyla baş edemezsin. Sürtük gibi davranmaya devam edersen, her erkeğe bacaklarını yayarsan, birkaç kez dayak yiyeceksin bebeğim."

Ellerim onu geri itmek için kaşınıyordu ama ondan daha akıllıydım. "Neden önce ona vurayım ki? Bu hiç mantıklı bile değil," diye bağırdım.

Elleri yanımdan ayrılıp tezgahın üzerinde iki yanıma yerleşip beni kafese aldığı anda rahat bir nefes aldım.

Oliver çok zeki bir adam, dedi. "Böyle saçma sapan bir hikaye uydurmayacak."

"Ama yapabilirim?"

Yüzü o kadar yakındı ki, neredeyse her kelimesinde üzerime tükürüyordu. "Yapabilirsiniz. Kanının yarısından akıyor. Yaptığın şey bu. Mağduru oynamaktan zevk alıyorsun. Dikkat çekmek istiyorsun. Seni tahrik ediyor ve onu almadığın zaman seni diri diri yiyor."

"Sen de onun gibisin. Belki de bu yüzden annem sana dayanamadı. Bu yüzden senin cesaretinden nefret etti."

O sözlü bıçağı soktum, sahip olduğu küçük bir kalbin parçasına büküm ve onun acısından benimki gibi zevk aldım. Baba gibi, kızı gibi. Kendiniz olmadan canavardan kaçamaz veya canavarı yok edemezsiniz.

Başım tekrar dolaba çarptığında ve kaba avuç içi zaten ağrıyan yanağımla birleştiğinde bağırdım. "Orospu annen hakkında konuşmaya cüret etme . Benim gibi bir adamı hak etmiyordu. Sokaklardan aldığım zavallı bir amcıkdan başka bir şey değildi."

Ondan nefret ediyordu ama hala ona aşıktı.

Ona olan aşkını mezara götürecekti.

Parmağını uyarmak için yüzümün önüne koydu. "Bu benim son kahrolası uyarım. Tuhaflıkları, nöbetleri ve kahrolası düzensiz davranışlarını bırak yoksa dairen gitmiş olacak ve o koridorun karşısına geri döneceksin. Artık seni kabul edemeyebilirim ama seni her zaman kontrol edeceğim. Bunu hatırla."

Tezgahı itti, mutfaktan dışarı çıktı ve başka bir şey söylemeden ön kapıyı sertçe kapattı. Söylemesi gerekeni söylemişti. Demek istediğini anlamıştı ve bu konuda ne söyleyeceğimi umursamıyordu. Her zaman son sözü söylemek zorundaydı.

Dolaptan aşağı sarktım ve soğuk fayansın üzerine indim. ağlamadım kızmadım Öylece oturdum, hareket etmeden boş boş yere baktım.

Bu kadar küçük bir şey için ağlamak için çok fazla kötü şey başıma geldi. Başına kötü şeyler gelmeye devam ettiğinde, her şeyi içinde tutmayı öğrenirsin. Ağlamazsın. Orada oturuyorsun ve uyuşmuş hissediyorsun. Teslim olursun, duygularını kaybedersin çünkü zaten sahip olduğun her şeyi vermişsindir. boşsun.

Kendimi yerden kaldırıp dondurucuyu açmadan önce bir saat geçti. Bir kutu dondurma alıp hesabıma kadar tuttum.

"Lanet olası pislik," diye mırıldandım, bir bardağa su doldurdum ve oturma odasına geri döndüm. Koltuğuma çöktüm ve ellerimi yumuşak malzemede gezdirdim.

Geçen yıl kendi yerimi almıştım ve koridorun tam karşısında olsa bile burayı çok seviyordum. Birçok insan için özgürlük değildi, ama benim için öyleydi. Hiç kendime ait bir yerim olmamıştı. Kendi mobilyamı seçmeme izin verildi ve eksantrik oldum. Kanepem parlak mordu ve üzerine beyaz tüylü yastıklar saçılmıştı. Kanepenin iki yanına bebe mavisi sandalyeler oturmuş, önümde parlak renkli mozaik parçalarla kaplı bir sehpa duruyordu. Dairemin geri kalanı aynı kromatik görünüme sahipti.

Dondurmayı açıp ağızıma bir parça naneli çikolata parçası atmadan önce televizyonu açtım ve *Sex and the City'nin tekrarını açtım*. İnsanların benim hakkımda ne dediklerini ve düşündüklerini biliyordum. alay ettiğimi biliyordum. *Zavallı küçük zengin kız, babası ona bağırduğu için üzgün*.

Durum böyle değildi. O insanlar benim neler yaşadığımı bilmiyorlardı. O adamın bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Telefonum çaldığında televizyonu durdurdum ve cevap verip vermemek için ekrana baktım.

"Hey," dedim dördüncü zili alırken.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Weston.

"Pekala, ağrıya yardımcı olması için biraz ilaç aldım. Sadece yüksek kapatıcı makyajımı çıkarmam gerekiyor. " Bacaklarımı kaldırdım ve yavaşça masaya koydum.

"Hala polise gidebilirsin. Seninle geleceğim," dedi yumuşak bir sesle.

gözlerimi devirdim. Bunun bir seçenek olduğunu düşünüyorsa hayal görüyordu. Daha çok alay konusu olurdu. "Hayır, yapamam."

Bir iç çekti. "Bana verdiğin sözü unutma."

"Hiçbir şey için söz verdiğimi hatırlamıyorum," diye yalan söyledim ağzıma bir lokma daha atarak. Dün gece kabul ettiğim şeye beni bağlamamasını umarak parmaklarımı çaprazladım.

"Yapacağını söylemiştin," diye tartıştı.

"Ah hayır dostum, olmuyor. Bu boktan hoşlanmıyorum ve artık buna zorlanmayacak kadar yaşıyım."

"Senden terapi yapmanı istemiyorum. Benimle konuşmanı rica ediyorum."

hıçkırdım. "Aynı farklılık."

"Benden istediğin şeyi yaptım," dedi, giderek ağırlaştı. "Gerçekten sözünden dönecek misin?"

Dün gece onu özel olarak aramalıyım, böylece beni rahatsız etme yeteneği yoktu. "Babam öğrenirse, bundan mutlu olmayacağını biliyorsun."

Açıkçası, Weston'ı görmeyi bir nedenden dolayı bırakırdım. Babam öğrenmeden oraya gidemezdim. Her yerde gözleri ve kulakları vardı.

"Bilmeyecek. Seninle arkadaşımın ofisinde buluşuruz. Orada konuşuruz."

Kahretsin, zaten bir planı ve her şeyi vardı.

"Tamam, geleceğim," dedim başımı geriye atarak.

Sik beni.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ELİSE

Banyoma bal ve Epsom tuzu atarken yumuşak müzik banyomdan aktı ve sonra yavaş yavaş kendimi kavurucu suya batırdım. Ellerimi suda hareket ettirirken ve dalgaların ardından akmasını izlerken mum ışığı etrafımda titredi.

Bir keresinde kendimi boğmaya çalışmıştım. On dört yaşındaydım ve babamın "öldüğü gün" dediği günün arifesindeydi. Başımı sakın suyun altına sokmadan önce nefesimi tutmuştum ve sadece birkaç saniye sonra dudaklarım yavaşça açıldı. Su ağzıma sızdı, ciğerlerimi doldurdu, burnum hava için savaştı. Ama dayanamadım.

Her şey kararmadan, hayatım resmen sona ermeden önce başım havaya uçtu. Derin, ağır nefesler alırken ve böyle bir korkak olduğum için kendime çılgılık atarken yüzümden su damladı. Bununla uğraşmaya cesaretim yoktu. İş yapacak başka birine ihtiyacım vardı. Trenin önünde o başlangıç itişine ihtiyacım vardı. Yastığı yüzüme tutacak ve bırakmayı reddedecek birine ihtiyacım vardı. Hapların işime yarayacağını düşünmüştüm ama her seferinde beni başarısızlığa uğrattılar.

Böylece on sekizinci yaş günümde işimin bittiğine karar vermiştim. Başarısız olmaya devam edersem, açıkçası yeterince kötü istemedim. Aklım kurban olmak istemekten kurtulan olmaya geçti. Ne ona ne de onların kendimi dışarı atarak kazanmasına izin vermeyecektim. Yaşayacaktım. Kendimi mutlu edecek ve tüm o hasta, sadist piçlerin beni alt edemeyeceklerini bilmelerini

sağlayacaktım. İçimdeki kaltağı, içimdeki savaşçıyı bulmaya ve onunla koşturmak karar verdim.

Odamdan adımın seslenilmesiyle irkildim. "Küvetteyim," diye bağırdım, rahatlamak için başımı geriye yaslayarak.

Kapı açılınca çılgılık attım ve babam içeri girdi. Hemen bir elimi suyun altına daldırdım, elimi bacaklarımın arasına koydum ve bir kolumu göğüslerimin üzerine koydum.

"Sakıncası var mı?" diye mırıldanarak ona baktım. Sınır kavramını hiç anlamamıştı.

"Kapa çeneni Elise," dedi bana bakarak. Gözleri oyalanmadı, ama başka tarafa da bakmadı. "Sadece bilmeni isterim ki, bir iki günlüğüne tekrar şehir dışına çıkacağım. Marlon'dan herhangi bir yere gitmen gerekiyorsa geride kalmasını istedim. Beladan uzak durmaya çalışın."

Tanrıya şükür. Yarın Weston'ı göreceğimi bilemezdi. Marlon'a bir yere gideceğimi ve taksiye bineceğimi söylemezdim.

Gözlerimi devirdim ve ellerim suyun altında titredi. "Dışarı çıkıp aptalca bir şey yapmayacağım. Bunu biliyorsun, neden her gün aynı konuşmayı tekrarlamayı bırakmıyorsun? Üstesinden gel ve cehenneme git. Sahibim."

Üst dudağını kıvrıp odaya yayılan kokuyu içine çekerken burnu yukarı kıvrıldı. "Annen o mumları yakardı."

Ondan bahsedince gülümsedim. "Onları seviyorum." *Lavanta Vanilya*. En sevdiğim kokuydu. Bella birkaç yıl önce bana bir mum almıştı ve bana da aynı şeyi söylemişti. Bu yüzden onları stokladım ve her gece yaktım.

"Onları sevmem. Kokuyorlar. Onlardan kurtul," dedi bıkkınlıkla.

Ona onu hatırlatan her şeyden kurtulmalıydım. Her resmi, her anıyı, her şeyi alıp götürmüştü ki onu hatırlayamayayım. Anıları tekrar yaşamak istemiyordu. Onu terk eden kadını hatırlamıyordu. Ondan nefret ediyordu. Onu herkesten çok küçümsüyordu. Ve ona benzerliğimden nefret etti.

BÖLÜM DOKUZ

ELİSE

"Seni özledim kızım," diye cıyakladı Holly, iki elinde birer içkiyle yirmi santim topuklularıyla önümde yürüyordu. Düşünceli fedai ipi yana kaydırđı, VIP alanına girmemize izin verdi ve sonra arkamıza yerleştirdi. Reşit olmasak da tek yapmamız gereken birkaç yüz dolarlık banknot vermek, biraz dekolte göstermek ve kendi masamızı almaktı.

Büyürken Holly'yi kıskanırdım. Görünüşünü istiyordum. Bana bir Barbie bebeğini hatırlattı. Uzun boyluydu, neredeyse altı yaşındaydı, sıskaydı ve saçları, insanların elde etmek için yüzlerce dolar ödediği doğal bir sarıydı.

Ailesini istiyordum. İşlevsel değillerdi. Ailesi hala birlikteydi ve boş zamanlarını dünyayı dolaşarak geçirdi. Botoks enjeksiyonlu annesi onu alışverişe götürdü. Manikür ve dudak dolgusu yaptırmışlardı. Estetik ameliyatlar hariç, her zaman dilediğim anne-kız ilişkisine sahipti.

Ama son birkaç aydır ayrı büyüyorduk. Birlikte olmadığımızda hayatımın daha az kaotik olduğunu anlamaya başlamıştım. Onu sevmediğimden değildi. En zor zamanlarımda benim için oradaydı, sarhoş alemlerimde yardımcımdı ve hatta bir iki kez aynı hapishane hücrelerini paylaşmıştık.

Tüm bunlara rağmen, geleceğimizin farklı olduğunu biliyordum. Başımız belaya girdiğinde benim gibi gönderilmedi. Ailesi sadece başını salları ve kredi kartını birkaç günlüğüne alırdı.

İnsanların onu incittiği ya da ne zaman mutlu olacağı konusunda asla endişelenmesine gerek yoktu.

Elinden bir içki alıp bir yudum aldım. "Belki erkek arkadaşının kışından çıksaydın beni daha çok görürdün," dedim ona bir bakış atarak. Orospu olmaya çalışmıyordum ama son zamanlarda onun için beni daha çok ekiyordu ve sonra benim hatammış gibi davranmaya çalışıyordu.

Ellerini havada salladı, parlak pembe dudakları samanını emdi. "Yeni ilişkilerin nasıl olduğunu biliyorsun." Yanımdaki kanepeye düştü. "Ayrıca, en iyi arkadaş işini yapacağımıza dair bir anlaşma yaptık. Benim Quinton'la çıkmam gerekiyordu, senin Oliver'la çıkmam gerekiyordu ve biz sürekli takılırdık."

"Evet, Oliver beni kişisel bir kum torbası olarak kullanmaya karar verdiğinde bu plan cehenneme döndü."

"Sarhoştun, Elise." Zorla güldü. "Kabul etmelisin, sarhoşken oldukça aptalca şeyler yaptık."

"Elbette var, ama asla fiziksel bedene zarar vermeyi içermedi," diye savundum.

Yüksek sesle içini çekti ve uzun saçlarını omzuna attı. "Bir hata yaptı, ona bir şans daha ver. Bu konuda kendini kötü hissediyor."

Kanepeden kalkıp dans pistinde dönen bulanık beden denizini işaret ederek, "Hayır, hayır," diye çıktım. "Dışarıda bir sürü erkek var. Göt deliğine taciz eden bir kadınla yetinmek zorunda değilim."

"Ama neden olmasın bebeğim?"

O ukala sesiyle arkamı döndüm. Elllerinde bir bardakla önümde duran Oliver ve Quinton'a işaret ederek, "Cidden Holly," diye bağırdım. "Onları sen mi davet ettin?"

Quinton'ı dudaklarından öpmek için aylak aylak aylak aylak dolaşarak, "Bunu konuşabileceğinizi düşündüm," dedi.

Oliver'dan bir adım uzaklaşarak, "Bunun bir kız gecesi olması gerekiyordu," dedim.

"Biliyorum," diye sızlandı. "Bunu Quinton'a söyledim."

Quinton, bir takım elbise giymiş, kollarını Holly'nin beline doladı ve sonra onun kışını tutmak için ellerini aşağı indirdi.

"Sürprizi beğeneceğinizi düşündük hanımlar. Ayrıca, kızımın birlikte olmaya çalışan bir pislik istemiyordum.

Gözlerimi ona tiksintiyle devirdim. Oliver kollarını açarak, "Elise, bebeğim, hadi," diye yalvardı. "Bir hata yaptım. İçiyordun. İçiyordum. İşler çığırından çıktı."

Dinle, dedi Quinton, Holly'yi bırakıp ikimizin arasına girerek. Bana doğru baktı. Ahlakın varmış gibi davranmayı bırak, Elise. Sikini özlediğini biliyorsun, bu yüzden güzel küçük elbiseni giy ve ikinizin de birbirinizi ne için kullandığınızı ona verin." Ellerini Oliver'a doğru uzattı. "Onun X'te olduğunu biliyorsun ve sen bu kadar berbat olduğunda her şey yolunda gidiyor. Tamamen farklı bir bölgedesin."

Gözlerim Oliver'a döndü. "Ecstasy kullanıyor muydun?" diye bağırdım öfkeyle.

Utanmadan omuz silkti. "Evet, sen gelmeden önce bir tane patlattım. Sana söylemedim çünkü son zamanlarda lanet olası bir iffetli gibi davrandığın için şimdi olduğun gibi çıldıracağını biliyordum, ama tökezlediğinde seksin ne kadar iyi hissettirdiğini biliyorsun."

Holly yanıma geldi ve koluma bir tokat attı. "Elise, son zamanlarda sıkıcı oldun." Önüme bir hap uzattı, diline yapıştırdı ve votkası ve kızılıkla yıkadı. "Ve senin için fazladan bir şeyim olduğunu biliyorsun," dedi bir tane daha çıkarıp bana uzatarak.

başımı salladım. "Sana artık bu boku yapamayacağımı söylemişim. Babam durmadan bana uyuşturucu testi yapıyor."

"Bu seni ne zamandan beri durdurdu?" diye sordu şüpheyle.

"Dairemi elimden almakla tehdit ettiğinden beri."

Benim yanıma taşın, dedi Oliver daha da yaklaşarak.

"Benden uzak dur," dedim, daha fazla uzaklaşmasını engellemek için içkimi uzatarak. "Senin yanına taşınmamı bir yana, tekrar bir araya geleceğimizi düşündüğüne inanamıyorum."

"Ne sikim?" Savunmaya geçerek sordu. "Herhangi bir zarar verdiğim söylenemez, yine de oldukça iyi görünüyorsun bebeğim."

"İyi görünüyorum çünkü yüzüme makyaj yaptım ve etrafta dolaşmıyorum." İçkimi yüzüne fırlatma dürtüsünü bastırdım ve sonra bana yaptığı gibi onu tekmeledim.

"Beni gerçekten affetmeyecek misin? Benimle dalga mı geçiyorsun?" Gömleğinin yakasını düzeltti, dudakları öfkeli bir bakışla kıvrıldı.

Bardağımdaki pipetten uzun bir çekiliş yaptım. "Hayır, gerçekten değilim."

Holly kanepede Quinton'ın kucağına geri düştü. "Züppe olmayı bırak, Elise. Kahretsin, en iyi arkadaşıma ne oldu?"

"Züppelik yapmıyorum," diye bağırdım müziğin üzerinden. "Onun etrafında olmak istemiyorum ve en iyi arkadaşım olarak bunu anlamalısın," dedim sesim soğuyarak.

"Pekala, siktir git orospu," dedi Oliver, küskün bir kahkaha atarak. Belinden geçen bir kadını yakalayıp göğsüne çekti. "Bu yerdeki tek istekli kedinin sen olduğunu mu sanıyorsun?" Quinton'ın başını salladı. "Beni sonra ara dostum."

Masadan bir shot bardağı aldım, içindekileri boşalttım ve sonra ona fırlattım. "Git kendini becer."

Kız, kıcını yakalayıp kasıklarına doğru çektiğinde kıkırdadı. "Ah bebeğim, bu gece benim için birinin bunu yapmasını planlıyorum."

Ağzından dökülen hakaretleri görmezden gelerek ona arkamı döndüm ve kanepenin diğer ucuna çöktüm. Quinton'ı, dili Holly'nin boğazındayken görmek için baktım.

Baktığımı fark edince Quinton'ın gözleri ilgiyle parladı ve Holly'den uzaklaştı. "Bize katılmaya ne dersin?" Ellerini çenesinde gezdirerek sordu. "Arkadaşımla nasıl karşılaştığımı söyle."

Şaşırmış bir şekilde ona baktım, onu savuştururken bir atış daha yaptım ve hızla uzaklaştım.

ON BÖLÜM

ELİSE

Günaydın! Bugün beni unutma. Rüşvet olarak donut alacağım.
-Wes

Kahretsin, acımasızdı.

Telefonumu banyo tezgahına fırlattım, havluyla saçlarımı kuruladım ve aynada yüzüme dikkatlice baktım. Parmak uçlarımı çıplak yanağımda gezdirdim. Morluklar yavaş yavaş solmaya başlıyordu ve patlamış dudagım iyileşiyordu. Kaburgalarımın yakında yetiyeceğini umuyordum.

Genç kız içeri girdiğimi fark ettiğinde cep telefonuna yarı yarıya fısıldayarak "Seni geri aramama izin ver" dedi. Telefonu kapatıp dikkatini bana çekmeden önce yüksek sesle kıkırdadı.

Marlon'dan kaçmayı, gizlice dışarı çıkmayı ve Weston'ın bana mesaj attığı adrese bir taksi çevirmeyi başarmıştım. Şoföre adresi gösterdim, akşamdan kalma gözlerime bir çift Chanel güneş gözlüğü taktım ve bir ofis binasına dönüştürülmüş büyüleyici, parlak sarı bir konut evine ulaşana kadar pencereden dışarı baktım. İki zincir

tarafından tutulan bir işaret ve tahta bir direk, Dr. Wendy Milkins'in ofisine girdiğimi haber veriyordu .

"Merhaba," kız neşeyle cıvıladı. "Randevun var mı?"

"Hayır, Weston'ı arıyorum," diye yanıtladım, orada bulunma nedenimi nasıl açıklayacağımdan pek emin değildim. Onun için odanın etrafına baktım.

Ona sadece bunun olmayacağını söylemeye gelmiştim ve sonra arkamı dönüp kapıdan çıkıyordum. Elimde bir mendille önünde oturan ve en derin, en karanlık sırlarımı açığa vuran test maymunu rolünü oynamayacaktım.

Parıldayan mavi tırnaklarını ağartılmış sarı buklelerinin arasından geçirdi ve sonra telefonu aldı. "Hey," dedi hoparlöre. "O kız burada."

O kız? 'O kız' ne demekti? Bir tür kod adı mıydım?

Birkaç kez başını salladı, bir kalemi çiğnedi ve telefonu kapattı. Nereye gideceğine dair talimatlarını bekledim ama o sadece ürkütücü bir şekilde baktı.

"Çörek rüşvetimin işe yaradığını görüyorum." Arkamı döndüğümde Weston'ı elinde bir çörekle kapıda dik dururken buldum. Buklelerini beyzbol şapkasına geri süpürdü ve bir sweatshirt ve kot pantolonun içinde rahat görünüyordu. "Çörekler her zaman sihir yapar," diye ekledi sırtarak, ortaya çıktığım için kendinden memnun olduğu belliydi.

Bacağımı yana doğru uzatarak ona acı acı baktım. "Hayır, daha çok senin rahatsız edici kararlılığıyla ilgiliydi. Ben buraya gelip bu boku kapatana kadar peşini bırakmayacağını biliyordum.

Kıkırdadı, gözleri şevkle parlıyordu. "Beni takip et prenses," dedi başını arkasındaki odaya doğru çekerek. Onun talimatlarını izleyerek homurdandım ve bir ofise indim. Arkamda durup kapıyı kapattı ve odanın ortasındaki siyah kanepayı işaret etti.

Ofis tipikti. Pek çok psikiyatriste gittim ve bu da diğerleri kadar geneldi. Ortada bir kanepa, yanlarında bir masanın üzerinde rahatça oturan bir kutu mendil vardı. Duvarlar asla okunmayacak kişisel

gelişim kitapları ile kaplıydı ve masanın arkasında yüksek bir doktora derecesi asılıydı.

"Güneş gözlüklerini çıkar," dedi talepkar bir ses tonuyla.

başımı salladım. "Başım ağrıyor," diye homurdandım, oturmak için ondan uzaklaştım.

"Bütün bu zaman boyunca gözlerini kapatan güneş gözlükleriyle burada oturmayacaksın."

Hırladım ve gözlüğü yavaşça yüzümden çektim. "Mutlusun?" diye sordum, birkaç kez gözlerimi kıstım, gözlerimin dayanılmaz aydınlık odaya alışmasına izin verdim ve ona sefilce baktım.

"Açılmadığını biliyorum," diye yanıtladı şaşkınlıkla.

"Burada yaptım değil mi? Beni yargılama."

Başını salladı ve odanın önüne doğru yürüdü. "Üzgünüm ama geçen gece dövuıldüğünü unuttun mu? Daha iyi seçimler yapmaya başlaman gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Bir kız arkadaşım ile çıktım," diye cevap verdim, sıkıntıyla. "Kötü bir şey yapmıyordum." O alay etti. "Beni neden burada istedin ki?" diye sordum konuyu değiştirerek. Kararlarım hakkında konuşmak için burada değildim. "Benden ne istiyorsun?"

Masanın üzerinde duran bir karton kutuyu açtı, bir çörek çıkardı ve peçeteye sarılı halde bana verdi. "Konuşmamızı istiyorum," dedi elindeki çöreği bitirip bir tane daha alarak.

"Sana söyledim, seninle ya da başka biriyle terapi yapmakla ilgilenmiyorum."

"Bu terapi değil," diye yanıtladı, masanın kenarına oturarak.

"O zaman ne?" diye sordum alayla.

Omuzlarını silktilti. "Biz takılıyoruz," diye çöreği kaldırdı. "Yemek yerken konuşuyoruz." gözlerimi devirdim. "Bana istediğim gibi üç görüşme yap, o kadar. Daha fazlasını istemem ama söz verdin. Bence sözlerine sadık kalan insanlar hakkında çok şey söylüyor."

Yavaşça çiğneyerek bir ısırık aldım. "Pekala, üç ziyaret," dedim yutkunarak. "Ve eğer bir şey hakkında konuşmak istemiyorsam, gitmesine izin vermelisin."

"Anladım." Masadan atladı, elini uzattı ve ben de elimi tuttum. "Anlaşmak." Yavaşça geri çekilip aşağı baktı ve artık yapışkan olan eline kaşlarını çattı. "Ve sen zaten kirli oynuyorsun," dedi avucunu bana doğru sallayarak.

Gülerek parmaklarımdaki cilayı yaladım. "Kirli oynama alışkanlığım var, doktor."

Yutkundum, başlamak üzere olduğunu fark ettiğimde kalbim göğsümde atıyordu. Bu olacaktı. Weston sırlarımı açığa çıkaracak anahtarı arıyordu ve ben ne kadar itiraz etsem de merak, neyi kazmayı başaracağını görmek için beynimi gagaladı.

Oturdu, ellerini sildi ve konsantrasyonla bana baktı. "Başlamak istediğin bir yer var mı?" O sordu.

Bu, üç yıl önce tanıştığımdan farklı bir adamdı. Yeni mezun değildi ve işini yapmanın doğru yolunu bulamayacak kadar kördü. Büyüdü, daha deneyimli hale geldi.

"Hayır," diye çektim, oturduğum yerde kıvranarak. "Tam olarak değil."

"Bir numaralı kural, benimle tamamen rahat olmalısın," dedi gözleri benimkilere kilitlenirken.

"Beni çıplak gördün, seninle oldukça rahatım" dedim gülerek. Bir erkeğin beni duygusal olarak değil de fiziksel olarak tamamen çıplak görmesini tercih etmem üzücüydü.

"Evet, o tarz bir rahatlık arıyorum. Sırf bir erkek için kıyafetlerini çıkarabiliyor olman seni kendinden emin ve kendinden memnun kılmaz." kaşlarını çattım. "Benimle konuşurken kendini rahat hissetmeni istiyorum."

"Seninle konuşmak istemediğimi düşünürsek, seninle konuşurken kendimi rahat hissetmeyeceğim , " diye tısladım. "Ben sadece sen sus diye buradayım."

"Eğer gitmek istiyorsan, kalmana izin vermeyeceğim," dedi, çenesini kaşırken sesi tedirgin bir şekilde dönerken. "Denedim ama yardımımı istemiyorsan, git."

"Bu kadar kolay?"

Elleri kucağında katlandı. "Bu kadar kolay ama yardıma ihtiyacın olursa beni bir daha arama."

Cevabı beni şok etti. Bu en kolay seçim olurdu, değil mi? Ayağa kalkar, dışarı çıkar ve bir daha asla Weston'la konuşmazdım. Peki neden bunu yapmıyordum? Neden hala orada oturmuş ona bakıyordum?

"Ayrılıp gitmemeyi tartışıyor olman bana çok şey anlatıyor." Beyaz dişlerini göstererek kocaman sırıttı. "Elise Parks, sanırım benimle konuşmak istiyorsun."

kaşlarımı çattım. "Bir seans, bir ve bu kadar. Bunu sadece burada taksi ücreti ödediğim ve paramı boşa harcamak istemediğim için yapıyorum."

"Bana ne sebep verirsen kabul edeceğim. Bunu da hallettiğimize göre, nereden başlamak istersin? Konuşmaya başlayabilirsin. Eğer istemiyorsan, yapacağım. Senin kurallarına göre oynayacağız."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Mutlu olmana yardım etmek istiyorum."

Ona bunun asla olmayacağını söylemek istedim. Sonsuza dek kendi derisinde sürünen ve acıyı içinden çekip çıkarmak istediği acı bir iskelet olacaktım. Ama yapmadım. Hangi parçamı açığa çıkarmak istediğimi bilmeden sadece sessiz kaldım.

"Hala uyuşturucu kullanıyor musun?" Kendi konuşma başlatıcımı düşünmeme bile fırsat vermeden sordu.

"Numara. Üç yıldır temizim. Tanıştığımızda son salıverilmemden bu yana yasa dışı hap almadım."

Yüzüne bir gülümseme yayılırken yüzü aydınlandı. "İyi. Seninle gurur duyuyorum." Gülümsemesi düştü. "Belli ki hala içiyorsun ama."

"Bunun bir sorun olduğunu pek sanmıyorum. Tanıdığım herkes içki içer."

Bana onaylamaz bir şekilde baktı. Reşit olmayan içki içen tek hastası olmadığımı emindim. "Elbette, ama bu yasalara aykırı."

"Yani bana yirmi bir yaşından önce üniversitede hiç içmediğini mi söyleyeceksin?"

"Sana söylüyorum, bu seni ilgilendirmez," dedi umursamaz bir tavırla.

gözlerimi devirdim. "Bu bana cevabını söylüyor. Uyuşturucu kullanmıyorum ama hala içiyorum ve evet, siz sormadan önce hala seks yapıyorum." Durdum, aklımda uçuşan soruyu sormak isteyip istemediğimi tartıştım. "Deli olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Kesinlikle deli olmadığını biliyorum."

İnanamayarak ona baktım. "Artık beni daha iyi hissettirmek için yalan söylediğini biliyorum. Kafam karıştı. Hiç kimse benim yaptığım şeyleri yapmaz veya kafamda benim gibi düşüncelere sahip değildir, sıçmadan."

Başını salladı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Kimsenin gerçekten kafası karışmış değil," dedi nazikçe gülerek. "Öyleyse öyle düşünmeyi bırak. Ya aşırı dramatik davranıyorsun ya da ciddi şekilde yanlış teşhis konuldu."

diye mırıldandım. "Kimse gerçekten berbat değil mi?" diye sordum, başını salladı. "John Gacy'yi mi? TED Bundy ..."

"Anladım, anladım," dedi ve aklıma gelen her seri katili başımdan savmama engel oldu. "Bu insanlar gerçekten de sizin deyiminizle '*kafası sıçmış*', ama bu kesinlikle sen değilsin. Ne kadar bazen gevşek bir top olabilirsin ve aptalca kararlar verebilirsin. " Onu terslediğimde başını salladı. "Hâlâ onlar gibi bir psikopat olmaktan çok uzaktasın ve bunu biliyorsun."

"O zaman beni nasıl açıklayacaksın?"

"Kafanız karıştı. Bir şeye kırgınsın ve bu yüzden hareket ediyorsun." Başımla onayladım. "Neden geçen gece seni aldığımda olanlarla başlamıyoruz?"

"Ciddi anlamda?"

Ellerini teslim olurcasına kaldırdı. "O zaman seni bunun hakkında konuşturmadım."

Tırnaklarımı ısırđım, ojenin acı tadı dilimde uçuşuyordu. "Erkek arkadaşlarımla yanındaydım, eski erkek arkadaşımın evinde. Sanırım işlerin kötüye gittiğini söyleyebilirsin."

Ekşi. Bu bana verdiği kış dövmesi için uygun bir sözdü. Üzücü olan, Oliver'ın bana vurmasına kızmamamdı. Daha önce vurulmuştum. Kendimde kazanmak için yeterince savaşmadığım için kızgındım. Ne zaman bir savaşı kaybetsem, kendime kıızıyordum.

"Siz ikiniz ne kadar zamandır çıkıyorsunuz?"

"Sadece birkaç hafta." Gerçekten çıkıyor muyduk emin değildim. Randevularımız akşam yemeğine ya da bir kulübe gitmekten, boşa gitmekten ve sonra doğrudan onun yatağına gitmekten ibaretti.

"Çok uzun değil, nasıl tanıştınız?"

"Babam."

Babam bana sadece zengin ve iyi bir ismi olan adamlar ayarlardı. Oliver, Kongre'de varlıklı bir adamın oğluydu. Onun gözünde evliliğe uygun olanlar sadece bunlardı. Oliver evliliğe uygun olmaktan çok uzaktı. Sikişmeyi ve parti yapmayı severdi. Bununla ilgiliydi. Asla "tek kadın erkek" olmayacaktı.

"Ne oldu?"

"Onu sürerken yatağında bir çift ucuz külot buldum." İtirafım üzerine sırtı sandalyesine yaslandı. Bu kadar açık sözlü olmamı beklemiyordu. "Bu hız treni için emniyet kemerini taksan iyi olur doktor," dedim. "Hikayemi bilmek istiyorsan sana onun sikini sürmeyi söylemem bok değil."

Koltuğunda kıpırdandı ve bir nefes verdi. "Benimle paylaşmak istediğın her şeyi hallederim," diye karşılık verdi, ses tonu meydan okurcasına.

Oliver tartışmak için iyi bir bahane bile bulamadı. Kendini açıklamak, yalanlarına inanmam için beni ikna etmek istedi ama ona beni eve götürmesini söyledim, yapmak istemedi. Bunun yerine beni duvara yaptırdı. Kaçmaya çalıştığımda bana saldırdı."

Vücudumdaki her tırnağımı, kemiğimi ve gücü kullanarak savaşmışım.

Ecstasy'de olduğu kısmı dışarıda bırakmaya karar verdim. Weston bunu onunla yaptığımı düşünürdü.

"Olaydan sonra onunla konuştun mu?" Gözlerini benden ayırmadan sordu.

"Onu dün gece gördüm." Bana bir bakış attığında onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Ve ona beni rahat bırakmasını söyledim. Birkaç kez aradı ama cevap vermedim. Siktir et o pisliği."

"Baban yüzünü görünce ne dedi?"

"Benim hatam olduğunu."

"Ne?" diye sordu şoka dayanamayarak. Tabagımdaki pis sırların tadına bakıyordu.

"Babama göre, ona saldırdım çünkü Saint Oliver ona öyle söyledi. Bana inanamıyor çünkü ben yalancı bir fahişeyim."

"Neden ona saldırdın?"

Elimi havada salladım. "Önemli değil. Asla önemli değil."

"Önemli değil, Elise. Bana geliyorsun ve bana doğruyu söylüyorsun. Her şeyi bilmek istiyorum. Her. Lanet olsun. Şey. Bana hikayeni anlat. Mutlu bölümlerini istiyorum, utanç verici bölümlerini istiyorum ve kilitli olduğun karanlık, pis bölümleri istiyorum. Bütün hikayeyi istiyorum ve sen de bana vereceksin. Ben amansızım ama sana yardım edeceğim." Yutkundum ve kucağıma baktım. Buna nasıl cevap vermem gerekiyordu?

"Hazır olmadığım bazı şeyler var," diye fısıldadım.

Biliyorum ve bekleyeceğim, dedi bana, sesi samimiydi. "Ailenize girelim. Annen nerede?"

"O öldü. Onu gerçekten hiç tanımadım."

"Nasıl öldü?"

"Kim bilir. "

"Ayrıntı yapmak ister misin?"

"Gerçek neden bana hiç söylenmedi. Ağzına bir pompalı tüfek dayayıp beynini uçurduğunu duydum. Mümkün olan her ilacı aşırı dozda aldığını duydum. Keş bir adamla kaçtığını ve onu

öldürdüğünü duydum. Babam dünyanın en yaratıcı hikaye anlatıcısıdır. Ama nedense bir türlü tutunamıyor." Jack içtiyse, bu bir hikayeydi. Rom olsaydı, başkaydı. Hikayesi bardağındaki sıvıya bağlıydı.

"O öldüğünde kaç yaşındaydın?"

"Dört ya da beş, belki."

"Onun hakkında bir şey hatırlıyor musun?"

Keşke yapsaydım. Onunla ilgili herhangi bir anıyı canlandırmak için kendi kendime yalvararak beynimi harcamıştım ama her zaman yetersiz kalıyordum. Yatağa uzanıp kendi hikayelerimi uydururdum. Benim için orada olacaktı. Beni, şeytanın ininde oyuncak bebekleriyle oynayan tatlı küçük kızı kurtarır ve ondan uzaklaştırırdı. Ama ben bu umudu uzun zaman önce bırakmıştım.

"Saçımı örerdı," dedim onunla ilgili tek belirsiz anımı ortaya çıkararak.

Saçımı işaret etti, gevşek bir örgüyle bağladı ve omzuma düştü. "Bu yüzden mi böyle tutuyorsun?"

"Sanırım."

"Annen gidince baban tarafından mı büyütüldün?" Başımı salladım. "Bana O'ndan bahset."

"Kötü niyetli. Kontrol ediyor. Fenalık."

"Peki neden babanın tüm bu şeyler olduğunu düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Çünkü o. Yirmi yaşıdayım ve işe yaramazım. Kendi hayatımın kontrolü bende değil. Ne zaman bir iş bulup büyüsem, bana bu kadar güzel bir kadının çalışmasına gerek olmadığını söylüyor. Çalışmanın kadınları yozlaştırdığını düşünüyor ve eğer bir tane almayı düşünseydim, beni dairemnden atardı. Bir yıl önce kendime ait bir yerim var ve orası koridorun tam karşısında. Ne zaman çizgiyi aşsam, temiz olsam bile beni Sun Gate'e gönderdi, böylece kontrolün kimde olduğunu bileyim."

"Ona hiç kendi başına dışarı çıkmak istediğini söyledin mi?" Başımı salladım. "Ve?"

"Bana hayır diyor. Sonumun onun gibi olacağımı söylüyor. Ölü bir fahişe."

"O hep böyle miydi?"

"Hatırlayabildiğim sürece. Tüm arkadaşlarımla onun tarafından onaylanması gerekiyor." Belli ki bunda iyi bir iş çıkarmıyordu çünkü onlarla birlikteyken başım daha çok belaya giriyordu. "Çıktığım adamları onaylaması gerekiyor ve her biri bir ahmak. Bence bunu biliyor. Asla ciddi olmadıklarını biliyor. Karşılığında bir şey almadıkça kimsenin beni ondan almasını istemiyor."

Kapı çalınca yarıda kesildik ve sarışın bir kadın içeri girdi. Saçları ensesinde topuz yapılmıştı ve sıska vücudunu siyah bir pantolon örtmüştü. "Hey Wes," dedi, koyu kırmızı dudakları gülümseyerek. Böldüğüm için üzgünüm ama beş dakika sonra bir randevum var. Özür dilercesine baktı. "Bir dahaki sefere bana biraz daha dikkat et, sana fazladan zaman vereceğim."

"Önemli değil, teşekkürler Wendy." Bana küçük bir gülümseme göndererek bana baktı. Bir şey demesini bekliyordum ama o dönüp odadan çıkmadan önce sadece baktı.

"Yarın görürsünüz?" diye sordu Weston, kendini sandalyeden iterek. "Biraz erken gelin, daha çok zamanımız olsun."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum ayağa kalkarak.

"Sana nedenini söyledim. Kendini sevmeni istiyorum. Amacım senin değerini görmek."

Parmağımın ucuyla kafama vurdum. "Burada çılgın bir bok var."

Odanın çıkmadan önümde durdu. Benden sadece birkaç santim ötede duruyordu, gözleri yüzüme çevrildi ve elleri saçlarımı düzeltti. "Sana hepsini istediğimi söylemiştim," dedi şakaklarını dürterek. "Ve bana vereceğin şey bu."

"İyi şanslar, beni bulmak bir korsan çetesiyle savaşmak, Bermuda üçgeninde hayatta kalmak ve sonra bir deniz kızını yakalamak gibi."

"Pekala aşkım, her zaman iyi bir meydan okumaya hazırım."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ELİSE

Weston, "Kendinizi uyuşturmak için seks ve alkol kullanıyorsunuz" dedi. "Bunu bildiğine eminim. Ayrıca bunun tehlikeli olduğunu bildiğinden de eminim. O adamlar seni umursamıyor. Sadece onlara ne verdiğinizle ilgilenirler. Ondan sonra seni köşeye bırakabilirler ya da seni öldürüp bir hendeğe ya da terk edilmiş bir sokağa atabilirler."

Dün gece kendime bugün tekrar gelmeyeceğimi söyledim. Onunla bir daha konuşmayacaktım. Bir toplantımız vardı, ona nasıl hissettiğimi söyledim ve hepsi bu. Ama bu sabah bana mesaj atıp simit ve kahvesi olduğunu söylediğinde, bir şekilde beni gelmeye ikna etti. Ya da en azından onu tekrar görmek için bahanem buydu.

Ona söylemek istemiyordum ama haklıydı. Her şeyi ortaya çıkarmak ve onun kimseye söylemesinden endişe etmemek canlandırıcı, neredeyse özgürleştiriciydi. Ona hikayenin benim tarafımı anlatabilir ve onunla işim bitebilirdi.

Ama onu benim kadar iyi tanımaya başlamıştım . Geri durmadığını öğrenmiştim. Gerçeği söylemekten ya da saçmalıklarına seslenmekten korkmuyordu. Diğer terapistlerin uzaklaştığı konular hakkında sinmedi veya sessiz kalmadı.

"Biliyorum," dedim savunmaya geçerek. "Yine de bunun o kadar sıra dışı olduğunu düşünmüyorum. İnsanlar bunu hep yapıyor. Seks insana yüksek verir. Sarhoş da olsanız, aşık da olsanız, aşktan sarhoş da olsanız, bu bizi daha iyi hissettiriyor. İnsanlar romantik, gelişigüzel veya sadist bir şekilde seks yaparlar. Her iki

durumda da, acele ettikleri için yapıyorlar. Onlara, o anda ihtiyaç duyduklarını hissettikleri bir şey, istediklerini hissettiren bir yüksek verir. Seks sadece aşık insanlar için değildir.”

Devam etmeden önce başımı salladım. “Anne babalar çocuklarını aşkı beklmeleri gerektiğine ikna etmeye çalışıyorlar çünkü bacaklarını açıp herkesin önünde düzüşmelerini istemiyorlar. Aşk bir şakadır. Hepimiz sonunda çoğunun sevişeceğini biliyoruz ve muhtemelen o birini sevmiyorlar.”

Rastgele kulüplerdeki kirli banyo tezgahlarında seve seve aşağıladığım birçok adamı ve beni eve götüren ama daha sonra bana bir araba ya da taksi ücreti vermeye zahmet etmeyenleri düşündüm. Beni umursayan bir erkekle hiç seks yapmadım çünkü beni umursayan bir erkek olmadı.

Ama bunu onlara karşı tutamazdım. Aynı oyunu oynadığım için ne yaptıklarını biliyordum. İsim almadım. Kartvizit saklamadım. Onları ertesi günün çöpleriyle birlikte attım. Sahte yemeklerini ya da sevgi yalanlarını istemiyordum. Aklımı geçici olarak alıp, kontrolü bana vermelerini istedim ve sonra onları bir kenara attım. Ben de onlar kadar kötüydüm.

"Vay canına, aşka kesinlikle olumsuz bakıyorsun," dedi kollarını yukarı kaldırarak. "Bunun yanlış olduğunu düşünmüyor musun?"

Omuz silkip ağzıma bir lokma simit attım. "Tam olarak değil. Şu haline bak, sevgilin yok ama eminim birkaç kişiyle yatmışsındır. Seksin ne kadar zevkli olduğunu biliyorsun.

"Evet, seksin zevkli olabileceğinin gayet iyi farkındayım," dedi gülümsemesine engel olamayarak.

Sırıttım, ilgi aklımı kurcalıyordu. "Doktorumun garip bir tarafı var mı?" diye sordum merakla cevabını bekleyerek. Onunla seks yapmayı düşünmeye geri döndüm. Misyoner bir adam mıydı yoksa partnerini düzgün bir şekilde becermek için mi çalıştı? Adam yaşamak için insanların aklını sikti, bir kadını düzgün bir şekilde becereceğine emindim. Ve neden sürekli beni becerdiğini düşünüyordum?

Boğazını temizledi. "Burada olmamızın nedeni seks hayatım hakkında konuşmak değil," dedi balonumu patlatarak. "Konu üzerinde kalalım."

Kollarımı göğsümde çaprazladım ve ona göğüs dekoltemi daha iyi görebilmesi için hafifçe öne eğildim. "Ama seninki hakkında konuşmak çok daha eğlenceli görünüyor."

"Hayır, eğlenmek için rastgele insanlarla yatmam," dedi düz bir sesle. "Herkes seksi bir oyun olarak görmez."

Derin bir nefes aldım. Bununla nereye varacağını biliyordum ve bunu bitirmem gerekiyordu. "Ben de eğlenmek için insanlarla yatmam."

"Ama tam da bunu söylüyordun."

"Diğer insanların eğlenmek için seviştiğini söyledim. İnsanları üstünlük için sikerim," diye açıkladım. "Onları güç ve kontrol için beceririm."

Kaşları birbirine çatıldı. "Ha? Neden? Niye? Bu hiç mantıklı değil."

"Sana nedenini üç yıl önce söyledim."

"Biliyorum ama ..."

Kaslarım derimin altında zıplarken çenemi sıktım. "Tecavüze uğradım Weston. tecavüz etti. Bana inanmıyorsanız, sorun değil. Dürüst olmak gerekirse, artık bana kimin inanmadığı umurumda değil. Ondan ilerledim. Ama kendimi uyuşturmak için seks ya da alkol kullanmam ya da bunu eğlence için yapmam konusunda yanılıyorsun. Bana olanları unutmak için kullanmıyorum çünkü dünyadaki onca seks ve alkole rağmen başıma gelenleri asla unutamam. Artık kurban değilim, hayatta kalan biriyim ve seksi bunun için kullanıyorum."

Açıktır cinsel bir kız olarak bilinmek umurumda değildi. Hayatımın o kısmından utanmadım. Konuşmaktan korktuğum diğer kısım buydu. Sır, ruhumun derinliklerine gömüldü, saklandı ve sadece birkaç kez ortaya çıktı. Kurban olmak istemedim ve bunun olmaması için kötü bir itibarın arkasına saklanırdım.

Omuzları dik, gözleri şaşkınlıkla parlıyordu. Bunu söylememi beklemiyordu. Yavaşça almak ve bu konuda konuşmayı kolaylaştırmak istedi.

"İşte bu yüzden bütün o erkeklerle seks yapıyorum," dedim onu düzelterek.

"Yani tecavüze uğradığın için mi seks yapıyorsun?" diye sordu Wes şaşkınlıkla. "Ve kontrolün sizde olduğunu mu hissettiriyor?"

"Aynen öyle." Kafa karışıklığı yüzünü terk etmedi. "Bazı insanlar tecavüze uğradıktan sonra yıkılır ve ağlar. Bazı insanlar sinirlenir. Bazıları sorumluluğu üstlenir ve onları alt etmesine izin vermez. Üçüncüyü yapmaya karar verdim. Kırık kız olmak istemedim. Bu, kazandıkları anlamına gelir. Benden çok şey alındı. Onlara bu memnuniyeti vermiyordum. O adamların bana yaptıklarını düşününce üzülüyorum. sinirleniyorum Sinirleniyorum ve gücümü geri almak için her şeyi yapmak istiyorum. Cinayet benim ilk seçeneğim olabilirdi ama bu beni hapse atacaktı, bu yüzden başka bir yol buldum."

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Wes. Tavana baktı ve alnını silti. "Hiçbir şey anlamıyorum."

Durumumun çoğu insanın anlayamayacağı tam bir kafa karışıklığı olduğunu biliyordum. Yarısında anlamadım. "Anlamıyorsun çünkü bana inanmıyorsun."

Durdu, kelimeler bulmak için çabaladı, sonra ne söyleyeceği konusunda kendi kendisiyle savaştı. Bana inanmadığını biliyordum ve sorun değildi.

"Polisler neden çağrılmadı? Neden kimse sana inanmadı? Neden suçlama dosyaları değildi? Neden yalan söylediğini söylediler?" diye sordu, dolaşarak.

"Polisler Peter Kline için arandı. İşte o zaman cesaretimi toplayıp onlara başıma gelenleri anlatmaya karar verdim. Ama rüşvet aldılar ve hikayem tamamen çöp oldu." Midem mide bulantısı ile doldu, simitimin geri geleceğinden ve önüme fırlatacağımdan korktum. "Unutuldu, böylece korunacaktı."

Babam çok zeki bir adamdı. Dosyalarım sızdırılacak olsaydı, bir kalıp sergilerdi ve kalıpları olan insanlar kurban olamazdı, değil mi? Peter'la ben on beş, o ise otuz yaşındayken seve seve seks yaptığımı gösterecekti. Sözümün bir anlamı olmadığını gösterecekti. "Soruyordum" derler. "Dikkat çekmek için yalan söylüyordum" diye eklerlerdi.

Her şeyi Peter'a yükledi ve sonunda tecavüze uğrayacak sesimi bulduğumda köşeye itildim. Polisler yalan söylediğimi düşündü. İnsanlar yalan söylediğimi düşündü. Peter benim tarafımda olmaya çalışmıştı, ama polisler ona bir savunma anlaşması teklif ettiğinde ve babam ona bir çek kestiğinde, ağzını kapatıp yoluna devam etti.

Koltuğunda kıpırdandı ve kafasını daire şeklinde çevirdi. "Sadece mantıklı değil."

"Düşünürsen olur. Hepsinin yalan söylediğime inanmasını istedi ki açığa çıkmasın. Başıma kötü şeyler geldi ama önemli değil çünkü ben bir kaltağım. Fahişelerin başına gelince insanlar kötü şeyleri umursamıyor."

"Bu doğru değil. Peter'la yakalandıktan sonra tecavüz için ağladığında davayı savunmak çok zor. Neden daha önce bir şey söylemedin?"

"Korkmuştum. Kafam karışmıştı. Başımın belaya gireceğini düşünmüştüm ama Peter olduğunda, sonunda bir şansım olduğunu düşündüm. Sadece yüzümde geri tepmekle sonuçlandı." Derin bir nefes aldım. "Kimseye söyledin mi?"

"Bu artık alakasız," diye çıkıştı, sesi öfkeli ve sinirli bir hal aldı. Odadaki ruh hali hızla değişti. Weston'ın yüzü meraklı ve şefkatliyen öfkeli bir hal aldı. Bana bakamadı bile, onun yerine kucığında titreyen ellere odaklandı.

Alakasız? Lanet olsun.

"Kovulmadın ama seni bir daha hiç görmedim. Peki ne oldu?" İttirdim. Ona karşı dürüst davranıyordum. Bana karşı dürüst olması gerekiyordu.

Gözleri köşelerde sıkılaştı. "Elise, bana yalan söylediğini söylediler ve ben seninle uğraşacak kadar tecrübeli değildim. Bu

konuda başka bir şey sormama izin vermediler, o yüzden lanet olası noktada kalalım, tamam mı? Elimde değildi." Tereddüt içinde ağzını açarken acılı, neredeyse korkmuş görünüyordu. "Bana dürüst ol. Gerçekten tecavüze mi uğradın yoksa babandan intikam almak için mi yalan söyledin?"

"Ne?" dehşet içinde çığlık attım. Suçlaması doğrudan kalbime saplandı, dilimledi ve göğsümü acıttı.

"Bunu babana kırbaçlanmak için mi uydurdun?" Geri ateş etti.

Ona bağırarak için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken kalbim ve boğazım öfkeyle yanmaya başladı. İnanamadım. Ben ona güvenmişim ama o bana güvenmemişti.

"Lütfen, sadece söyle bana," dedi, kelimeleri boğazından düğümленirken. "Tecavüze uğramak konusunda pervasızca yalan söyleyip söylemediğini söyle."

Koltuğumda kaldım, neredeyse felç olmuş gibi hissederek ona şiddetle baktım. "Tecavüze uğradım!" diye bağırdım, nabzım hızlanıyor ve sesim öfkeyle çatlıyordu. "Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki?"

Hayal kırıklığıyla buklelerini çekerken gözleri alev alevdi. "Bana yemin mi ediyorsun? Bana güvenebilirsin. Eğer yalan söylediyse, seni yargılamayacağım."

"Sana inanamıyorum, sen de onlar gibisin." Çantamı kaptım, odadan çıkıp Weston'ı unutmaya hazırdım ama beni durdurmak için sandalyesinden fırladı. Beni koltuğuma geri itip önümde ayağa kalktığında boğulduğumu hissettim.

"Lütfen sana yalancı dediğimi düşünme," dedi, kollarını aşağı indirip ayağa kalkmayayım diye omuzlarıma koydu. "Sadece bana karşı dürüst olduğundan emin olmak istiyorum."

"Ve bir fark var mı?" diye sordum soğuk bir şekilde. Kendimi savunmaktan bıktım usandım.

"Var. Davranış konusunda eğitimliyim. Birinin dürüst mü yoksa yalan mı olduğunu ayırt etmek için eğitildim."

Elinden kurtulmaya çalışırken başım döndü ama titreyen elleriyle daha sıkı tuttu. Başım dönerken midem öfkeyle bulandı.

“Öyleyse söyle bana, o kadar akıllı eğitimin benim hakkımda ne diyor?” diye hırladım, kaçmaya hazırdım. Bunca zaman sonra hala bana inanmadı ve bu canımı acıttı. Kötü acıttı .

Tekrar açmayı yavaşlatmadan önce kısa, boş nefesler alırken gözleri çarparak kapandı. Ona baktım, benimle buluşması için yalvardım ama o bana bakmayı reddetti. "Yalan söylemiyorsun," diye mırıldandı, gözleri zemini incelerken. "Doğruyu söylüyorsun ve başına gelenlere çok üzüldüm."

Kollarımı havaya kaldırdığımda elleri omuzlarımdan uçtu. "O zaman senin lanet olası cevabın var. Ben yalancı bir fahişe değilim, şimdi mutlu musun? Seni yeterince ikna ettim mi?"

Sözlerim üzerine yüzünü buruşturdu. "Ne? Senin yalancı bir fahişe olduğunu bir an bile düşünmedim."

"Beni kandırabilirdin."

Ona olması gerekenden daha sert davranıyordum ama sorgulanmaktan bıkmıştım. İnsanların beni ciddiye almamasından ve dikkat çekmek için ağladığımı düşünmesinden bıktım. Yeterince dikkat çektim. Hayatımın geri kalanında bana yetecek kadar dikkatimi çekmiştim.

"Bana her şeyi anlat," diye ısrar etti, yanıma oturduğunda kanepe girinti yaparak.

"Yapamam," dedim başımı sallayarak. "O yere geri dönmeyeceğim."

İnsanlara başıma gelenleri kısmen anlattım, ama hikayenin tamamını asla. Sonsuza kadar kendi içimde kilitleyeceğim hala gizli şeyler vardı. Hiç kimse geçmişimin tüm ayrıntılarını bilemezdi. Ne yaptığını bilmeyecekler ve başkalarının bana yapmasına izin vermeyeceklerdi. Bunu benden duymayı kimse hak etmiyordu.

"Evet yapabilirsin."

"Anlamıyorsun!" diye bağırdım. "İyi oldum. Ağzımı kapalı tutuyorum. İnsanları becerdikten sonra tecavüz diyen, ilgi peşinde koşan sürtük olma rozetini çıkarmaya çalışıyorum!" Gözyaşlarımı tutmak için kendimle savaşıırken göz kapaklarım ağırlaştı.

"Bana söylediklerini senden başka kimse duymayacak. Bu sadece ben ve sen," diye yalvardı. "Sadece sen ve ben. Güven bana."

Başım aşağı eğildi ve alnımı avucumun içine yasladım. "Ben kimseye güvenmiyorum." Weston'a açıldım ama bu ona güvendiğim anlamına gelmiyordu.

Beni yana kaydırды, durduramadığım gözyaşlarımı silmek için yavaşça başımı kaldırdı. "Sana kanıtlayayım. Sana güvenilir olduğumu göstermeme izin ver." Elimini tuttu. "Bu boku geri getirmek istemediğini biliyorum ama buna ihtiyacın var. Açılın. Duyayım. Çok fazla olduğunu düşünüyorsanız, durun. Çekimleri sen çağır. Ben sadece Elise takımında olmak için buradayım."

Parmaklarımı elini sıkmadan önce ovuşturdu. "Son nefesimi alana kadar ilk seferi hatırlayacağım. Babam hâlâ şirket basamaklarını tırmanıyor, şehirdeki en yüksek yöneticilerle ilişkiler kuruyordu ve dünyayı parmaklarının ucunda istiyordu. Güç için çabalarırken benim yararlı bir araç olabileceğimi fark etti."

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı.

"İlk kez on üçüncü doğum günümdeydi. Makyaj masamın önünde oturuyordum ve Bella'nın benim için aldığı farklı dudak parlaticılarını deniyordum. Daha önce hiç görmediğim bir adamla geldi. Adamın bana bakan ve beni tartan yırtıcı gözlerini asla unutmayacağım. Buz gibiydiler ama babam ayağa kalkmamı söyleyince eridi ve beni içeri aldı. Bir kolsuz bluz ve üzerlerinde kiraz baskılı pijama pantolon giyiyordum. Adam dudaklarını yaladı ve babama kirazı bacaklarımın arasına atacak mı diye sordu.

Weston keskin bir nefes aldı, bana çileden çıkmış bir şekilde bakarken dudakları yüzünü buruşturdu. Benim hatırıma için öfkesiyle savaşıyordu. Yayınlamadan önce her şeyi duymak istedi.

"Sözlerini anlamamıştım ama bu beni dehşete düşmekten alıkoymadı. Babam ona evet dedi, anlamaya bağlı kaldığı sürece her şey onundu. Adam beni tekrar taradı ve kırk beş dakikası olduğunu söyleyince babamın elini sıktı. Dilimde bir hıçkırık yuvarlandı ve Weston'ın eli sırtımı yatıştırdı. "Beni koruması gereken adamın beni bu korkunç insanla yalnız bırakmasını izledim. Pantolonunu çıkarıp

benden de aynısını yapmamı talep edene kadar ne olduğunu anlamadım bile. Beni yatağıma attı ve ağır bedeni üzerimde süründü. Bana yapmamı söylediği her şeyi yaptım çünkü hayır demekten çok korktum.”

Karşı koymayı diledim. O günü kafamda binlerce kez tekrarlamıştım, belki ona hayır deseydim ya da yardım için çığlık atsaydım, bunlar olmazdı. Ama yapmadım. Sessiz kaldım ve onun emirlerine uydum.

Bir mendil alıp yüzümü silmeye başladığında sıcak vücudu benimkine değdi. "Durmak istiyor musun?" Gözyaşlarımı toplayarak sordu.

başımı salladım. Artık geri dönüş yoktu. "Acıydı. Çok acı verici. Bütün zaman boyunca ağladım. Birkaç dakika bana dokundu, beni ıslatmak istediğini söyledi, sonra beni karnımın üstüne yatırıp bacaklarımı yukarı çekti. Ona bir kez bile bakmadım. Bu iri adam içime girip çıkarken, acı vücudumu sararken bağırdım. Bana tecavüz ederken ölmek üzere olan bir hayvan gibi homurdandı ve bana sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından sonunda üstüme yığıldı.

Weston'ın eli saçıma gitti ve onu yüzümden çekti. "Harika gidiyorsun bebeğim" dedi bana.

Bir hıçkırık daha bastırdım. "Bana artık bir kadın olduğumu söyledi ve sonra odadan çıktı. Yatağımda çıplak, kıvrılmış bir top gibi kaldım ve babamın gelip beni kurtarmasını bekledim. Ama o hiç gelmedi. Beni yalnız bıraktı. O yüzden orada oturup ağladım. İçimde hiçbir şey kalmamış gibi hissedene kadar ağladım. O gecenin ilerleyen saatlerinde babamın ofisine gizlice girdim, bir avuç kibrit aldım ve yatağıma ateşe verdim." diye mırıldandım. "Bu aslında bizim bir ritüelimiz oldu. Beni satardı ve sonra benimkini ateşe verdikten sonra bana yeni bir yatak almak zorunda kalacağını bilirdi."

Kanepeden kalkıp bir kitap kaptığı ve öfkeyle odanın diğer ucuna fırlattığı zaman Weston'ın elinin sıcaklığını kaybettim.

"Ve..." Başka ne yapacağımdan emin olamayarak detaylandırmaya başladım.

Önüme yürüdü. "Bugünlük bu kadar yeter," dedi sözlerimi çabucak keserek.

"Ama istediğini sanıyordum..."

Keskin bir nefes aldı. "Bugünlük bu kadar yeter. Buna inanamıyorum!" Duvara çarpan başka bir kitap fırlattı. "Bu ne kadar sürdü?" Önümde durarak sordu.

"On yedi yaşıma kadar." Bu kadar uzun sürmesine izin vermem utanç vericiydi ama nasıl durduracağımı bilmiyordum. Bu yüzden, başka seçeneğim ya da başvuracak kimsem yokmuş gibi hissederek, bunun devam etmesine izin verdim. Adamların gelmeye devam etmesine izin verdim.

Koyu irisleri bana doğru kısıldı. "Biz tanıştıktan sonra mı oldu?"

Başımı salladım. "Sadece bir kez, ama tam olarak tecavüz değildi. Bunun olmasına izin verdim çünkü babam bir adama şehri gezdirmem ve onu gece için eğlendirmem için ısrar etti."

Tekme atınca sandalyesi yana düştü. "Anne piç kurusu!" Ona şok içinde baktım. Yolumu takip edip önümde eğildiğinde elleri titriyordu.

"Neden bu kadar kızgınsın?" diye sordum sessizce.

Elleri dizlerime gitti ve başı öne düştü. "Bunu durdurabilirdim. Ama yapmadım."

"On üç yaşındayken mi?" başımı salladım. "Hayır, olamazdın."

Gözlerinde hüznle bana baktı. "Bugünlük duralım, tamam mı?"

"Tamam," diye çektim. Benden iğrendi. Beni artık güçlü bir kız olarak görmüyordu. "Bir taksi çağıracağım."

"Hayır," dedi kendini toparlayarak. "Seni öğle yemeğine çıkarayım."

Gözlerimi kırıştıtırarak ona şaşkınlıkla baktım. "Ne?"

"Kafanı temizlemen gerekiyor. Hadi gidip öğle yemeği yiyelim, ikramım."

"Gerçekten böyle dışarı çıkmak istemiyorum. Ben sıcak bir karmaşayım."

"Sipariş vereceğiz. Bana bir saniye ver." Başımınla onayladım ve odadan çıktım.

Bir avuç mendil alıp yüzümde gezdirdim, bu sırada makyajımın çoğunu çıkardım. Çantamdan kompaktı aldım, açtım ve kendime baktım. Yanaklarımdan siyah rimel izleri süzülüyordu. Peçeteyle ovaladım, makyajı çıkardım ve morluklarım yeniden ortaya çıktı.

"Bırak şunu, çok güzel görünüyorsun," dedi Weston, elinde bir avuç hazır yemek menüsüyle odaya geri dönerken.

Ona tecavüz hikayemi anlatmıştım, odaya bok fırlatmıştı ve şimdi benden yemek mi istiyor? Onun da benim kadar berbat olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Menülere göz gezdirdim ve bir tanesini ona uzattım. "Çince, iyi seçim," dedi. "Hemen döneceğim."

On dakika sonra elinde bir çantayla geldi. "Wendy'ye menüdeki bokun yarısını sipariş etmesini söyledim, o yüzden umarım burada hoşuna giden bir şeyler vardır," dedi çantayı havaya kaldırırken bana zayıf bir gülümsemeyle.

zorla gülümsedim. "Teşekkürler, Çince'yi seviyorum."

Yere yiyecek, sos ve iki içecek kaplarını serdiği halının üzerine oturduk. Bana bir tabak ve bir çift yemek çubuğu verdi.

Sonunda boğazımı temizleyene kadar sessizce yedik. "Neden bunu yaşamak için yapmaya karar verdin?" Diye sordum.

Yemeğiyle oynayarak omuz silkti. "Kişisel."

diye mırıldandım. "Allah korusun, birbirimizle herhangi bir şeyi paylaşmayız."

Yemek çubuklarını yere bıraktı. "İkiz kardeşim vardı, Wale. Biz çocukken çok iyi bir adamdı ve hayat doluydu. Ama liseye geldiğimizde içinde bir şeyler kıpırdadı. Kendini sosyal bir dışlanmış gibi hissetti, ait değilmiş gibi. Kız kardeşime ve bana karşı kıskançlık geliştirdi. Ondan daha iyi notlar aldım. O JV alırken ben üniversite takımı kazandım. Ailem başarılarımla övünürdü ama onunkilere aldırış etmezdi. Hiçbir zaman yeterince iyi olmadığını hissetti. Onu daha iyi hissettirmeye çalıştım, hatta birkaç teste başarısız oldum, böylece not ortalamam düşecekti ve birkaç ay boyunca işe yaradı.

Ama ailemizin onlarca yıldır gittiği üniversiteye kabul edilmediğinde her şey değişti. Bu onu çok etkiledi. Uyuşturucuya ve içkiye bulaştı. Hayatı umursamıyordu. Onunla mantıklı konuşmaya çalıştım, ama beni susturdu.

Üniversite için ayrıldım ve Michigan'a taşındı çünkü orada yaşayan bir barda bir kızla tanıştı. Bir gece, finallerimden bir gün önce beni aradı ve farklı davranıyordu. Kız arkadaşının onu aldattığını söyledi. Hayatından nefret ettiğini ve daha fazla dayanamayacağını düşünerek ağladı. Daha önce hayatına son vermekten bahsetmişti, ama bu sefer farklıydı. Sesi, sözleri, her şeyi farklıydı.

Gözleri parlamaya başladığında benden uzaklaştı. "Michigan'a ilk uçağa atladım. Aptalca bir şey yapacağını biliyordum. Ama çok geç kaldım. Kendini apartman dolabına astı. Ölümünden sonra eşyalarını karıştırdım ve günlüğünü buldum. Çok çığdı. Aklından geçenleri okumak yürek parçalayıcıydı. Depresyonu, histerisi, iki kutuplu nöbetleri vardı, ama asla yardım aramamıştı. Her girişi okuduktan sonra ana dalımı değiştirdim. Onun gibi insanlara yardım etmeye karar verdim. Onu kurtarmak için çok geç olabilir, ama kavgaları sırasında başka birine yardım edebilir ve işlerin daha iyi olacağını bilmelerini sağlayabilirim. Bir hayat kurtarabilseydim, yapacağım şey buydu. Ölümünün bir anlam ifade etmesine izin vermeyecektim."

"Vay canına," dedim ona bakarak. Bu adam, tanıdığım en tatlı, gerçekçi adamlardan biriydi. Aslında tanıdığım tek iyi adam oydu. "Sen gerçekten iyi bir adamsın."

Bir yumurta rulosundan bir ısırık aldı ve beni işaret etti. "Yemek."

Yemek yerimde seçtim. "Kardeşin için üzgünüm."

"Teşekkürler. O harika bir adamdı. Ondan hoşlanırdın."

"Sevimli miydi?" Diye sordum, ayağa kalktım ve gülümsemesini sağladım.

Gülerek kafasını bana çevirdi. "Benim tatlı olduğumu düşünüyorsan, öyle olduğunu düşünürdün."

"Ah evet ikizler. Sıkıcı ağabeyi paylaşmadığına göre belki seks hikayelerini benimle paylaşırdı."

"Ah, onu fena halde korkuturdunuz. Senin güzelliğin onu büyüleyecekti. Eminim sana üç kelime mırıldanamazdı."

"Senden ne haber? Sence ben tatlı mıyım?"

"Bence sen güzel bir kadınsın." İçim parladı ve kızarmama neden oldu. "İçeride ve dışarıda" diye ekledi.

ON İKİ BÖLÜM

ELİSE

"Nasıl oldun?" Babam masanın karşısından sordu. Akşam yemeğine şehirde çıkmamız için ısrar etmişti. Herkese daha iyi bir insan olduğumu ve kaosa neden olmadığımı göstermemiz gerekiyordu. Dünyanın da iyi anlaştığımızı ve sağlıklı bir ilişkimiz olduğunu bilmesi gerekiyordu. Benim hakkımda soru sorulmasından bıkmıştı. En son rehabilitasyon dönemimde mi yoksa barda üstüm açık mı dans ettiğime değil, kendisine ve şirketlerine odaklanmak istiyordu.

"İyi," diye yanıtladım kucağımdaki peçeteyle oynayarak. Meraklı bakışları görmezden gelerek, yolumuza bakan her meraklı lokantayı devirmekten kendimi alıkoydum. Beş yıldızlı bir restorandaydık ama bu, insanların görgü kurallarına sahip olduğu ve kendi işine baktığı anlamına gelmiyordu. Aslında daha kötüydü. Zengin insanlar sulu dedikodularını severdi.

"Terapiye gideceğini duydum? Terapiden nefret ettiğini sanıyordum?"

"Farklı bir şey deneyeyim dedim," dedim omuz silkip bir bardak su içerek. Wendy'nin ofisini ziyaret ettiğimi öğreneceğini biliyordum. Her hareketimi nasıl takip edebildiğinden emin değildim ama bu beni çok kızdırdı.

"İyi. Bence bu senin büyümeye başladığını gösteriyor." Bir fıçı şarap aldı. "Ona söyledin mi?"

"Hayır, aslında ondan hoşlanıyorum," diye çıktım. "Merak etme baba, sırlarımızı ve tacizini kalbimde saklayacağım."

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Taciz? Neden bahsediyorsun? Seni asla taciz etmedim."

Çatalımı düşürdüğümde yüksek sesle tabağıma çarptı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum, acı bir tat oluşurken ağzım kurudu. Her zaman yaptığı gibi bunu bana çevirecekti. Bir şekilde tecavüze uğramak istiyormuşum gibi göstermeyi başlaracaktı.

Bana sertçe baktı. "Sakin bir daha o boku söyleme," diye uyardı. "Beni duyuyor musun?" Soğukkanlılığını kontrol altında tutmaya çalışırken dudakları birbirine kenetlendi. Asla olamayacağımız mutlu bir aile gibi görünmek zorundaydık. Az önce yediğim yemeğe baktım. Ona bakmaya bile dayanamıyordum. "Sana verdiğim hayata bak. Neye sahip olduğuna bir bak. Param seni çok pahalı yerlerde yardım alman için gönderdi. Fahişe annene verdiğim hayata bak. Yaptığım her şey, yaptığım her şey senin içindi. Para ya da çalışma konusunda endişelenmeni istemiyorum. Ben bir mirasım ve sen de öyle olacaksın. Çeneni kapalı tutarak ilerlemeye başladın ve seninle gurur duyuyorum."

"Ve ben üzerime düşeni yapmadım mı?" alay ettim. "Ben senin pislik arkadaşlarına kartal dağıtmasaydım, senin bir "miras"ın bile olmayacaktı.

"Bu aile için yaptıklarını çok takdir ediyorum."

"Ne kadar tatlı, senin iyiliğin için suistimal edildiğimi takdir ediyorsun."

"Bu istismar değil," diye savundu.

"Erkeklerin bana tecavüz etmesine izin verdin," diye tısladım. "Bekaretimi en yüksek fiyatı verene sattın."

"Elise, tatlım, sen istedin," diye itiraz etti. "Sikişirken yakalandığın tüm erkeklerle bak. Bundan hoşlandın mı. Seksi seviyorsun, peki fark ne? Ondandır bir şeyler de alabilir."

"On üç yaşımıdayken bundan hoşlanmadım," dedim boğazım düğümlenerek.

"On üç ama makyajlı ve mini etekli. Daha genç değildin ve zaten küçük bir sürtük gibi giyiniyordun."

"Ben hala bakireydim."

Öne eğildi, ellerini önünde ve masaya dayadı. "Kaç erkeği isteyerek siktin? Beğendin, şimdi kapa çeneni ve yemeğini bitir. Keyifli bir yemek yememizi istedim."

Soğukkanlılığımı korumaya çalıştım ama bunun ne kadar süreceğinden emin değildim. "Beni eve götür" dedim.

"Kesinlikle hayır." Çatalıyla tabağımı işaret etti. "Akşam yemeğini bitir."

"İştahım yok."

"Ve gerçekten umurumda değil. Seni bir haftadır görmedim ve telefonlarıma cevap vermiyorsun, o yüzden orada oturup babanla vakit geçireceksin."

"Seninle vakit geçirmekten hoşlanmıyorum ne yazık ki."

Elini bardağın etrafına sardı. Bir an gözlerinin parladığını fark ettim ama kendine geldiğinde anında ısındı. Saklamaya çalışsa da, reddetmemin onu incittiğini biliyordum.

"Sahip olduğum tek şey sensin bebeğim. Beni asla bırakmayacaksın, o yüzden buna alış. Mecbur kalırsam seni kahrolası odana zincirlerim ama onun gibi olmana izin vermem."

"Onu tanımasam bile nasıl onun gibi olabilirim?"

"Onu tanımak ister misin?" Boğazını okşayarak sordu.

"Evet ediyorum."

"O bir fahişeydi," dedi, dosdoğru, saçmalık yok.

İnanamayarak başımı salladım. "Bu doğru değil." Ona sürekli böyle seslenmesinden bıkmıştım. "Onu sevdin."

"Tanıştığımızda, annene beni becermesi için para ödendiği içindi. Duymak istediğin bu mu?" Midem tiksintiyle düştü. Babamın sikildiğini duymak istemiyordum ve kesinlikle az önce bana söylediklerini duymamış olmayı diledim.

"Yalan söylüyorsun." Yalan söylüyor olmalıydı.

"Doğum günümdü ve babam bana bir fahişe aldı. Bu doğru, annen maaşlı bir fahişeydi ve bu işte çok iyiydi. Sikişmede mükemmeldi. Ama oradaki herhangi bir fahişe gibi değildi. Olağanüstü güzeldi, göz alıcıydı. Sanki onun kralıymışım gibi bütün

gece bana yiyecek ve içecek sağladı. Bu yüzden ertesi gece onu kiraladım ve sonunda düzenli bir müşteri oldum, ta ki nihayet bu hayatı bırakıp karım olması için ona yalvarana kadar. Büyükbaban çok kızdı ve sözünü kesti. Onun için her şeyden vazgeçtim."

Bir yudum daha şarap aldı ve bunun nereye varacağını biliyordum. Benim gibi, babam da kafayı yemeden problemler hakkında konuşmaya kıyamazdı. "Ama ona sahip olmam gerekiyordu. O kadını nefes almayı sevdiğimden daha çok sevdim. O benim her şeyimdi . Onu sokaklardan aldım ve isteyebileceği her şeyi aldım. Ona hayal ettiği hayatı vermek için kıcımlı yırttım. Karşılığında bana ne verdi biliyor musun?" Durdu, bir içki daha aldı. "Dışarı çıktı ve ortalığı karıştırdı. En iyi arkadaşımı becerdi." Homurdandı, gözleri çarparak kapandı. "Ve kendi babam."

"Yalan söylüyorsun," diye tekrarladım, az önce söylenenleri kafama takmaya çalışarak. O benim annem değildi. Bunu yapmazdı. O tarif ettiği korkunç insan değildi.

Bana hüzünle baktı. "Keşke olsaydım."

"Fahişelerden bu kadar nefret ediyorsan neden onunla evlendin?"

"Çünkü onu sevdim. Bana değişeceğine söz verdi ama duramadı. O hayatı sevdi."

"Onu sen mi öldürdün?"

Bana sinirli bir şekilde bakmadan önce göz kapakları kapandı. "Anneni asla ama asla incitmem. Onu sevdim ve o beni terk etti. Sinirliydim ama ona asla zarar veremezdim. Eli hafifçe masaya vurdu. "Aptal kaltağı çok sevdim. Başka bir adamla kaçtı ve sonunda kendini öldürdü. Sokaklarda oyun oynadığını duydum. Gece hayatına bayılırdı. Gitmesine izin veremezdi. Beni terk etti ve sonunda öldü. Seni neden orada istemediğimi anlıyor musun? Onu kurtaramadım, ama onun gibi olmana izin verirsem lanetlenirim. Sende onun kanı var. Kendi başına gitseydin, aynı şeyi yapardın. Bunun olmasına izin veremem. Seni kaybedemem. Sen bana kalan tek şeysin."

Konuşmadan ona baktım. Aklım sorularla dolanıyordu ama ağzım açılmıyordu. Buna ne demeliydim? Onun hakkında hiç konuşmamıştı.

Konuşmak için cesaretimi toplamadan önce birkaç derin nefes aldım. "Ben onun gibi değilim baba."

"Sana güvenemem. ona güvenmiştim. Onu değiştirmek için her şeyi yaptım ama bu yeterince iyi değildi. Sonunda pezevengiyle geri döndü ve cesedini otoyolun kenarına atmadan önce onu on beş kez bıçakladı.

Ve işte oradaydı, annem hakkındaki gerçek. O bir fahişeydi, bir fahişeydi ve pezevengi onu öldürdüğü için ölmüştü. Artık iştahım yoktu. Bir içkiye ihtiyacım vardı.

"Anlamadım," dedim. "Orospu olmamı istemediğini söylüyorsun ama iş anlaşmaları için erkeklerin beni becermesine izin veriyorsun. Bu aynı şey değil mi?" Bunu söylemek istemedim ama gerçekte o benim pezevengimdi.

"Alacağın bir şey yok. Birkaç kez oldu Elise," dedi garsona hesabı işaret ederek. "Keşke bunu unutup yoluna devam etsen."

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ELİSE

"Burada yalnız görünüyorsun, sana bir içki ısmarlayabilir miyim, güzelim," diye sordu arkamdan gelen hırıltılı ses, beni sefalet düşüncelerimi dağıtarak. Bara giderken tek düşünebildiğim, babamın açıkladığı şeydi. Annemin, babam tarafından yok edilen bu harika kadın olduğuna dair aptalca, cahilce bir yanılgıya sahiptim. Ama her şeyi yanlış anlamıştım. Tam tersi oldu. Onu yok etmişti. Onun sayesinde o böyleydi. Bencil davranışları onun dünyadan ve benden nefret etmesine neden oldu. Bunun için ondan nefret ettim.

Babam eve dönerken bana başka bir kelime mırıldanmadı. Ön kapıdan girer girmez kıyafetlerimi çıkardım, üzerime siyah bir elbise giydim ve geceye gizlice girdim. Oradan çıkmasaydım delirecektim.

Adam cevabımı beklemeden yanımdaki bar taburesine kaydı. Sonunda ona bakmak için döndüğümde yüzünde müstehcen bir gülümseme vardı. Dumanlı kahverengi saçları, temiz ve tıraşlı yüzünü sergileyen mükemmel Ivy League saç kesimine benziyordu. Geniş göğsü ve belirgin kasları ile seksiydi. Tüm hayatı boyunca fiziksel olarak aktif olduğundan emindim, ancak tenis ya da kürek gibi bir şey daha vardı. Weston'ın yaşından biraz daha genç görünüyordu, muhtemelen yirmi dört civarındaydı.

Çoğu zaman gözlük takan ve bir berduş gibi giyinen psikoloğuma aşık olduğumu düşünürsek, tam benim tipimdi ya da eski tipimdi.

"Bilmiyorum, yapabilir misin?" Geri ateş ettim, elimi bardağıma sardım ve bir şeyler içtim.

Bu gece bana içki ısmarlamayı teklif eden beşinci adamdı. Diğer dördü, onları külotuma sokmayacağımı anlayınca kaçmıştı.

" *Sana bir içki ısmarlayabilir miyim*" , toplama hatları tarihindeki en tembel toplama hattıydı. Seni sarhoş edip sonra arabalarının arka koltuğunda sikip sikemeyeceklerini sormanın kibar yoluydu. Aceleci bir hareketti. Bir içki için birkaç fatura ödemekten daha kolay ne olabilir ki? Akşam yemeğinden ve bir filminden daha ucuzdu ve genellikle daha iyi bir patlama ile sona erdi. Kelimenin tam anlamıyla.

Barmene işaret etti. "Kadın ne içiyorsa ondan bir tane daha," dedi ona. Bir yabancı tarafından benim için satın alınan her içkiyle bana daha da tuhaf bakan düşünceli barmen onun talimatını takip etti.

Koltuğunda döndü ve doğrudan bana bakmak için dirseğini bara dayadı. "Bir adın var mı?"

"Ediyorum," diye yanıtladım tek kaşımı kaldırarak.

"Peki bu ne olabilir?"

"Eliz."

Başını salladı, elini pürüzsüz yanağından aşağı ovuşturdu ve bir sonraki hamlesini çok düşünüyormuş gibi bir an durakladı. Elise, bu çok güzel bir isim, dedi yaratıcılık eksikliğiyle beni hayal kırıklığına uğratarak.

Omuz silktim. "Doğum günü hediyesiydi."

Güldü, parlak beyaz dişleri barın arkasından gelen loş ışıktaki parlıyordu. "Neden bana kendinden bahsetmiyorsun?"

"Aslında anlatacak pek bir şey yok."

"Katılmıyorum. Perşembe gecesi barda tek başına oturup dünyaya sinirli bakan muhteşem bir kızsın. Anlatacak bir hikaye var. Her zaman bir hikaye vardır."

Bir hikaye vardı, ama kesinlikle onu duymayacaktı. "Hayır," dedim.

Barmen içkimi önüme koydu. "Dur tahmin edeyim." Parmağı dudaklarına gitti. "Bir ayrılık?" başımı salladım. "Erkek arkadaşıyla kavga mı?"

Başımı tekrar salladım. "Hiçbir erkek arkadaşı."

"Kız arkadaşın banyoda sikiliyor mu?" Başka bir sarsıntı. "Yoksa seni sik almak için mi terk etti?"

Ona sinirli bir bakış attım ve güldü. "Hiçbir arkadaşım banyoda sıkışıp kalmaz."

Aslında bu gece benimle gelmesi için Holly'yi aramıştım ama Quinton gelemese dışarı çıkmayacağını söyledi ve bu hiç olmadı.

"Yani erkek arkadaşın ya da arkadaşın yok mu? Muhtemelen tek başına bir barda takılmak akıllıca değil." Bardağının kenarını yavaşça dudaklarına kaydırıldığını, ağır bir içki içtiğini ve sonra tekrar bara bıraktığını izledim. yutkundum. Lanet olsun bu adam iyiydi. Onunla yatmak için yalvaran kızlar olduğundan emindim.

"Seninle yatmıyorum," diye ağzımdan kaçırdım, onun umutlanmasını istemiyordum.

"Eh, bu bir serseri," diye yanıtladı, gülümsemesi daha genişledi. Lanet olsun, aptaldım. Artık kolay bir oyundan bir meydan okumaya terfi etmişim. "O aramayı yapmadan önce beni tanımaya ne dersin?"

"Seni tanımak istemiyorum."

"Bana beş dakika ver." Bana siktir olup gitmesini söylememe fırsat vermeden devam etti. "Ben Vincent Malone, tanıştığımıza memnun oldum."

Adını anınca gözlerimi devirdim. Kötü şöhretinin onu yatağa atmasını istiyordu. Ailesi, eyaletteki birkaç spor takımının yanı sıra uluslararası bir bira dağıtım şirketine sahipti. Yüklendiler. Onlar eski paraydı.

"Üzgünüm ama adın o kadar güzel değil," dedim açık açık. Aslında iki Malone'la daha yatmıştım. Onlar onun kuzenleri, erkek kardeşleri ya da onun gibi bir şeydi ve övünecek hiçbir şeyleri yoktu. Yatak odasında hepsi kendileriyle ilgiliydi.

İçkisinin geri kalanını indirdi. "Ah hadi ama bunu bana karşı kullanma."

"Kim olduğumu biliyor musun?" merakla sordum.

Başını salladı ve gözlerinde eğlenceli bir ilgi pırıltısı parladı. "Yaparım."

"Ve?" İttirdim.

"Sözde Clint Parks'ın kontrolden çıkmış kızıydın. Ama söylemeliyim ki, biraz hayal kırıklığına uğradım."

"Nedenmiş?"

"Burada herhangi bir düzensiz davranış görmüyorum. Senin bara gitmeni ve üzerindeki o kısa elbisenin içinde dans etmeye başlamanı ya da üzerimden vücut çekimleri yapmanı bekliyorum. Bu arada, ayarlayabilirim."

"Yani bana bu yüzden mi yaklaştın? Kim olduğumu ve itibarımı biliyorsun."

"Muhtemelen," diye yanıtladı dürüstçe. Bunun için ona kredi vermem gerekiyordu. "İlk başta tüm o hype'ın ne hakkında olduğunu görmek istedim, ama şimdi nedense senin ilgini çekiyorum."

"Seni merak mı ediyorum?" Alaycı bir gülüşle tekrarladım. "Beni tanımıyorsun bile. Soyadını duyduktan sonra bile seninle yatmayacağım." Oynadığımı düşünüyormuş gibi sırtıttı. "O yüzden lütfen saçma sapan konuşmaları durdurun."

"İstediğimin bu olup olmadığını bilmiyorsun. Sana amının içine girmekle ilgili hiçbir şey söylemedim."

"O yüzü tanıyorum. Bütün ailen, siklerinin emilmesini istediklerinde bu suratı yapıyor."

"Vay canına, bu utanç verici. Bu yüzü bir daha asla yapmayacağımdan emin olacağım."

"Evet, ben de utanırım."

"Vay canına, seni yargılamamı istemedin ama aynısını bana yapıyorsun. Sana söz veriyorum, yatak odasının içinde ve dışında ailem gibi değilim."

"Ne yazık ki, öğrenemeyeceğim."

Benim sorunum neydi? Neden bu adamın hamlelerine atlamadım? Elini orada istediğimin bir işareti olarak neden bacaklarımı geniş açmıyordum? Aklımı Weston'dan uzaklaştırmak için mükemmel bir vida olurdu.

"Bundan emin misin?"

"Ben."

diye inledi. "Tamam o zaman." Elini cebine soktu ve bir kartvizit çıkardı. "Fikrini değiştirirsen beni ara." Onu teslim etti. "Sende bir şey var Elise Parks ve ben bunun ne olduğunu öğrenmek isterim." Ayrılmadan önce bara birkaç banknot attı.

"Bekle," dedim sandalyemde arkamı dönerek.

"Evet?" Diye sordu dudaklarına bir gülümseme yerleştirerek. "Lütfen bana fikrini değiştirdiğini söyle?" Başımı iki yana salladığımda gülümsemesi düştü.

"Bir araba alabilir miyim?" diye sordum, ona umutlu bir gülümsemeyle. Dışarısı buz gibiydi. Eve yürümek istemiyordum ve taksi çağırmak kulağa şu anda acı verici bir işmiş gibi geliyordu.

"Ciddi misin lanet olası?" Etrafında bir gülümseme sordu. "Bu bir oyun mu? O arabanın benim yerime geri dönmesini mi istiyorsun?"

Dudağımın kenarını ısırdım. "Eve binebilir miyim ?"

Bana şok içinde baktı. "Beni reddettin," dedi ellerini iki yana sallayarak. "Bu nedenle, hayal kırıklıklarımı gidermek için başka bir yol bulmam gerekiyor."

"Uff, her neyse." Tipik. Ayrılan diğer erkekler gibi o da bir sonraki sikişini arıyordu. Utanç verici olan şey, buna alışmış olmamdı.

"Ama şoförüne seni götürmesini söyleyeceğim." Telefonunu çıkardı. "Hazır olduğun zaman seni bekliyor olacak. Seninle tanışmak güzeldi, Elise. Umarım gelecekte tekrar görüşürüz." Bununla birlikte, bir sonraki zaferini bulmak için kalabalığın arasından geçerken sırtı görüş alanıma girdi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ELİSE

Vincent'in şoförü beni bıraktıktan sonra topuklarımın üzerinde tökezleyerek yatak odama girdim. Elbiselerimi beceriksizce dökmek için şifonyerimi kaldıraç olarak kullandım, bu sırada neredeyse yüzüme düşüyordum ve sonunda kendimi yatağa attım. Telefonumu kaptım, kulağımdaki zil sesini dinlerken bacaklarımı yatağın ayakucunda ileri geri salladım.

"Vay! Arkadaşım! Oğlum!" Cevap verir vermez hoparlöre bağırdım. Komodinimdeki votka şişesini almak için battaniyelerimi ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünürken başım döndü. Hazırlanırken onu yudumluyordum.

"Eliz?" diye sordu, sinirlendi. Çalar saatime baktım ve saati fark ettim. Pekala, siktir, boşa gittiğinde zaman uçar.

"Bu benim," diye ciyakladım, kıkırdayarak. Ne oluyor be? Ben bir şakacı değildim. Dilimi şişenin kenarında gezdirdim ve hızlıca bir yudum içtim. "Biliyorsun," dedim heyecanla. "Votkayı ne kadar sevdiğimi unutmuşum. Votka ciddi benim en iyi arkadaşım. Yapabilseydim, votkayla evlenirdim ve güzel, küçük votka bebeklerimiz olurdu."

"Siktir et beni," diye inledi. Onu sikeyim mi? Ah, bu aktiviteye seve seve katılırdım. "Yoruldun."

"Elbette," diye cıvıldadım, hıçkırarak ve sonra bir içki daha aldım. "Ve ben daha yeni başlıyorum."

Tamam, *daha yeni başladım* , biraz yetersiz kaldı, ama bugün üzerime atılan tüm bombaları silmem gerekiyordu.

Sinirli bir iç çekti. "Bugünün senin için zor olduğunu biliyorum ama kendini aptal yerine koymadan önce beni aramalıydın." Bana asılacaktı. Sarhoş pisliklerle uğraşan ayık biri olmaktan hiç kimse keyif almamıştı. Şahsen ben bu pozisyonda hiç bulunmamıştım, ama bunun iyi bir zaman olmadığından emindim.

Elimde şişeyle oynarken azarlanan bir çocuk gibi hissettim. "Bugünün ya da bu gecenin benim için nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diye kekeleydim. "Hiçbir fikrim yok."

"O zaman neden bana bundan bahsetmiyorsun?" Sesi yumuşaklaştı ve terapist Weston gölgelerin arasından çıkıyordu.

Ona söylemeden önce derin bir nefes aldım. "Babam bu gece annemden bahsetti." Sözlerim birbirine karıştı, kulağa tek bir ses gibi geliyordu. "Gerçekten öldü. En başından beri, belki beni arıyordur ya da onu bulmamı bekliyordur diye düşündüm. Ama hayır, o gerçekten gitti."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Komik olan ne biliyor musun? O da benim gibi bir fahişeydi," dedim eğlenerek ve bir içki daha aldım.

"Dürüst olmak gerekirse, bunun doğru ya da komik olduğunu düşünmüyorum," diye yanıtladı, sesi düzdü.

"O bir fahişe! Ben bir fahişeyim! Hepimiz fahişeyiz!"

"İsa Mesih," diye mırıldandı. "Sen kahrolası bir fahişe değilsin ama şu anda bir aptal gibi davranıyorsun. Kıçını mutfığa götür ve biraz su iç."

Şişeyi önümde bir ileri bir geri salladım, sıvının birlikte sıçramasını izledim. "Hayır, votka değilse, içmem . "

"Kıçını mutfığa götür yoksa oraya gelir kendim yaparım."

Ayağa kalktım, sırtım dümdüz yatak başlığıma doğru gidiyordu, kıvılcımlar dudaklarıma sinsi bir gülümseme yayılırken vücudumda davul çalıyordu. "Gerçekten mi? O zaman hemen buraya gel," dedim ona şakacı bir şekilde.

"Şimdi kapatıyorum," dedi, niyetimi açıkça anlayarak.

"Bekle," dedim sözlerimi aceleyle ağzımdan çıkararak. "Bir şeye ihtiyacım olursa seni aramamı söylemiştin."

"Bunun anlamını yanlış yorumladığını düşünmeye başlıyorum."

Bir boku yanlış yorumlamadım ama öyleymiş gibi davranmakta sorun yaşamadım. Votka şişesini dikkatlice yerine yerleştirmek için yana eğildim. Mısır pamuğunun tenimde gezindiğini hissederek çarşaflarımda gezindim ve kendimi rahat ettirdim.

Elimi yavaşça karnımdan aşağı uzatıp erkek çocuk şortumun eteklerinde dururken çılgınca bir nefes verdim. Gerçekten bunu yapmak üzere miydim? Evet, öyleydim.

"Bir şeye ihtiyacım var," dedim, sesim boğuk çıkmıştı.

"Ve bu nedir?"

"Bir orgazm."

Ve doğrulandı. Ben gerçekten yarasa bok çuval delisiydim. Evet, ciddi ciddi onu baştan çıkarmaya çalışıyordum. Onu telefonda becermek istedim. Gerçekten *onu* şahsen becermek istedim, ihtiyacım olanı alana kadar aletine binmek istedim, ama telefon seksi yeterli olurdu.

Yanlıştı, biliyordum ama elbisemi vücudumdan kestiği geceden beri Weston'ı aklımdan çıkaramamıştım. Yatağa uzanıp o geceyi onun banyosunda yeniden yaşar ve neler olabileceğine dair bol illüzyonlara dokunurdum. Ellerimi onunki gibi hayal ettim, parmak uçlarımda kasılana kadar kendimi tatmin ettim.

Boğazını temizledi. "Ve bence iyi geceler deme zamanımız geldi. Biraz su iç, iki Advil al ve sabah beni ara."

Oda dönmeye başladı, alkol istediğim şeyin heyecanıyla karıştı ve yavaş yavaş klitorisime masaj yapmaya başladım. "Erkekler bu gece beni sikmek istedi ama ben pes etmedim. Biriyle eve gitmedim. Nedenini bilmek ister misin?" Ağır nefes alması dışında diğer tarafta sessiz kaldı. "Çünkü beni kurtaranın sen olmanı istedim . Kulüpten rastgele bir adamın amımla oynamasını istemedim. Sen olmanı istedim."

"Soğuk bir duş al." Sesi çelişkiyle gergindi.

"Daha keyifli başka seçenekler var mı?"

"Kendini rahatlat. Parmakların var ve eminim buralarda bir yerde vibratör vardır. Sorunun konusunda sana yardımcı olamam."

"Senden bana dokunmanı ya da beni becermeni istemiyorum. Benimle konuşmanı rica ediyorum."

Parmaklarımla, minik yumruğumla oynarken ve onun pes etmesi için duyduğum dürtüyle çalışırken votkanın tadı ağzımı süpürdü. Daha fazlasına ihtiyacım vardı ama daha ileri gitmeden önce onun bana katılmasını sabırla bekliyordum. Bunu benimle yapmasını istiyordum.

"İşin bu değil mi?" Diye sordum. "Bana böyle yapmamı emrettin değil mi? Sorunlarımla ilgili yardım istediğimde seninle konuşmak mı?"

Elimi külotuma gömdüğümde kalçalarımı öne doğru kaldırdım. Yarıkımı okşarken ne kadar ıslandığımı hissettiğimde gecenin draması kaybolmaya başladı.

"Üzgünüm, bunu yapamam," dedi.

"Seni ne kadar çok istediğimi biliyor musun?" Anteyi yükseltmem gerekiyordu. Ben vazgeçmiyordum. "Zaten kendime dokunuyorum. Parmaklarım külotumun içinde. Günlerdir seni düşünerek kendimle oynuyorum."

Havasız, ama hoparlörden gelen kısa pantolonu yakaladım. Görev tamamlandı. Telefonu hoparlöre alıp ağzımın yanına koydum, "Bizi birlikte hayal etmiştim," dedim bir inilti uyandırarak. "Ellerinin vücudumun her yerinde, her yerde bana dokunduğunu ve ten tene ne kadar harika hissedeceğimizi hayal ediyorum. Seni görmeye başladığımdan beri kimseyi becermedim. Nedenini bilmek istiyor musun?"

"Neden?" Çığlık attı.

"Çünkü içimde başka birinin olduğunu düşünmek midemi bulandırıyor. Cildimin taranmasını sağlıyor. İçimdeki sen olmalısın, başkası değil."

Kahretsin, kendi sözlerim beni mahvetmeye yetti. Alkol beni tek sesli kaltak yapıyordu. Bunu ona ayıkken asla itiraf edemezdim. Sanırım sarhoş beyinler gerçekten ayık düşünceler konuşuyor.

Boştaki elimi sutyenimi yukarı çekmek için kullandım, yoğururken göğüs uçlarımlın avcumun içinde sertleştiğini hissettim. Meyve suyumı yarığında sürükledim, parmak uçlarıml artık dayanamayacak hale gelene kadar açıklığıml boyunca kayıyordu. Kendimi dışarı atmaya yabancı değildim. Nasıl sevdiğimi biliyordum.

"Çok ıslandım," diye itiraf ettim. Hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Çaresizce zonklayan ateşimin içine parmağıml sokmak istedim ama kendimi tuttum ve benimle bu oyunu oynamasını bekledim. Bacaklarıml daha geniş açıp sonunda bir parmağıml içeri soktuğumda, yüksek sesli inlememi bastıramayarak dişlerimi sıktım. Katılmaya karar verse de vermese de bunu yapacaktım.

"Bunu yapamam," diye tısladı. "Bunu yapamam."

"Daha önce hiç düşünmediğini mi söylüyorsun? Beni o masanın üzerine eğip içime vurmayı hiç düşünmedin mi?"

"Bu olamaz," diye çıkıştı, pes edip etmemek konusunda kendi kendisiyle savaştı.

Cevabını zaten biliyordum. Beraber oynamak istemeseydi, uzun zaman önce telefonu kapatırdı. Sadece ona o itici başlangıcı vermem gerekiyordu.

Bir meme бүktüm. "Sen benim doktorum değilsin. Sen benim terapistim değilsin. Ben bir kadınıml ve sen bir erkeksin. İkimiz de birlikte çekiciyiz. Bu kadar basit."

"Lanet olsun," diye homurdandı, aramızda sessizlik asılı kaldı ve onu kırdığında bir ciyıklama tuttum. "Bu asla ortaya çıkamaz."

"Hiçbir zaman." İçimden bir elektrik sarsıntısı geçti ve bunun gerçekten olacağını anladım. Parmağıml kendimden içeri ve dışarı doğru hareket ettirirken heyecan parmak uçlarımda fişkırdı.

"Bunu benimle istiyorsan, dinlemek zorundasın, tamam mı?"

"Herhangi bir şey," diye inledim. Hiç birini içimde onu istediğim kadar umutsuzca istememiştim. Çok yasak olduğu için mi yoksa bende başka kimsenin bulamadığı bir şey mi bulunduğundan emin değildim ama bu adama karşı takıntımıdan tükürüyordum.

"Kilot giyiyor musun?"

"Evet."

"Parmakların külotlu mu? Şu anda sevimli küçük amınla mı oynuyorsun?"

Lanet olsun. Weston'ın küçük, pis bir ağzı vardı. "Evet."

"Çıkar onları," diye talep etti.

dondum, kaşlarımı çattım. "Ne? Yemin ederim," diye tükürdüm. "Benimle dalga geçmesen iyi olur." Eğer o iğrenç, çarpık bir oyun oynuyorsa, Wendy'nin ofisine koşar ve tüm lanet olası binayı yakardım.

Kıkırdadı. "Ben değilim, ama oynamak istiyorsan beni dinlemelisin, seni iyi hissettireceğim."

Kahretsin, bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Hayatımda kontrol ettiğim tek şey seksti. İsteyerek seks yaptığım bir adamın nasıl seviştiğimizi dikte etmesine asla izin vermemiştim. Bana olanlar yüzünden yatak odasında asla itaatkar olmamıştım. Onlara beni nasıl becereceklerini söyledim. Onlara bana nasıl dokunmaları gerektiğini söyledim. *"Akım var, bu yüzden kuralları ben koyarım"* sözü benim kişisel mantramdı. Bu yüzden komutlarına nasıl tepki vereceğimden emin değildim.

"Yap," dedi sertçe. "Parmaklarını amcığından çek yoksa kapatacağım."

Parmaklarımı çıkardığımda, onları külotumdan çıkarırken ve karnımda dinlenirken amım zonkladı. "İyi, parmaklar gitti, mutlu musun?"

"İşte benim güzel kızım. Şimdi bir parmağını ıslak klitorisine sür." Ne oluyor be? Ben de bunu yapıyordum. Külotunun üzerinde, diye ekledi.

Bu kadar tahrik edici olmasaydım, ona siktir olup gitmesini söyledim ama onun talimatlarına uydum. Bu adam şu anda bana her şeyi yaptırabilirdi. Külotumu fırçaladığımda elim titriyordu ve kalın kumaş klitorisime sürtündüğünde titriyordu. Üç parmağımı çekirdeğimde ileri geri hareket ettirdim, vücudum daha fazlası için ağrıyordu.

"Dediğimi yapıyor musun?" O sordu.

"Evet," diye inledim, hızımı artırarak, külotumun malzemesi parmaklarımın sürtünmesiyle onları klitorisimin üzerine sürterek canlandırıcı hissettim. Elime odaklanmak için üzerimdeki battaniyeyi tekmeledim.

"İyi hissettiriyor mu?"

"Tanrım evet, çok iyi." İyiden daha iyi hissettirdi. Çok heyecan verici hissettiriyordu. Güçlü sarsıntıların vücudumu sardığını hissetmeye devam ettim. "Daha fazla," diye soludum. "Daha fazla ver bana." Klitorisim üzerine daha fazla baskı uyguladım, ağzım açık kaldı.

"Elinizi külotunuzun kenarında gezdirin, sonra yavaşça içine daldırın. Kendinize dokununuz. Beni ne kadar çok istediğini hissetmeni istiyorum. Seni ne kadar ıslattığımı görmeni istiyorum." Ateş midemi yaktı ve parmaklarım onu söndürmek için işe koyuldu. "Seni ne kadar ıslatırım?"

"Sırılsıklam," diye inledim, konuşabildiğim için şok oldum. *Çok iyi hissettirdi.* Parmaklarım hız kazandı. "İçine koyabilir miyim?"

"İçinde olmam için mi can atıyorsun?"

Kahretsin, adam akıl oyunları oynamayı biliyordu. Ona odaklandım, nefesini dinledim ve uyarılmam anında zirveye ulaştı. Vay canına, kendi kendisiyle oynuyordu. Kendini bana salıyordu. Bundan emindim.

"Çekiyor musun?" diye sordum merakıma engel olamayarak. Evet derse biteceğini biliyordum. Yatağına yayılmış, pijama pantolonu dizlerine kadar inmiş, kendini çılgınca okşadığı zihinsel görüntüsüyle birkaç saniye içinde giderdim.

Cevabını beklerken parmak uçları uyuşmuştu. "Evet," diye mırıldandı. "Benim için ıslak aynla oynadığını düşünerek otuzbir çekiyorum. Nasıl hissettiğini, sikimin etrafında ne kadar kaygan olacağını ve dilimde nasıl tat alacağını hayal ediyorum."

"Büyük bir siki var mı?" Diye sordum.

Kıkırdadı. "Gizem büyüleyicidir bebeğim. Şimdi, ben boynunu öperken, dudaklarımı pürüzsüz köprücük kemiğinde yukarı ve aşağı

takip ederken, sen parmağını sıkı amina sokabilirsin. Orta parmağımı içime ittiğimde nefesim boğazımda kaldı. "Şu anda seninle oynuyorum. Her santimini hissedebiliyorum. çok ıslaksın Çok sıkı."

İzin istemeden bir parmak daha ekledim. Onu yumuşak kıvrımlarımın iç kısmı boyunca çektim ve endişeyle içeri ve dışarı daldırdım.

"Seni parmakla becermemi seviyor musun?"

"Tanrım, evet." Titriyordum, vücudum her vuruşta titriyordu.

Nefesi zorlaştı, homurdanmaları benimkiyle uyuşan uzun aralıklarla çıktı, ikimiz de imgelemimizin kontrolü ele almasına izin verdik.

"Seni sert mi beceriyorum yoksa yavaş mı?"

"Zor, çok zor." Hızımı arttırdım, sanki bu benim lanet işimmiş ve zam almam gerekiyormuş gibi içimden süzülerek çıktım.

"Sikimin senin içinde olmasını ister miydin? Her hamlede seni yağmalamak, içinin derinliklerine batmak ve seni çok iyi hissettirmek mi?"

"Keşke şu anda içimde olsaydı," dedim nefes nefese, sözlerimiz üzerine vücudum ateşlendi ve hazır olduğumu biliyordum. Karıncaların vücudumda çoğaldığını ve doğrudan göbeğime doğru ateş ettiğini hissedebiliyordum. Hazır olmak istemiyordum, bunun sonsuza kadar sürmesini istiyordum ama vücudum daha fazla dayanamadı.

"Oraya geliyorsun" dedi. "Şimdi klitorisine oyna."

"Neredeyse orada mısın?" Elimi göğsümden çekip klitorisime ulaşana kadar külotuma bastırarak sordum. Onu geride bırakmak istemiyordum ama daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim.

"Vuruşlarım hızlanıyor. Neredeyse geldim bebeğim, neredeyse lanet olasıca oraya. Kahretsin evet," diye homurdandı. "Çok sıkısın, çok sıkısın, horozum sana girip çıkıyor."

Lanet olsun. Bunların hepsini istiyordum. "Hepinizi hissetmek istiyorum," diye inledim.

"Hepsini aldın. Hisset?"

Gözlerimi kapadım, hayal gücüm çılgına dönerken oda başım döndü. "Evet, çok derindesin."

"Çok sıkısın." çok ıslaktım. Çarşaflarıma damlarken her kaymada hissedebiliyordum. "Şimdi ineceksin, duydun mu beni? Ben senin yatağındayım, vücutlarımız birbirine çarpıyor, terim senin büyük, lezzetli göğüslerinden damlıyor ve senin içinde uçup gideceğim."

Sözleri beni öldürüyordu. Ciğerlerim tükenmeye hazır olduklarına karar verdi ve tüm kan kalbimden, karnımdan ve bacaklarımın arasından fırladı. Yüksekten aşağı inerken bedenim titredi.

Kahretsin, Weston'la telefonda sarhoşken seks, başka biriyle gerçek seksten daha yoğunlu. Zevk dalgaları içimde engel olurken tüm vücudum karıncalandı. Birkaç kez inledi ve boğazından uzun bir hırlama kaçarak serbest kalmasına izin verdi.

"Vay canına," dedim nefes nefese. "Sanırım tuhaf bir yanın var." Daha fazlasını istiyordum.

"Bu asla olmadı," dedi hızlıca. Ve tepem tamamen düştü ve parçalara ayrıldı.

"Bu asla olmadı," diye ciyakladım, hayal kırıklığımı hissetmemesi için sesimi düz tutmaya çalışarak. "Kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum," diye ekledim göz kapaklarım ağırlaşırken.

"İyi uykular." Ve hat kesildi.

Ellerimi yatağa vurdum. "Ne kadar aptal bir kız," diye mırıldandım. "Lanet olası aptal kız."

Gecenin geri kalanında savrulup dönerken başım kendi kendime çılgılık attı. Weston'a bedenim, orgazm ve zihnim üzerindeki hakimiyeti ben vermiştim. Bunu hiç kimseye yapmadım. Sonra indi ve beni bıraktı. Tıpkı diğerleri gibi.

Sadece bu sefer onunla savaşmaya çalışmadım. Sadece daha fazlasını istedim.

Onu almasına izin verirdim. Ona bir parçamı vermiştim ve o da üzerine basmıştı. Birine aşık olduğunuzda ve o kişi sizi yakalamak için orada olmadığına böyle mi hissettiniz? İstenmemek böyle mi hissettiriyordu?

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

ELİSE

"Tanrı'nın Annesi," diye tısladım. Elimi battaniyenin altından çektim ve komodinin üzerinde hissettim. Votka şişesini umursamadan eski bir su şişesi bulduğumda rahat bir nefes verdim. Yavaşça kapağı çıkardım, kenarı dudaklarıma getirdim ve yandan bir yudum aldım. Çenemden aşağı inen ve yastığıma akan çiseleyen çiselemeyi görmezden geldim. Cehennemde henüz kalkmamın bir yolu yoktu. Başım devrilir ve ayaklarımdan dibine düşerdi.

Telefonumun sinir bozucu sesini duyduğumda battaniyemi yüzüme kapatarak inledim. Çaldığı süre boyunca susana kadar ona bir dizi lanetli söz kustum.

"Teşekkürler, İsa," diye homurdandım. Tekrar çalmaya başladığında yatağıma tokatladım ve onu bulana kadar etrafta dolaştım.

"Ne?" Arayan kişiye bakma zahmetine girmeden ona bağırdım.

Günaydın, gün ışığı, dedi Weston neşeyle.

"Kahretsin." Telefonu kapatıp yere fırlattım. Bu kadar erken onun kendi kendine yardım, ders verme saçmalığına sabrım yoktu.

Nihayet bir saat sonra akşamdan kalma kıcımlı yataktan kaldırıp duşa girmeyi başardım. Suyun vücuduma serpilmesine izin vererek kendimi duvara yasladım ve zihnim dunkü olayları gözden geçirdi.

O günü yaşanmış bir olaydan silmek istiyordum. Geri dönüşler, çıplak vücuduma saçılan damlalardan daha hızlı geri geldi. *Weston tecavüzüm konusunda bana inandı. Babam annemden bahsetti.*

Kolum duş duvarına gitti ve derin bir nefes aldım. *Votka shot ve ardından daha fazla votka shot. Dik duramıyordum. Weston'ı aramıştım.* Vücudum sertleşti. *Tanrım, Weston'ı aramıştım.*

Beynim, söylediğim her şeyi hatırlamak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı ve bana çarptı. Anne piç . Ona, beni becerdiğine dair düşüncelere parmak bastığımı söylemiştim. Votka geveze bir kaltaktı. Sonra bana temelde aynı şeyi yaptığını söyledi ve ikimiz de birbirimizi kurtardık. Dün gece yatağımda yaptığım her şey bana geri döndü. Weston'ın kirli sözlerini ve beni ne kadar kolay yoldan çıkardığını düşündüm.

Göğüslerimden birini yakaladım ve sert meme ucumla oynadım. Weston'ı arkamda, sesi kulağımda ve inlemelerimizi bastıran duşla beni cam duvara bastırdığını hayal ettim. Elim kalçalarımda gezindi ve bir parmağımı kendime soktum. Weston'ın telefonda yapmamı söylediği aynı hareketleri tekrarladım. Bir parmağımı içeri, sonra dışarı kaydurdım ve sonra bir diğerini içeri ittim. Akşamdan kalma, puslu beynim nasıl bu kadar sarhoş olduğumu hatırlayamıyordu, ama telefon almamam gereken adamla ilgili her şeyi hatırlıyordu. ile seks.

ON ALTINCI BÖLÜM

ELİSE

İçeri girdiğimde ofis masasının arkasında kısa boylu, minyon bir kadın oturuyordu. Onu ilk seansımızda içeri giren kişi olarak tanıdım. Bu Wendy'ydi. Odayı inceledim ve Weston'ı göremeyince kalbim mideme bir dalış yaptı.

Gözlerimi kapattım ve sakinleştirici bir nefes aldım. Bana kefil miydi? Bu sabah iptal etmek için mi aradı?

"Oh hey, ben Wendy," diye selamladı beni görünce. "Wes aradı. Birkaç dakika gecikiyor. Sana devam etmeni ve rahat etmeni söylememi istedi."

Yavaşça kanepeye ilerleyip çantam kucağımdayken otururken gözleri beni takip etti. "Teşekkürler," dedim dizimi sekerek.

Kendini sandalyeden çekti, masanın etrafından dolandı ve arkasına yaslandı. "Siz ikiniz birbirinizi nasıl tanıyorsunuz?" Başını iki yana sallayarak sordu.

Sorusunun cevabını bulmaya çalışırken dişlerimle alt dudağımı çekiştirdim. Weston ona bir hikaye anlatmış mıydı ve benimkiyle uyuşup uyuşmadığını görmek için beni mi test ediyordu? Sebebinin ne olduğundan emin değildim.

Tereddütümü fark ettiğinde elini havada salladı. "Kişisel, anlıyorum. Sorduğum için ve araya girici göründüysem özür dilerim ama meraklı olduğu için bir kızı suçlayamazsın." Aslında yapabilirdim. Buna kendi lanet işine bak deniyordu.

Çantamın askısıyla oynadım. "Neyi merak ediyorsun?" diye sordum soğuk bir şekilde. Nefret ettiğim bir şey varsa, o da meraklı

insanlardı. Yine de onu çok fazla kızdıramazdım çünkü ofisini kullanmak zorundaydık.

"Kötü bir niyetim olmadığına söz veriyorum," dedi ihtiyatla. "Seni neden gizlice gördüğünü anlamıyorum. Onun gibi değil. O her zaman kitabına uygun bir adam olmuştur." Güldü ve başını geriye attı. "Onu üniversitede görmeliydin. Onu derslerinden koparmaya ve biraz eğlenmek için dışarı çıkarmaya çalışmak cehennem gibiydi."

Ufak bir tebessüm ettim. "Bu beni şaşırtmıyor. Eminim hiçbir şey değişmemiştir." Dün gece sikini sesime okşaması dışında.

"Ama o seninle farklı. Sen gittiğinde, onunla konuşurum ve bir şey olduğunu söyleyebilirim. Sana bağlanıyor. Sana karşı bir çeşit ilgisi olduğunu biliyordum, ama şimdi bundan daha fazlası var. Sen onun için önemlisin ve bunun sağlıklı olup olmadığına karar veremedim." Duraksadı, sanki detaylandırıp detaylandırmamayı tartışıyormuş gibi. "Sen onun için nesin? O sana ne?"

Sessiz kalmaya karar verdim, çantamdan telefonumu çıkardım ve ondan mesaj var mı diye kontrol ettim. Weston benim için neydi? Weston için neydim? Bu sorulardan hiçbirinin cevabını bilmiyordum ve onları öğrenmekten çok korkmuştum.

"Seni önemsiyor," dedi, beni serbest bırakmadan.

"Bütün hastalarıyla ilgileniyor," diye ona kaşlarını çatarak karşılık verdim ve sonra dikkatimi kapıya verdim. Meraklı sorularını durdurmak için bu kadını yakalamadan önce Weston'ın kıcını acele etmesi gerekiyordu. Muhtemelen kalbinde Weston'ın en iyi çıkarlarını taşıdığını biliyordum ama onun benimle bir hata yaptığını söylemesini istemiyordum.

"Bu doğru, ama o seni *gerçekten* önemsiyor. İnan bana, bu sabırlı bir bakım değil. Bu farklı, daha fazlası, bu yüzden lütfen onu incitme. O iyi bir adam."

Yüzümdeki sırıtış korkuya dönüştü. O haklı. Çevremdeki herkesi incittim. Ben de aynısını ona yapacağımdan korktum.

Weston odaya dalarak, "Üzgünüm geciktim," dedi ve Wendy'nin ağzı sertçe kapandı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu ikimizin arasında ileri geri bakarak.

Wendy ellerini dizlerine vurdu. "Sadece bir kızla konuşuyorum," dedi ona parlak bir şekilde gülümseyerek.

Bir şey söylememi bekleyerek bana baktı ve ben de aptal gibi omuz silktim.

"Tamam," diye çıkardı.

Wendy, odadan çıkmadan önce ona doğru yürüyüp yanına hızlı bir öpücük kondurarak, "Sizi ikinize bırakıyorum," dedi.

Bu kadının benden yana mı yoksa bana karşı mı olduğundan emin değildim.

Weston çantasını masanın üzerine fırlattı, ceketinden omuz silkerken boş gözleri ve tıraşsız yüzüyle bitkin görünüyordu.

"Hey," dedim bana bakmak için döndüğünde. Bacaklarımı çaprazladım ve ona utangaçça el salladım. Ben ne zaman utangaç oldum ki?"

"Merhaba," dedi neşeli ve cıvıl cıvıl. Tavrı davranışlarıyla uyuşmuyordu. Masanın arkasındaki sandalyeyi kaptı ve her zaman yaptığı gibi önümde döndürdü ama bu sefer sessizce ve elinde yiyecek olmadan yaptı.

Evet. Merhaba Bay Garip.

Ona böyle olmayacağını söylemişim ama diğer tek gecelik ilişkiler gibiydi. Gelecekteki sonuçları düşünmeden kişiyi soyunmak için sabırsızlanıyorsunuz, sadece bacaklarınızın arasındaki dürtü. Birbirinizi tanıyor olmanızın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine yemin edersiniz, ama öyle. Ya sabahın erken saatlerinde evlerinden gizlice çıkıp bu olmamış gibi davranmanız ya da ertesi sabahın acısıyla yüzleşmeniz gerekir. Sadece telefon seksi bile olsa bizi değiştirmişti. Bu hoşuma gitmedi.

"Bunu tuhaflaştırmayacağız, tamam," dedi, ben ceketimi çıkarırken kendini rahatlatarak.

"Yani Wendy'yi bir süredir tanıyorsunuz?" Merakla ve konuyu değiştirmek için sordum. Wendy kulağa oldukça güvenli bir konu gibi geldi.

"Aldım," diye yanıtladı.

"Siz ikiniz birbirinizi nasıl tanıyorsunuz?" diye sordum.

Arkasına yaslandı, çantasından bir su şişesi aldı ve büyük bir yudum aldı. "Eskiden çıkıyorduk." Tepkimi görmeyi beklemeden gözlerini kaçırdı ve bir içki daha aldı.

Ve görebiliyordum. Birbirlerine uyuyorlar. İkisi de zekiydi, başarılıydı ve her şeyi bir arada yaşıyorlardı. Muhteşemdi ve Weston'ın muhtemelen anlaşılabileceği biri. O benim tam tersimdi.

"Neden ayrıldınız çocuklar?" İttirdim.

İlgisizce omuzlarını silkti. "Ayrıldık sanırım. Arkadaş olarak daha iyiyiz."

"Ah," dedim ağzımdan çıkan kelimeyle. Daha fazlası için ona baskı yapmak istiyordum ama aynı zamanda içimdeki yeşil canavar onun başka bir kadınla olmaktan bahsetmesini istemiyordu. Weston'ın onu benim gibi memnun ettiğini düşünmek istemiyordum.

"Bak," diye başladı ve yüzü ciddileşti. "Odadaki file hitap etmemiz gerekiyor. Bunun tuhaf olmasını istemiyorum."

Utangaç oynayıp oynamayacağımı düşündüm. Belki neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davransaydım, bunu hayal ettiğini düşünürdü. Hayır, diğer adamlarımın aksine Weston bundan daha zekiydi.

"Bunu getirmek onu tuhaflaştırıyor," diye belirttim.

"Dün gece muhtemelen en iyi fikir değildi."

"Biliyorum üzgünüm." Çantamın askısıyla oynamaya geri döndüğümde gözlerim kucağıma kaydı.

"Bana bak," diye ısrar etti, sert bir şekilde. Gözlerimi onun dumanlı, siyah gözlerine dikerek yukarı baktım. "Sakin benden özür dileme. Bu senin hatan değil, beni duydun mu? Sarhoştun ve ben asla onunla oynamamalıydım. Ama yaptım ve bu benim sorumluluğumda. Görevimi kötüye kullandım ve bu bir daha olmayacak. Üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Bugün seni ayağa kaldırmak istemedim ama dikkatli bir değerlendirmeden sonra, sanırım bu bizim son seansımız olabilir."

Sözleri göğsüme tekme attı. "Ne? Kesinlikle değil."

"Yaptığımız şey hiç hoş değildi. Uymam gereken belli bir davranış kuralım var ve" sesini alçalttı, "seni çıkarmak kesinlikle onlara karşı. Cinsel istismarın kurbanısın. Seninle asla bu kadar ileri gitmemeliydim. Senden faydalandım ve bunun için üzgünüm." Bana pişmanlıkla bakarken göz temasını kesmedik.

"Benden faydalandın mı?" diye sordum, ağırlaştım. "Ciddi olamaz mısınız?" Bana cevap vermedi. "Davranış kurallarını siktir et. Yanlış bir şey yapmadık. Benim için bir bok yapman için sana para ödemiyorum, ben senin müşterin değilim ve kesinlikle benden yararlanmadın. Bana ihtiyacım olan bir şeyi verdin. *Bana* lanet olası bir kurban olmadığımı hissettirdin. Başıma gelen her şeyi unutmama izin verdin. İnanmak istesen de istemesen de bana yardım ettin."

Yanlış bir şey yapmamıştık. Biz birbirimizle edepsizce konuşmak isteyen iki yetişkindik ve bu hiçbir kurala aykırı değildi.

"Nasıl hissettiğini anlıyorum, ama..."

Elim onu durdurmak için ileri atıldı. "Senden başka kimseyle konuşmayacağım. Yanında rahat hissettiğim tek kişi sensin. Güvenebileceğim tek kişi sensin."

Ellerimi havaya kaldırdım ve gözyaşlarım göz kapaklarıma hücum etti. Duygulanmak istemiyordum ama onun beni terk etmesi düşüncesi çok fazlaydı. Sadece kısa bir süre onun yanındaydım, ama bağlanıyordum. Her toplantıda onu görmeyi dört gözle bekliyordum. Günümün en önemli olayıydı.

"Bana inanıyorsun," diye mırıldandım. "Bunu ne kadar zamandır beklediğimi biliyor musun? Birinin Elise Takımı olması için ne kadar bekledim biliyor musun? Bunu sen yaptın ve savaşımadan gitmene izin vereceğimi sanıyorsan kahrolayım. Bir daha telefon seksi yapmayacağız. Bu bir seferlik bir şeydi. Ama beni görmeye devam edeceksin. Şimdi kapa çeneni, dün geceyi unut ve konuşalım."

Sırıttı. "Tamam o zaman, Bayan Bossy pantolonu. Kalmak için buradayım."

"Lanet olsun," diye cevap verdim, gülümsemesine karşılık verdim ve odadaki tüm gerilim uçup gitti.

"Sanırım adam odanıza girip üzerinize bindikten sonra ayrıldık," dedi doğrudan işine devam ederek.

"Pekala, kahretsin. Beni bırakıp buna mı gidiyorsun? Isınma yok mu?"

"Ben kalıyorum, sen bana istediğimi ver." Durdu, kelime seçimi isabet etti. "Vay, bu kulağa doğru gelmedi."

Güldüm. "Ne demek istediğini biliyorum. Aklını bu bataklıktan çıkar, doktor ve başımıza gelenleri unut."

Ben de kendimi aynı şeyi yapmaya ikna etmeye çalışıyordum. Weston'ın benimle olduğuna dair gülünç fantezim gülünçtü. Bu asla olamazdı ve bunu ne kadar çabuk fark edersem o kadar iyiydi.

"Dün bütün gün ve bütün gece, başından geçen her şeyi bilmek isteyerek kendimle savaştım. Keşke seni kurtarmak için orada olabilseydim. Başka adamlar da vardı, değil mi?"

"Evet."

"Kaç tane biliyor musun?"

"Yedi," dedim ona hızlıca. Numarayı düşürmüştüm.

Kaşları çatıldı ve gözlüğü burnuna düştü. "Yedi farklı adam sana tecavüz mü etti?"

"Evet," diye yanıtladım, dilime pis bir tat çarptı.

"Peki kaç erkekle cinsel olarak aktif oldun?"

"Yirmi iki," diye utanarak cevap verdim, yüzündeki tiksinti ifadesinin geçmesini bekledim. İçimde yaşadığım yıllardan daha fazla erkek vardı.

"Bu tecavüzleri mi sayıyor yoksa isteyerek mi?"

"Onları sayarsak, babam beni onlarla çıkmaya zorladığı için seks yaptığım kişiler ve düzüştüğüm rastgele erkekler. Hepsi."

Tecavüzleri saymak istemedim ama yaptım. Bunu ona açıklamak utanç vericiydi ama yalan söylemek istemiyordum. Bana yardım etmek için kalmıştı. Dürüst olmam gerekiyordu.

Ama numaramdan çekinmedi. Bana sadece gözlerinde hüznle baktı. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim: acıma mı yoksa iğrenme mi?

"Dün gece telefonu yüzüme kapatsaydın saat yirmi üç olurdu," diye ekledim. "Yani teşekkür ederim."

Ben de yalan söylemiyordum. Weston'la hiç tanışmamış olsaydım, dün gece bana içki ısmarlayan adamlardan biriyle eve giderdim. Bundan emindim.

"Sana tecavüz eden adamlardan herhangi birini tanıyor muydun?"

"Hayır, ama birkaçını şehirde ve babamla iş yemeklerinde gördüm, ama onları şahsen hiç tanımadım. Normalde onunla iş yapmaya başlamadan önce olur." Bir iş anlaşması mı istiyorsunuz? *Burada kendine genç bir kedi sahip ol* , temelde babamın şirket sloganıydı.

"Anlamıyorum. Babam bunu saklamak istiyorsa neden senden yaşlı erkeklerle seks yapman konusunda ısrar etsin?"

Derin bir nefes aldım, boktan dağınıklığımın daha fazla boktan şeyler eklemeye hazırlandım. "Bir adam, yemi yemedi. Babama her şeyin berbat olduğunu ve yaptıklarından dolayı yasalara aykırı olduğunu söylemişti. Daha sonra o adamı buldum ve beynini siktim. O adam Peter Kline'dı."

Babamın taleplerine boyun eğmemiştir ve bu hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi. Kimse ona hayır demedi. Kuyruklarını bacaklarının arasına sokarlar, dizlerinin üstüne çöküp isterse onun sikini emerlerdi. Omurgaları yoktu ama onları eleştiremezdim. Ben de aynıyım. Ve böylece cinsel geçmişimi bitirdim. Erkeklerle sahip olmak istedim. Onları kontrol etmek istedim. Aynı onun gibi.

"Babam bizi bir araya getirdiğinde sinirlendi. Adam onunla anlaşma yapmamıştı ama yine de babamın menfaati olmadan benden bir parça almayı başarmıştı. Bu yüzden Peter'a suçlamada bulundu, beni Sun Gate'e gönderdi ve onlara iş arkadaşlarından biriyle yattığımı ve narkotik kullandığımı söyledi. Oraya vardığımda

onlara Peter Kline'ı isteyerek becerdiğimi söyledim ama babam diğer erkeklerin bana tecavüz etmesine izin vermişti.

Babama söylediklerimi anlattılar ve tabii ki onlara dikkat çekmek için yalan söylediğimi ve oradan uzaklaşmalarını söyledi. Bir geçmişim vardı ve onlar için bir çek keseceğinden emindim, bu yüzden umursamadılar. Bu yüzden Peter hakkında konuşabilirim ama diğerleri hakkında konuşamam. Onunla istekliydim. Daha sonra diğer adamlardan herhangi birini bununla suçlarsam, daha önce yaptığım için onları becermekten zevk aldığımı dair kanıtlar olurdu. Babam onlara bunu dikkat çekmek için yaptığımı söylerdi.”

Çenesi açık kaldı. "Vay canına, Fransızcamı bağışlayın, ama bu berbat bir şey."

"Dünyama hoşgeldin."

ON YEDİ BÖLÜM

ELİSE

"Burada ne yapıyorsun?" Onu dairemde beklerken bulduğumda tereddütle ön kapımı kapatarak sordum. Elinde bir bardak likörle kanepenin minderlerine yaslanmıştı. Odanın karşı tarafından bana kan çanağı dolu gözlerle bakarken dudaklarım yüzünü buruşturdu. Gözlerimi ondan kaçırdım ve masanın üzerinde duran ve kapağı yanında duran boş bir viski şişesi fark ettim.

"Kızımı ziyaret etmek istedim," diye geveleyerek yanındaki koltuğu okşadı. Bardağı 'şerefe' hareketiyle kaldırdı, dudaklarına götürdü ve uzun bir çekiş yaptı. Harika. O boşa gitti. Bu uğraşmak istediğim son şeydi.

Sarhoşsun baba, diye tükürdüm, midem tiksintiyle kaynarken paltomu çıkarıp kancaya koydum. Arkamı dönüp gitmek ve onun varlığı gidene kadar geri dönmek istiyordum. Ama şimdi bunu yapamayacağımı biliyordum. Çok geçti. O şişeyi kıcına sokmadan önce onu cehennemden çıkarmam gerekiyordu.

Gülümsemesi şeytani bir hal alırken ellerini havaya kaldırdı. "Suçlu."

"Öyleyse neden eve gidip ayılmıyorsun?"

Onun orada asılı kalmasına ihtiyacım yoktu. Öfkeli ve duygusal bir sarhoştur. En kötü tür.

İçkisini parlattı, masaya çarptı ve sonra ayağa kalkmak için çabaladı. "Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedi bana, kravatını gevşeterek kendini toparlayıp yanıma geldi.

Kollarımı göğsümde çaprazladım. "Nasıl bir iyilik?" Sorusunu sordum, cevabını duymak istemiyordum. Kalbim sert bir şekilde çarpmaya başladı ve omuzlarım sıkıştı. İyilikler hiçbir zaman iyi olmadı.

"Fransa'dan gelen potansiyel bir müşterim var," dedi, bacakları benden sadece birkaç metre ötede durarak. Ellerini yemek odası masasına yerleştirdi. "O büyük bir zaman, yüksek güçlü ve iş yapmak için itibarlı. Fransız erkeklerin çekici bir kadını ne kadar takdir ettiğini biliyorsun. Onu birkaç saat, muhtemelen bir gece, ne isterse onu eğlendirmene ihtiyacım var. Akşam yemeği için bir randevuya ihtiyacı var ve ona şehri gezdirmeni istiyorum. Seni dışarı çıkarmak da iyi olur. Her zaman bu yerde oturmaktan sıkıldığını ve daha fazla dışarı çıkmak istediğini söylüyorsun." Dengesiz zihniyle mükemmel bir plan kurmuş gibi genişçe sırttı.

Konuşma yeteneğine sahip olmadan önce yutkundum. "Bir fahişe tut," diye tükürdüm.

"Bu şehirde sürüklenen fahişeleri gördün mü? Onlar çöp. Onlar bok," dedi tiksintiyle alay ederek. "O gülünç fuhuş baskınında dürüst olan herkes yakalandı. Ona herhangi bir köşeden alınabilecek yırtık pırtık, boktan bir fahişe gönderemem. Güzel birine ihtiyacı var. Yüksek sınıfa ihtiyacı var ve ona vereceğiniz şey bu."

Ne cehennemdeydim. "Az önce bana, kızına fahişe mi dedin?" geri ateş ettim.

Çenesini sıkmadan önce ileri geri hareket ettirdi. "Senden fazla bir şey istemiyorum."

Şaka mı yapıyordun? "Hayır, yapmıyorum," dedim ellerimi havaya kaldırarak. "Bu işin bittiğini sanıyordum!"

"Son bir kez ve söz veriyorum, artık yok."

"Kesinlikle hayır. Benden çok uzun süre faydalanmana izin verdim." Göğsüm ağrıyordu ve derinlerde bir yerde bundan kurtulmamın bir yolu olmadığını biliyordum. Bir şey istediğinde, elde etti.

"Bu olmuyor," diye tartışmaya devam ettim, boğazımın dibinde oluşan büyük bir yumruyu yutarak. Yatak odama doğru ilerlerken

çantamı omzuma doğru iterek başımı şiddetle salladım. "Şimdi eve git ve tüm o alkolü alıp uyu. Sıradasın."

Yumruğunu önümdeki masaya doğrulttuğunda sıçradım ve kamçıladım. Zehirli, soğuk gözleri bana doğru hücum ederken ve ben kaçmaya fırsat bulamadan beni geri iterken canlandı. Büyük bir gürültüyle duvara çarptım. Koca vücudunun benimkinin üzerinde olduğunu hissettiğimde nefesimi tuttum.

"Senden faydalandım mı?" diye hırladı. Beni köşeye sıkıştırırken vücudumdaki her uzuv titriyordu. Son derece sarhoştan son derece uyanık hale birkaç saniye içinde yenilenmişti. "Bunu senin işin olarak düşünelim. Yaptığın boklar için sana para ödemiymişum gibi değil." Yüzü benimkiyle aynı hizadaydı. Başımı iki yana salladım ve burun deliklerimi solduran alkolün zararlı kokusuna sindim. "Kendi arabanı istiyordun, hadi buna basit bir takas olarak bakalım, olur mu?" Sıcak tükürüğü yanaklarıma sıçradı.

"Hayır," diye tartışım, nefesimi düzene sokmaya çalışırken ondan uzağa baktım. "Vücudumu bir araba için satmıyorum."

Dişlerini gösterdi, burun delikleri genişledi. Kimse bu adama hayır demedi, özellikle de ben. "Yapacaksın," diye hırladı.

Vücudu sertçe benimkine bastırduğunda nefesim kesildi. "Cehennem yapacağım!"

Parmağının sıcaklığı yanağıma çarptı. "Beni seni zorlamaya zorlama," diye tehdit etti. "İkimizin de bundan hoşlanmayacağını biliyorsun."

Yavaşça açmadan önce üç uzun nefes alarak gözlerimi kapattım. Ona baktım, yüzü hâlâ öfkeyle kaplıydı ve bu konuşmayı onun durumunda yapmamın çok kötü bir fikir olduğunu biliyordum.

"Düşüneceğim," dedim sesimi sakın kalmaya zorlayarak. "Eve git, bunu sabah konuşuruz." Etrafında manevra yapmak için kolunun altına girmeye çalıştım ama fazla uzağa gidemedim. Eli güçlü bir şekilde kolumu sarıp beni duvara fırlattığında acıyla çığlık attım.

Beni ona yasladı, kolları beni köşeye sıkıştırdı ve iki elimi de başımın üzerine uzatmak için tuttu. Onlara acıyla bastırduğunda,

hareket edemem diye bağırdım. Kalça dudakları kıvrıldı, kurtulmaya çalışırken doğrudan bana baktı.

"Tıpkı onun gibisin, biliyor musun, seni aptal amcık? En azından değerli bir şey için bacaklarını açmasını bilecek kadar akıllıydı. Ama bunu bedavaya yapıyorsun. Sen özgür bir fahişesin."

Onu görmezden geldim, ellerini çekmek için ellerimin üstünde tutmaya çalışırken kıvrandım. Onunla savaşılmaya çalışırken bacaklarım titriyor ve onu daha da sinirlendiriyordu. Tutuşu bana kenetlendi ve vücuduma daha fazla acı çekti. Bana keyifle baktığında inledim ve korku anında bana çarptı.

Bu oydu. Bana daha önce de kızmıştı ama bu farklıydı. Gözleri her zaman nefret ve öfkeyle doluydu ama bu gece daha karanlık bir şeyle çarpıktı. Kötü bir şey.

Fahişeler saygıyı hak etmez, dedi sesini fısıltıya indirerek. "Kendine ve vücuduna saygı duymuyorsun. Acıyı hak ediyorsun." Gözlerimi kapattım ve alkol kokusu daha da güçlendi. "Tıpkı ona benziyorsun, tıpkı o aptal, kahrolası sürtük gibi. Tanrı sana onun görünüşünü vererek seni lanetledi. En başından beri seni becerdi."

Kolunu bıraktığında göğsümden bir nefes kaçtı ama gitmeme izin vermediğini fark ettiğimde midem kasıldı. Hayır, daha yeni başlıyordu. Soğuk, beceriksiz parmaklarıyla ağzımın ana hatlarını çizdi ve sonra onları göğüs kemiğim boyunca, karnımdan aşağı ve sonra da belime kaydırmak için aşağı hareket ettirdi.

Tanrım, onu çok özlüyorum, diye mırıldandı. Ağzı kulağıma değdiğinde titredim. Kalbim göğsümde o kadar hızlı çarpıyordu ki göğüs kafesimi kırıp ayaklarımızın dibine düşeceğinden emindim. Kemiklerim tenimden sıyrılmak ve olay yerinden kaçmak istedi. Bu olmuyordu. Hayır. Bu şu anda oluyor olamazdı.

"Baba... dur," dedim yavaşça, çığlığımı bastırarak. Nefesim daraldı, ciğerlerime çarpıyordu ama normal davranmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım.

"Tanrım, onu çok istiyordum. Onu özledim. Onun dokunuşunu özlüyorum." Gömleğimi yumruğuyla havaya kaldırdı ve nemli eli

göbeğimin çıplak derisinde gezinmeye başlayınca paniğe kapıldım, dokunuşuyla tenim süründü.

Ereksiyonunu bacaklarımın arasına bastırduğında dudağımı ısırdım. Neden bağırıyordum? Neden savaşıyordum? Neden hareket edemiyordum? Sanki felç geçirmiştım.

"Onu becerdiğimde hoşuna gitti." Tekrar bana doğru itti, bu sefer daha sertti. "Ama sonunda, bu yeterli değildi. Keşke şimdi burada olsaydı, ona gerçek bir erkeğin nasıl sikiştiğini gösterebilseydim. Gerçek bir erkeğin nasıl seviştiğini biliyor musun? Parasını ödeyen biri değil mi?" Eli bacaklarımın arasında kayarken, dilinin kulak mememde gezindiğini hissedince geri çekildim.

Böyle bir şey ilk kez olmuyordu. Babam içtiğinde, kabalaştı. O da nostalji yaptı. Annemi özlemişti ve bütün o kötü şeyler, her yudum alkolle geldi. Akı başka bir dünyaya gider ve benim o olduğumu düşünürdü ama birkaç dakika sonra uyanır ve gerçeğe dönerdi. Daha önce hiç bu kadar ileri gitmesine izin vermemişti. Bu gece sınırlarının nerede olduğunu öğrenmekten korktum. Her geçen gün daha da canavarlaşıyordu.

Kot pantolonumun düğmesini açtığı anda beni panik sardı. Elini çekmeye çalıştım ama beni duvara daha sert vurdu.

"Onunla savaşımaya cüret etme yoksa çirkinleşir. Seni yarın bu adam için hazırlayacağım. Onunla tanışacaksın, o ne isterse onu yapacaksın."

"Baba!" Sonunda çığlık atıp onu tekrar itmeye çalıştım.

"Seni tekrar kollarıma almayı bekliyordum," diye mırıldandı, ağzı tekrar kulağıma dönük, parmakları fermuarımla oynuyor.

"Ben o değilim!" Bir dizimi kaldırıp büyümesine doğrultmak için çabaladım ama beni tutuşu çok güçlüydü.

Beni serbest bırakmak için ellerini kaşıdığımda, elini pantolonuma daldırdığında bana sürtünmeye devam etti. Hareket etmek için tırnaklarımı, dişlerimi, her şeyi kullandım ama gitmeme izin vermiyordu.

Yardım için bağırduğımda sesimi engellemek için eli ağzıma gitti. Dişlerimi avucunun pürüzlü derisine geçirmeyi başardığımda

küfretti, yarayı incelemek için elini geri getirdi ve yüzüme bir tokat attı.

Başım yana savruldu ve üzerime çullandı. Öz babam tarafından tecavüze uğramak üzereydim. Bu hiç tanımadığım garip bir adam değildi. Beni sevmesi ve koruması gereken kişi oydu. Nefes almak için zorladım, bunun için çok çalıştım ama tüm gücümü ve savaşıma isteğimi kaybediyordum. Yüzüme aldığım başka bir tokatla başım geriye düştü. Başka bir dünyaya, bu başıma her geldiğinde gittiğim yere, gerçek hayattaki kabusuma sürüklendim.

Başka bir tokat beni transtan uyandırdı. Tekrar yardım için bağırdım. Kapı açılma sesiyle kafam öne doğru uçtu ve onunkine çarptı. Marlon'un odaya fırladığını görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Neler olduğunu anlayınca tüm vücudu sanki zamanda donmuş gibi askıda kaldı.

Sessizliğin içinden babamın pantolonunun sessiz fermuarını duyduğumda yalvaran gözlerle babamın omzunun üzerinden baktım. Marlon şok içinde baktı ve ben, "Lütfen bir şeyler yapın." dedim.

Babam, kotumun belini sertçe aşağı çekerken Marlon'un varlığından habersizdi. Marlon'un ne yapacağını bilmiyordum. Kendi kendine düşündüğünü anlayabiliyordum. Eğer benim için ayağa kalkarsa, kovulacaktı ve ailesini geçindiremeyecekti.

"Vay be!" Marlon sonunda bağırdı, bize doğru koşarken boynundaki teller şişmişti.

"Bana yardım et!" nefesim kesildi.

Babamın kolunu tuttu. "Bay. Parklar!" Çığlık atarak onu geri çekti. Babam onu görmezden geldi, dikkati pantolonumu çıkarma girişimine odaklandı. "Bay. Parklar!" Marlon bu sefer daha yüksek sesle tekrar bağırdı, ama hiçbir şey alamadı.

Vücudunun ağırlığı beni terk ettiğinde öne doğru süzıldüm ve yere çarptı.

"Ne sikim!" Babam öfkeyle Marlon'a bakarak bağırdı.

"Odana git ve kapıyı kilitle," diye talimat verdi Marlon, ayağa kalkıp beni tutmaya çalıştığında babamı geri iterek.

"Elis!" Babam ılık attı, kolu uzandı, yüzü düştü. "Ne yaptım?" diye sordu, gerçeklik batarken sesi çatladı.

Onu görmezden geldim, çantamı kaptıımda ve yatak odama koşarken neredeyse ayağıma takıldım. Kilidi çevirdim, sağlam olup olmadığını bir kez daha kontrol ettim ve gözyaşları yüzümden akmaya başladı. Çantamı yatağıma fırlattım ve telefonumu bulana kadar hızlıca karıştırmaya başladım. Bu yerden çıkmam gerekiyordu.

Bana yardım edeceğini bildiğim tek kişiye aradım.

Onu aradım.

O benim vazgeilmezim olacaktı.

Neredeyse hiç tanımadığım bu adam benim kurtarıcım, sırdaşım, kaağıym oluyordu.

"Sana ihtiyacım var," diye bağırdım ayağa kalktığında. Sesimin kontrollü çıkması için elimden geleni yaptım ama uyarının açık olduğunu biliyordum.

"Neler oluyor?" O sordu.

"Sana şu anda ihtiyacım var. Lütfen gel beni al." Onun için ağlamamayı dilediğim gözyaşlarından kurtulmak için kolumu yüzümde gezdirdim.

"Yoldayım."

"Benimle arka girişte yangın merdiveninin yanında buluş."

"Anladım."

Ve aynen böyle.

Soru sorulmadı, sadece "Yoldayım."

Bu dört kelime benim için dünyadaki herhangi bir dolardan daha önemliydi. Hayatım boyunca etrafım beni sadece bir fırsat ya da boktan bir sürtük olarak gören insanlarla çevriliydi. Ama Weston, bundan fazlasını gördü. Karşılığında bir şey almam için orada değildi. Benim için oradaydı çünkü umurundaydı.

Aceleyle kıyafetlerimi çantama attım, kotumu geri çektim ve tokalarımaya bir sweatshirt atıp kapşonunu yukarı çekmeden önce. Çantayı omzuma attım ve yavaşça yatak odamın kapısını açtım. Oda

sessiz ve boştu. Babamın veya Marlon'un nereye gittiğini bilmiyordum ama öğrenmek için etrafta bekleyecek değildim.

Koridorda koşarak dairemde çıktım, acil çıkış kapılarını iterek açtım ve merdivenlerden hızla aşağı indim. On üç yıldır bu komplekste yaşıyorduk ve on dört yaşımdan beri gizlice dışarı çıkıyordum. Burayı avucumun içi gibi biliyordum.

Alt kata çarptım, nefesim zorlandı ve arka sokağa fırladım.

Bir yandan diğer yandan etrafa baktım. Kahretsin, Weston henüz orada değildi. Görünmez olmak için bir çöp kutusunun yanındaki gölgelerde saklanarak binaya gömüldüm. Beni arıyor olacaktı. Beni ilk kimin bulacağını beklerken ayağımı kaldırıma vurduğum. Gıcırdayan kapının açıldığını ve ayak seslerinin bana yaklaştığını duyduğumda dondum. Korkuyla sertçe yutkundum. Weston çok geç kaldı.

18. BÖLÜM

ELİSE

Ayak sesleri yaklaştıkça dizlerim büküldü. Çöp kutusunun arkasından hızla uzaklaşırken kalbim daha da hızlı atıyordu. Arkasına bakmaz, değil mi? Bu kadar iğrenç bir şeyin arkasına saklandığımı düşünmezdi. Bir adamın botları görüş alanına girdiğinde ve kafası önüme çıktığında çığlık attım.

"Sadece haber ver, orada iyi bir bok yok," dedi çöp kutusuna bir çöp torbası atarak. "Ama hepsi senin mi?" Onu görmezden geldim ve arkasını dönüp gitmeden önce çöp kutusunun kapağına birkaç kez vurdu.

Sokağa doğru gelen parlak ışıklar fark ettiğimde yan tarafa baktım. Birkaç kez gözlerimi kırptırdım, arabayı seçmeye çalıştım ve ara sokağa atladım. Koşarak yanına gittim, kapıyı açtım ve hızla içeri atladım.

"Gitmek!" diye bağırdım. "Sadece git!" Kapıyı sertçe kapattım. Elleri direksiyondaydı ve endişeyle bana baktı. Hayal kırıklığıyla torpido gözüne vurdum. "Silah et, lanet olası !"

Arabayı çalıştırdı, gaza bastı ve ileri atıldık. O hızlanırken ben de emniyet kemerimi taktım ve sokağa döndüm. Çantamı arka koltuğa attım ve beni rahatlatmaktan başka bir şey yapmayan derin, rahatlatıcı bir nefes aldım. Kanım hala kaynıyordu, nabzım hala yüksek ve duygularım onu kaybetmenin eşiğindeydi. Tanrı'ya gece olaylarını aklımdan silmesi için dua ederken, başım yana doğru soğuk pencereye düştü.

Telsizi susturana kadar birkaç mil geçti. "Nereye?" O sordu.

"Orası dışında herhangi bir yere," diye yanıtladım, nefesim camda bir daire oluşturarak. Evde olmadığı sürece beni nereye götürdüğü umurumda değildi. Oraya asla geri dönmeyecektim.

Başını salladı ve nereye gittiğimizi sorgulamadım. Gözlerimi kapattım ve vücudumu yırtan hıçkırıklar dışında sessiz kaldım. Arabayı otoparka çektiğinde kafamı camdan uzaklaştırdım ve ardından motoru yavaşça durdurdum.

"Bu tamam mı?" Bana bakıp emniyet kemerini çözerek sordu. Başımı salladım. Her şey yolundaydı. Arka koltuğa yaslandı, çantamı aldı ve arabadan indi. Yavaşça kendimi yukarı çektim ve onu orada dikilmiş ve beni beklerken buldum. Beni ışıpta gördüğünde omuzları düştü.

"Bir daha olmaz," dedi ellerini saçlarının arasından geçirerek. "Anne piç kurusu!" Tenis ayakkabıları betona çarptı, ağzı yumruğunu ısırdı.

Oradan çıkmak için yarışında aynaya bakmamıştım, ama dövüşümden birkaç savaş yarası aldığımı biliyordum. Yine dövüldüm , *yine mahsur* kaldım ve elimi avucunun içine aldığı hâlâ gözyaşlarımı geri püskürtmeye devam ediyordum. Beni yavaşça merdivenlerden yukarı ve dairesine kadar geçirdi. Sonunda kurtarıcıyı oynamaktan bıkacağını ve telefonlarıma cevap vermeyi bırakacağını biliyordum.

"Yüzün için bir şey alacağım," dedi dairesine vardığımızda ışıkları açarak. "Kanepede rahat ol." Ayakkabılarımı çıkardım ve o mutfağa girerken talimatlarına uydum.

"Bu sefer bana ne olduğunu anlatsan iyi olur," dedi, önümde diz çöküp daha iyi görebilmek için kapüşonumu geriye doğru çekerek. Sebzelerin gevrek torbası yüzümden kayıp yanağıma düştüğünde irkildim. Bana bakıp beklerken yanağımdan süzülen birkaç gözyaşını tek parmağıyla yakaladı.

"Sarhoştı," dedim, sanki her şeyi açıklamalıymış gibi.

Detaylandırmamı bekledi ama ben sadece orada oturdum ve utanç içinde başımı eğdim. bilmesini istemiyordum. Ben utandım. Hayatımın ve ailemin bu kadar berbat olması aşağılayıcıydı. Onunla

savaşacak gücü kendimde bulamadığım için utanıyordum. Ben hiçbir şey yapmamıştım. Orada durmuş, duvara yapışmış ve istediğini yapmasına izin vermiştım. Lanet bir korkaktım.

"Senin baban mıydı?" Sabırsızlıkla sordu. "Bunu yapan o mu?"

"Evet." Torbayı acıyan yanağımdan uzaklaştırdım ve avucumun yerine koydum.

"Söyle lütfen," dedi eli bacağımı sıkarak.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Elini bacağımdan çeneme doğru kaydırarak inledi. "Bu oyunu bir daha oynamayacağım."

Keşke ondan uzun zaman önce uzaklaşacak kadar kendime saygı duysaydım. "Bu bir oyun değil. şu anda gerçekten yargılanmak istemiyorum," diye tersledim, düşmanlığımı anlaması gereken son kişiye bakarak. Bana yardım eden kişiye kırbaçlıyordum ama yardım edemedim. Sorularına cevap vermek istemedim. Bu sözleri söylemek istemedim.

Kıkırdayıp başını geriye attı. "Neden hep böyle söylüyorsun? Seni yargılamadığımı biliyorsun. Hiç sahip olmadığımı biliyorsun. O yüzden bunu bir polis olarak kullanmaktan vazgeç."

"Ah, evet doğru," diye mırıldandım. "Yapmıyormuş gibi davranabilirsin, ama herkesin yaptığını düşünmemenin imkanı yok. Başına bunun sürekli gelmesini isteyen aptal bir sürtük olduğumu düşünmene imkan yok."

"Başına gelen hiçbir şeyi hak ettiğini düşünmüyorum ve kesinlikle kanepemde oturmayı hak ettiğini düşünmüyorum lanet olası ikinci kez dövülmeyi. Durması gerekiyor ama burada sessizce oturmaya devam edersen bu olmayacak."

"Bu aksam olmaz." Kanepeden kalktım, kambur vücudundan uzaklaştım ve mutfağa yöneldim. Buzdolabını açtım ve bir şişe şarap aldım. Beni boğmak için bir şeye ihtiyacım vardı.

Bir bardak almak için arkamı döndüm ve sert bir şeye çarptığımda çığlık attım. Başımı kaldırdım, çenem göğsüne değdi ve bana bakarken elini uzattı.

"Pekala," diye inledim şişeyi uzatırken. Elimden alıp çöp kutusuna attı. Elimi ıskarta şişeye doğru atarak, "Bu çok iyi şarabı boşa harcamak," diye tartıştım.

"Ve? Umurumda değil."

Bir şişe su almak için buzdolabına döndüm. "Bu gece hakkında konuşmayacağım, o yüzden vazgeç." Şu anda Dr. Weston'la uğraşacak enerjim yoktu. Onu nasıl kapatacağını bilen ve bir dakikalığına akışına bırakan Weston'ı istedim.

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Anladım. Bu gece soru yok. Ama yarın olacak." Başımı salladım. O zaman ben de ondan kurtulmanın bir yolunu bulurdum. "Yatağında temiz çarşaflar var."

Benim yatağım. Sözlerini anlayıp anlamadığından emin değildim ama kesinlikle anlamıştım.

Burada istediğin kadar kalabilirsin, diye ekledi.

Weston'la sonsuza kadar kalamayacağımı biliyordum. Ama bana bir plan yapmam için yeterli zaman verecekti. Bir iş bulup kendi yerim için para biriktirebilirdim.

Sırtını tezgaha yaslariken göğsünü örten ince, beyaz tişörtün arasından görünen göğüs kaslarına baktım. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" O sordu.

Başımı salladım ve elimdeki şişeyle oynadım. "İyiyim." Hâlâ şoktaydım ama ondan uzaktaydım, bu yüzden daha iyi hissetmeye başlamıştım.

Mutfaktan çıktığımızda ışığı kapattı. "Yaparsan bana haber ver," dedi, mekanın geri kalanını dolaşp ışıkları söndürerek.

"Sen," diye tereddüt ettim, gerçekten soracak cesaretim olup olmadığından emin değildim. "Sence bu gece senin yatağında uyuyabilir miyim?" Gözlerine ulaşamayarak gergin bir şekilde sordum.

Eli son ışık düğmesinde durdu ve loş odanın karşısından bana baktı. "Bu iyi bir fikir değil."

"Anladım." Bana yardım ederdi ama bundan daha ileri gidemezdi.

"Bu yatak oldukça rahat. arşıflara çarpar basmaz uyuya kalacaksın," dedi beni reddetmesi karşısında daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışarak.

Başım la onayladım ve onun yanından yatak odasına geçtim.

Elimi tuttu, ışığı kapattı ve beni odaya götürdü. "İyi uykular," diye fısıldadı, bırakmadan önce elimi sıktı ve kapıyı kapattı.

Üzerimde sadece bir atlet ve külot bırakarak kıyafetlerimi çıkardım ve yatağı tırmandım.

Lambayı kapatır kapatmaz gözyaşlarım başladı. Babamın ne düşündüğünü araştırdım. Ne yaptığını merak ettim. Yaptıklarından dolayı kendini suçlu mu hissediyordu? Gittiğim için beni geri almayı mı planlıyordu?

"Siktir et onu," diye fısıldadım gözyaşlarıyla ıslanmış yastık kılıfıma.

Ağladım. Saatler gibi gelen bir süre boyunca ağladım. İyi, uzun ve gecikmiş bir ağlamam vardı.

Kapım açılınca sıçradım ve karanlık bir şek il yatağı doğru yürüdü. Kolları bedenimi sardığında ve beni yataktan kaldırdığında çığlık attım. Onlarla savaşmaya çalıştım.

"Şşşt," dedi nazik ses kulağımda. "Sadece benim."

Bedenim yerleşti ve beni yatak odasına taşımasına izin verirken başım omzunun kıvrımına düştü. Beni yavaşça yatırdı ve yorganı üzerime çekti.

"İyi fikirlerin canı cehenneme," diye hırladı, arkama sokularak. Dudakları kulağı mı öptü ve ben onun sıcak kollarında rahatladım, bu sırada kalbinin atışı uykumu yatıştırdı.

BÖLÜM ON DOKUZ

ELİSE

Tüylerim diken diken olan tenimle çarpıştı ve battaniyeyi çeneme değene kadar yukarı çektim. Bacaklarımı gevrek çarşafların üzerine uzatıp etrafa baktım.

Onun yatak odasıdaydım.

Onun yatağıdaydım.

Cehennem kadar sıcaktım ve psikiyatrist yatağında tamamen kapalıyım. Kendimi bu tuhaf durumlara girmekten alıkoyamıyordum. Hayatım gitgide daha da tuhaflaşıyordu.

Derin bir nefes alıp tavana baktım. Orada ne kadar rahat yattığımı fark ettiğimde tüylerim diken diken oldu. Ait olduğum yer onun yatağıymış gibi hissettim.

Odaya daha fazla bakmak için ayağa kalktım. Büyüktü ve kral yatak, alanın çoğunu kapladı. Büyük ekran bir televizyon tam karşımda asılıydı ve çerçeveli fotoğraflar ve kolonya şişeleriyle kaplı bir şifonyerin üzerindeydi.

Geri çekildiğimde aklım son hızla çalışmaya başladı. Saatin kaç olduğundan ya da ne kadar zamandır uyuduğumdan emin değildim. Tek umursadığım şey, beni neyin beklediğini merak ederken damarlarımda titreyen korkuydu. Beni bulacaktı. Hiç şüphem yoktu. Beni geri alana kadar sokakları arşınlayacaktı. Babam beni elinden kurtarmadan önce beni ya da başka birini öldürürdü.

Yani yeni hedefim ortadan kaybolmaktı. Çantamda biraz para vardı ve Weston'ın bana yardım edeceğinden emindim. Yeni bir hayata başlamam, yeni bir kimlik edinmem gerekiyordu, iş

anlaşmaları için satılmadığım bir yer. özgürlük istedim. Artık sürücü koltuğundaydım. Kontrolde olan bendim; en azından düşünmek istediğim buydu.

Kolumu ovuşturdum ve dün gece güçlü tutuşunun hassasiyetini hissettim. Dokunuşunu silmek istedim. Dün geceyi unutmak için aklımı kandırmak istedim ama onlara cehenneme gitmelerini söylediğimde, sanki aklım bana karşıymış gibi daha canlı bir şekilde geri döndüler. Duracağına kendimi ikna etmeye çalıştım ama daha iyisini biliyordum. Yüzündeki ifade bana onu durduramayacaklarını söylüyordu.

Bana zarar vermek istemişti. Onu besleyen acıyı bana aktarmak istemişti. Hayatım boyunca yaptığı şey buydu. Onun onu korkuttuğu gibi beni de korkutmaya can atıyordu. Ben onun yaşayan gölgesi olduğum için ona olan kızgınlığını benden çıkarıyordu. Her zaman onun neler kaybettiğinin ve ona neler yaşattığının bir anısı olacaktım.

Kollarımı iki yanıma çarptığımda yatak çöktü. "Ondan nefret ediyorum!" çığlık attım. "Ondan nefret ediyorum!" Yumruklarımı birleştirip minik toplar haline getirdim ve onları yatağa geri salladım. Öfkem beni ele geçirdi ve elime geçen ilk şeyi tuttum. Yastık odanın diğer ucuna fırladı ve duvara çarptı. Ciğerlerim ateşlenip ayaklarımı tekmelerken tavana bağırarak başımı salladım.

Beni yok ediyordu. Hayır, beni çoktan yok etmişti ama hâlâ işi bitmemişti. Beni katletmek istedi. Beni küçük, çaresiz parçalara ayırmak ve yüzüme gülmek istedi. Akıl sağlığımın son damlasını ve bıraktığım kavgayı boşaltmak istedi. Kendini haklı hissedene kadar beni ortadan kaldıracaktı.

Bacaklarımı tekmeledim, karanlık gözlerime doldu ve ellerimi çarşaflara düğümledim. Kendi zihnim tarafından eziyet ediliyordum. Hayatımın görüntüleri içimde dönmeye başladı ve mücadelelerimi tam olarak sergilemeye başladı. Adamlar, bana tecavüz edenler çok açıktı. Daha sonra babamın kötü sözleri, tacizi ve edepsiz kucaklamaları silip süpürdü. ağlamam bitti. Savaşmayı bitirmiştım. Hepsinin gitmesini istiyordum.

Sakin ol, diye fısıldadı kulağıma sakın bir ses. "Benim için sakinleşmelisin."

Ayaklarım durdu ve tüm vücudum gevşedi. Başımı yastığa koydum ve yavaşça bir gözümü açtım. Üstümden ona bakarken konuşmaya çalıştım. Beni duymuştu. Kahretsin, komşuları beni duysa şaşırmazdım.

Eli dikkatli bir şekilde uzandı. Bana dokunmadan ve alnımı okşamadan önce tepkimi bekledi. "Artık sana kimse zarar veremeyecek tamam mı? Buradayım. Seni koruyacağım."

Vücudum öfkesinden aşağı inerken nefesim titredi, minicik pantolonla dışarı çıktı. Sesi ve dokunuşu beni anında yatıştırmış, karanlığı buharlaştırmıştı.

"Günaydın," dedi parmakları tenimde daireler çizerken. Başını kulağıma doğru eğdi. "Yumurta yaptım. Organikler."

Ona tuhaf bir bakış attım. "Organik? Yok canım? Garipliği kırmak için planın bu mu?"

Genişçe sırttı. "Evet hanımefendi. Yemek her zaman sorunları ortadan kaldırır. Ve hormon ve kimyasallarla dolu olmamaları onu daha da iyi hale getiriyor."

"Her zaman sorumlu olan," diye mırıldandım. "Sinir krizi geçirip yumurtaya nasıl geçtik bilmiyorum ama kabul edeceğim."

"Şey, sorguma başlamadan önce karnının tok olmasını isteyeceğini düşündüm."

Kendimi dizlerimin üzerine kaldırmak için ondan uzaklaştım ve parmaklarımla saçlarımı geriye ittim. "Ciddi anlamda? Az önce yaptığım sahne için beni evinden atmamana şaşırdım."

Omuz silkti. "Her şeyi açığa vurmasaydın daha çok endişelenirdim."

"Ne?" diye bağırdım. "Bunun normal olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu kadar incinmiş ve düşmanlığı olan biri için, evet. Tam da ihtiyacın olan buydu. Bazen çıldırmak iyidir."

"Yok canım?"

"Evet gerçekten." O elini uzattı. "Şimdi yiyelim."

Elini omzuma attı ve beni yataktan kaldırdı. Onu mutfığa doğru takip ederken bakışlarımı sırtında tuttum. Omuz kaslarını gömleğinden seçebiliyordum ve beline bir çift siyah atletik şort dökülüyordu.

"Bu bakışı beğendim," dedim bir tabure çekip onun etrafımda ve sobaya doğru hareket etmesini izleyerek.

"Ha?" O sordu.

Kıyafetlerini işaret ettim. "Bu bakış, yorgunsun, sabah yeni uyandın."

Tişörtünün eteğini çekiştirdi. "Teşekkürler." Çekmecedan bir spatula çıkardı ve yumurtaları iki tabağa yığmaya başladı. "Seçtiğiniz kahvaltının ne olduğundan veya yumurtalarınızı nasıl sevdiğinizden emin değildim, bu yüzden tekrar karıştırdım. Çırpılmış yumurtayı herkes sever." Pastırma ve bir dilim kızarmış ekmek eklemekten önce biraz biber serpti.

Sandalyede geriye yaslandım. "Bu iyi. Açıkçası benim pek iştahım yok."

"Çok kötü." Bana tabağı uzattı. "Yiyorsun."

Gözlerim yığın kısımlarda şişti. "Beni şişmanlatmaya mı çalışıyorsun?"

Sağlıklı bir yiyici değildim. Günde üç ila beş öğün yemek yemedim ve kesinlikle yeterince meyve ve sebze yemedim. Canım istediğinde yedim ve genellikle dondurma, sandviç ya da Bella'nın yaptığı her şeydi.

"Yemek," diye talep etti.

İnledim ve bir parça domuz pastırması aldım. Dev bir ısırık aldım aynı anda önüme bir bardak portakal suyu oturdu. "Peki buradan nereye gidiyoruz?" Yutkunduktan sonra sordum.

"Bugün bir süreliğine buralarda olmayacağım." Suçluluğu yüzünde belliydi. Benden ayrıldığı için kendini kötü hissediyordu. "Güneş Kapısı'nda benim yerime birini buldular. Oraya gidip eşyalarımı toplamam gerekiyor." Ağzına siyah bir kupa çekti ve bir içki aldı.

Sandalyemde doğrudum ve yumurtalarımı yuttum. "Gidebilir miyim?" İçkiyi yarıda kesti ve şaşkınlıkla bana baktı. "Bir araba sürmek ve kafamı boşaltmak güzel olurdu. Kısa bir süreliğine de olsa buradan uzaklaşmam gerekiyor."

Bardağını bana doğrulttu ve gülümsedi. "Elbette, iyi bir arkadaşa ihtiyacım olabilir." sııttım. "Yemeyi bitir, sonra yola çıkarız."

"Bana iyi vakit geçirseniz iyi olur, danışman," dedim kocaman bir ısırık alarak.

Kıkırdadı. "Elimden geleni yapacağım."

YİRMİ BÖLÜM

ELİSE

Araba radyosunun düğmesiyle oynadım, Weston'ın geri dönmesini beklerken katlanılabilir bir şarkı bulana kadar her beş saniyede bir istasyonu değiştirdim.

Otoparka girdiğimizde kafamı kaldırıp bakmak istemedim. Ama bir araba kazası gibi, kendimi tutamadım. Normal görünen binaya odaklanmadan önce birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. Hiçbir şey değişmemişti ama bu, kuşu Sun Gate'e çevirirken sırtıma engellemenmişti.

Weston, elinde dengeli bir karton kutuyla otoparka geri dönmeden on dakikadan kısa bir süre önce gitmişti. Rastgele arabaya yürüdü, rüzgar yüzüne çarparken her bir ayağı uzun, hatta adımlar attı. Bir an duraksadı, dizini kaldırıp kutuyu üstüne dayadı, böylece gözlüklerini burnunun yukarısına itebilirdi.

Tanrım, bu adam çok sevimliydi. Yakışıklıydı. O... Onu tanımlayacak doğru kelimeleri bile bulamadım. Aslında kelimeler yoktu.

Bir erkekten sevimli veya yakışıklı olarak bahsettiğime inanamadım. Erkeklerden bu iki şeyden biri olarak bahsetmeme eğilimim vardı. Sevme terimlerim şu çizgide olma eğilimindeydi: seksi, sikik kadar ateşli veya sikilebilir . Ama asla yakışıklı ve kesinlikle asla sevimli değil.

Sonra tekrar, Weston gibi bir adamla hiç tanışmadım. Benim 'ateşli' adamlarım genellikle siklerini emdirirken sadece bir kız

arkadaş isteyen çapkınlardı. Ağzınızda patlar patlamaz, fikir değiştirdiler ve şimdi özgürlüklerini istiyorlardı.

Kutuyu arka koltuğa koyup arabaya bindikten sonra, "Buranın üç yıl önceki kadar güzel görüldüğünü görüyorum," diye şaka yaptım.

"Hey, olayların iyi tarafından bak. Burada olmasaydın, hiç tanışamayacaktık. Mini bir yolculuğun tadını çıkardıktan sonra burada arabamda oturuyor olmazdık."

Orada bir anlamı vardı. Burası bana hiç zarar vermemişti. Aslında beni hapishanemden uzaklaştırmıştı. Ve en önemlisi, Weston'ı bana getirdi.

Dizime dokundu. "Şimdi, öğle yemeği. Açlıktan ölüyorum."

Kar nedeniyle, biz yiyecek almaya giderken sokaklar oldukça ıssızdı. Arabaya servis emri verdik ama o şehirden birkaç mil uzaktaki boş bir sokağın kenarına gelene kadar yemek yemedi. Arabayı parkta kaydırıp ve arabayı çalışır durumda bıraktı.

"Buraya gelip düşünmeyi seviyorum," dedi yiyecek torbasını açarken. Yağlı patates kızartmasının kokusu midem utanç verici bir şekilde guruldadı. "Öğle yemeğimi her zaman burada yerim."

"Seni suçlamıyorum," dedim pencereden küçük parka bakarak. Gördüğüm en sakın yerdı. Ağaç sıralarının arasından kısmen donmuş, dar bir dere akıyordu. Ölen çimenlerin erimiş kar ve buz parçalarıyla kaplı bölümleri. Sessiz sükunet her yeri sarmıştı. Orada hiç insan yoktu. Masa yoktu. Doğanın işareti dışında tek özelliği, derenin önünde oturan küçük ahşap bir banktı.

Bana bir çizburger verdi ve vites değiştiriciye, düşmeden durana kadar bir kutu patates kızartması yerleştirdi. Büyük bir ısırık aldım ve bir yudum kola ile boğdum.

"Yemeyecek misin?" diye sordum ona bakarak. Kucağındaki burgere dokunulmamıştı.

Kafasını salladı ve geri attı. "Dün gece neler olduğunu anlatır mısın lütfen?"

"Neden önce yemiyoruz?"

Hamburgerini açtı ve kocaman bir ısırık aldı. Öğle yemeği üç lokmada bitmişti. Bir görevdeydi. Bana biraz daha zaman ayırmanın bir yolu olarak küçük, yavaş ısırıklar almaya devam ettim.

"Kötü," dedim sonunda. "İğrenç."

Tamamen kaybetmeden önce daha ne kadar kötü şeyler kaldırabileceğimden emin değildim. Birkaç kez tecavüze uğradım, birden fazla kez aşırı dozda hap aldım ve kendi babam tarafından cinsel saldırıya uğradım. Kendim için üzölmeye devam etmek istemedim. Bunu düşünmeye devam etmek istemiyordum. Hayatım boyunca, olanları birine anlatmamın yanlış olduğunu düşündüm. Hikayemin dikkat çekmek için yalvardığını söylemem söylendi.

"Bana bak," dedi ve gözlerim ona kaydı. "Sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama öylesin."

"Ne yap?"

"Güçlü kal. Şimdiye kadar kaç kişi vazgeçerdi biliyor musun? Ama sen devam et. Güçlölösün ama bana bir iyilik yapmana ihtiyacım var. İçindeki gücü alıp bana ne olduğunu anlatmana ihtiyacım var. Bu yükün bir kısmını senden alacak birine ihtiyacın var. Çıkarmanız gerekiyor."

"Bana tecavüz etmeye çalıştı"

"Senin baban?" diye sordu, cevabıma hazırlıksız yakalandı. "Sana tecavüz etmeye mi çalıştı?" Şok içinde açıkladı.

"Evet," diye fısıldadım.

Yumruğu direksiyona değdiğinde kornanın sesiyle sıçradım. "Anne piç kurusu!" Çığlık attı ve kornadan bir kükreme daha geldi. Kapıyı açtı, arabadan atladı ve benden uzaklaştı. Küçük dereye doğru ilerlerken gökyüzüne küfretti ve taşları tekmeledi.

Peşinden gitmeden önce kontağı kapatmak için konsola uzandım. Onu tahta sıraya yığılmış, başı açık bacaklarının arasına yığılmış halde buldum.

"Hey," dedim usulca, önünde durup ellerimi ceketimin ceplerine sokarak.

Başını kaldırmadan, Arabaya geri dön, diye ısrar etti. "Burası donuyor."

"Sen gelene kadar geri dönmeyeceğim."

"Lütfen," diye yalvardı. "Arabaya geri dön. Kafamı boşaltmak için bir dakikaya ihtiyacım var."

Banktan bir kar tabakası fırçaladım ve yanına çöktüm. Kalçalarım onunkilere değene kadar yaklaştım ve başımı onun sarkık omzuna yasladım.

"O mu yaptı?" Sonunda sordu.

"Hayır, Marlon onu durdurdu."

Kafasını kaldırdı ve bana doğru döndü. O zaman gözlerini fark ettim. Suluydular. "Tanrıya şükür," dedi derin bir nefes vererek. "Şimdi lütfen arabaya bin. Bana sadece beş dakika ver, *lütfe*."

"Tamam, ama beş dakika içinde dönmezsen, buraya geri geleceğim." Başını sallayarak karşılık verdi ve yere bakmak için başını eğdi.

Yavaşça arabaya geri döndüm, tekrar çalıştırdım ve beklerken ısıyı yüksek tuttum. Pencereden onu izledim. Yırtık görünüyordu. Pişman görünüyordu. İtirafım onu da benim kadar kırmıştı.

"Her şey yolunda mı?" On dakika sonra arabaya ne zaman bindiğini sordum.

"Evet, sadece düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı."

"Lütfen kendine kızma. Hiçbir şeyi durduramazdın."

"Senin için orada olmalıydım," diye mırıldandı, kırmızı gözleri ve rüzgardan yanmış yanaklarıyla bana bakarak.

"Sakin bu konuda kendini suçlama, tamam mı? Bana isteyebileceğimden çok daha fazla yardım ettin." Ortamı yumuşatmam gerekiyordu. Ona olanları anlattım ama bitmişti ve unutmak istiyordum. "Ben sürebilirmiyim?" diye sordum konuyu hızla değiştirerek.

Çenesini kaldırdı ve ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi bana baktı. "Ehliyetin var mı?"

Kaslarım gevşedi. "Numara."

"O zaman hayır."

"Hadi ama yirmi yaşımdayım."

"Ve?"

Kollarımı göğsümde çaprazladım. "Ve *Grand Theft Auto* oynadım."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Bu nasıl oluyor da seni nitelikli bir sürücü yapıyor?"

Yanağıma dokundum. "Eee bakalım. Aynı anda polislerden kaçabilir, birkaç piçi vurabilir ve bir fahişeyi yakalayabilirim. Birçok beceriye sahip bir kadın olduğumu söyleyebilirim."

Güldü, başını salladı ve caddeye doğru sürdü. "Şimdi, canım yetenek."

Omzunu ittim. "Şimdi ben kıcını çekip seni sokağın kenarında bırakmadan önce yerimden kalk."

"Olmuyor, video oyunlarıyla pratik yapmaya devam et, biz de sana izin vereceğiz."

Koltuğuma sırtımı yasladım. "İzin mi? Ciddi anlamda? Neyim ben on iki?"

"Evet, cidden ve bunu anladığında saat on altı."

Debriyajımı açtım ve bir fatura çıkardım. "Sana on dolar vereceğim," diye teklif ettim, banknotu yanında bir ileri bir geri sallayarak.

Araba yavaşladı ve bana baktı. "Gerçekten, bana rüşvet vermeye mi çalışıyorsun?"

"Eminim öyleyim."

"On? Bahsi yükseltsen iyi olur."

diye inledim. "İyi." Bir fatura daha çıkardım. "On bir mi?"

Gözleri genişledi. "Şimdi büyük paralardan bahsediyoruz. Bana on iki ve cehennem ver, tüm lanet arabaya sahip olabilirsin." Gülerek dışarı çıktım ve bir fatura daha çıkardım. "Ve yeni bir araba kazandın." Elimdeki banknotları alıp cebine attı.

"Çok yalan söylüyorsun," diye homurdandım elimi uzatarak. "Şimdi bana paramı geri ver."

"O kadar hızlı değil bebeğim." Eski, karlı bir yola saptığında ondan başka yöne baktım. "Bunu yaptığımı inanamıyorum," diye mırıldandı arabayı durdurarak.

Fikrini değiştirmeye fırsat bulamadan arabadan atladım ve yerine oturdum. Yanıma girer girmez ellerini bir çan kulesine tuttu ve tavana baktı. "Efendim," dedi, sesi alçaktı. "Lütfen tüm günahlarım için beni bağışla."

"Ne yapıyorsun?" diye sordum ellerimi direksiyona dolayarak.

"Hayatım için dua ediyorum çünkü bunu canlı yapacağımdan pek emin değilim."

"Çok komik." Kemerini vücuduma doğru uzattım. "Şimdi, kemerlerinizi bağlayın."

Söyleneni yaptı ve sonra arka koltuğa bakmak için döndü. "Burada bir kask tutmam gerektiğini biliyordum."

Yorumuna başımı salladım ve arabayı D sembolüne kaydırdım. Bu sürücü olmalıydı, değil mi? Işık D'ye çarptıktan hemen sonra ayağımı pedala vurdum ve uçmaya başladık.

Frene basmak için diğer ayağımı kullandığımda, "Siktir, kesinlikle buradan canlı çıkamayacağımı biliyorum," dedi. Göğsüm direksiyon simidine çarptı ve iki bedenimiz de öne doğru savruldu. Kapı kolunu tuttu. "Belki bunu başka bir zaman, kar yağmıyorken yapmalıyız ve sen aslında araba kullanmanın temellerini biliyorsun."

"Sadece seni test ediyorum," diye yalan söyledim. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tekrar frene bastığımda elleri ön panele vurdu. "Doğru. Daha önce direksiyon başına bile geçmediğinden oldukça eminim, ama bunu çözeceğiz."

aydınlandım. "Yok canım?"

Onayladı. "Sana bunu anlatacağım. Sadece pedallara yaslanın ve birkaç uzvumuz kaldıysa bunu başarabiliriz." Kafasını salladı. "Ve her geçen dakika beni daha da umursamaz hale getiriyorsun."

"Hayatın eğlenceli olması gerekiyordu, Weston. Nasıl olsa hayattan kurtulacaktıysanız gibi değil. Biz de elimizden gelenin en iyisini yapabiliriz."

"Doğru, bu mümkün olduğu kadar uzun sürmesini istemediğim anlamına gelmez." Tavandaki kolu tuttu. "Şimdi, on iki."

"On iki mi? Bu ne demek oluyor?"

Başı geriye düştü. "On ve iki, ellerini direksiyonda tutman gereken yerler."

"Ah doğru. Bunu biliyordum." Ellerimi mükemmel bir şekilde 'on ve iki' olana kadar ayarladım. Yavaşça gaza bastım ve ileri atıldık.

"Güzel, şimdi ellerini direksiyonda tut ve çok yavaş bir hızda sür. Saatte on beş mil hızla dur."

"Bu Grand Theft kadar eğlenceli görünmüyor," diye mırıldandım, ayağım biraz hız kazanmak için karıncalanıyordu.

Kıkırdadı. "Yavaş yavaş, yani yavaş yavaş, hızınızı artırın. Sadece gaza biraz daha basınç verin."

Daha fazla gaz verdim. Muhtemelen sahip olmam gerekenden daha fazla gaz. Sokaktan aşağı inerken çığlık attım. Kaymaya başladığımızda ellerim direksiyondan uçtu. Bok. Bok. Bok. Belki de bana araba kullanma şansının verilmemesinin bir nedeni vardı. Video oyunlarına bağlı kalmam gerekiyordu.

Weston, direksiyona tutunmak için kucağıma eğildi ve bir hendeğe inmemizi engelledi. Ayağımı frene attım ve kayarak durduk.

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter," dedi nefesini dışarı vererek ve arabayı park ederek.

"Peki nasıl yaptım?" diye sordum, boş boş otururken yüzümde bir sırıtişla ona bakmak için yavaşça başımı çevirdim.

Gülümsemesini saklamaya çalıştı ama kahkahayı patlatınca başaramadı. "Başarısız olduğunu söyleyebilirim. Birinci kural, asla direksiyonu bırakma."

BÖLÜM YİRMİ BİR

ELİSE

Weston beni yolcu koltuğundan kaldırdı ve karlı patikadan eski, kumtaşından bir binaya götürdü. Kar ayaklarımızın altında çatırdadı, ve acı soğuğun suratıma çarpmasını engellemek için kendimi onun böğrüne bastırdım.

"Burası neresi?" İçeri girdiğimizde ellerimi kollarımda aşağı yukarı hareket ettirerek sorguladım.

Dış, içeride ne olduğu konusunda yanıltıcıydı. Lekesiz ve yenilenme sürecinde. Zemini koyu maun ağacından kapladı ve girişten geçerek koridordan aşağı indi. Duvarlar yeni boz bir boyayla kaplanmıştı ve duvarlarda apartman numaralarıyla etiketlenmiş sıra sıra posta kutuları diziliydi.

Göreceksin, dedi elimi geri çekerek. Beni 2B dairesine merdivenlerden çıkarken her adım gıcırdıyordu. "Bugün kendini ifade etmen için daha yaratıcı bir yol bulacağımızı düşündüm." Cebinden bir dizi anahtar çıkardı ve tık sesiyle açılmadan önce paslı kilide birkaç kez soktu.

"Yeni bir ne?" Kendimi ifade etmenin herhangi bir biçiminden zaten nefret ediyordum, bu yüzden yeni bir alana girmenin benim için daha iyi olacağından şüpheliydim.

"Sabır bir erdemdir," dedi bana bakarak.

gözlerimi devirdim. "Eminim ki hiçbir erdemim yok." Başını iki yana sallarken bu bana bir gülümseme verdi.

"Vay canına," diye nefes verdim, içeri girdiğimizde huşu içinde baktım. Gözlerim odanın her iki yanına uçtu ve aniden saf güzellikle çiçeklendim.

Küçük bir stüdyoda duruyordum. Katlar alt kattakilerle eşleşiyordu. Sadece tek bir kanepe ile seyrek olarak döşenmiştir. Alanın geri kalanı sanatla emildi.

Her boyutta kanvas, duvarlar boyunca asılı, mobilyalar boyunca yerleştirilmiş veya dikkatlice zemine dikilmişti. Babamla birçok sergiye katıldım ama eseri tanıyamadım. Beynim titriyordu ve Weston'ın evindeki tabloları aşına olduklarını fark ettim.

"Burası arkadaşımın sanat stüdyosu," dedi fırın çalışana kadar termostatlara uğraşarak. Mekan ısınır ısınmaz ikimiz de paltolarımızı çıkardık ve onları kanepenin üzerine örttük.

"Nefes kesiciler," dedim, odanın içinde dolaşp her parçayı hayranlıkla izlemek için duraklayarak. Sanatçı renkleri severdi. Parçalar, tayftaki her renk bir arada sıçrayarak parılıyordu.

Kendime nefes almayı hatırlattım, Weston'ın varlığını arkamda hissettiğimde ayaklarım daha yavaş hareket ediyordu. "Çok yetenekli," diye fısıldadım, yakınımızdayken sesim bulanıklaşıyordu.

Elise nefes al. Nefes almayı unutmayın. Adımlarımı gölgede bırakırken sıcak nefesi omzuma her vurduğunda titredim.

Özellikle bir parçada aniden durdum. Nedense beni tamamen içine çekti. Biraz daha yaklaştım, gözlerim kısıldı ve her santimini taradım. Elim göğsüme gitti ve ağzım açık kaldı.

"Bana benziyor," diye mırıldandım başımı iki yana sallayarak. Odadaki en büyük tabloydu. Bir kadının yüzü çılgınca çizildi ve ardından onu tamamlamak için bir dizi şekil ve renkle dolduruldu.

"Bu benim favorim," dedi kulağıma, göğsü sırtıma çarparak. "Ve haklısın, bana seni hatırlatıyor."

Sanki sanatçının ilham perisi olmuştum. Uzun, siyah yelesi yüzünün sağ tarafında örtülüydü ve arkasında yatan karanlık yüz hatları zar zor seçilebiliyordu. Sol taraf sağ tarafla tezat oluşturuyordu. Saçları arkaya atılmış, yan tarafı sergileniyor ve yüzünü oluşturan canlı renkler ve şekiller dizisi ortaya çıkıyordu.

Kan kırmızısı dudakları sağ tarafta kaşlarını çatarak başladı ve sonra solda bir gülümsemeye dönüştü.

Saklandığı yerden çıkıp çıkmayacağını düşünüyordu. Yolun yarısındaydı, o parçasını ortaya çıkardı, ama hepsini çözmekte tereddüt etti.

"İki yerde sıkıştı," dedim ona.

"Öyle," dedi. Elleri yan tarafıma kaydığında ve kalçalarımın sarıldığında titredim. "Mutlu olmaya çalışıyor ama aynı zamanda korkuyor. Senin de gördüğün bu mu?"

Başımınla onayladım, karnım sıkıştı. Resme odaklanmaya çalışıyordum ama ellerinin üzerimdeki ambiyansı düşünce tarzımı kesintiye uğratıp duruyordu. "Sağ onun karanlığı, sol onun ışığıdır."

Esmer ama masum, diye fısıldadı, sesi kalın ve boğuktu. Ellerini belime daha sıkı tuttu ve iğne batmalarının kollarımdan aşağı süzülmesine neden oldu. "Kırılgan ama sert biri. O bir paradoks ama açık bir kitap."

"O dev bir çelişki."

"Hayır, o dünyadaki yerini bulmaya çalışan güzel bir yaratık." Titredim, ıslak dudakları kulağımı dürttü. "Hazır mısın?"

Neye hazır olmam gerektiğini açıklamasını beklerken elleri yerinde kaldı, ama o bana bir şeyler anlatmakla ilgilenmedi.

"Ne için hazır?" diye sordum, kelimeler gıcırdayarak. Aniden üşüdüğümü hissedince ensemin arkasındaki tüyler diken diken oldu. Parmaklarının kalçalarımın hafifçe dokunması ve dilini kulağımda hissetmesi beni deli ediyordu.

Bana ne soruyordu? Sorusu çok basit görünüyordu, ama anlamı daha karmaşıktı. Kendimi ifade etmeye katılmaya hazır olup olmadığını mı soruyordu? Yoksa bana daha fazla dokunmak için izin mi istiyordu?

Beni bıraktığında havayı dışarı saldım ve bir adım geri çekildim. Yüzümü ona çevirdiğimde çığlık attım. Ateşli gözleri yoğun bir şekilde bakışlarıma kilitlendi. Bu bizim tipik terapi seansımızdan daha fazlası olacaktı. Daha derine ineceğimizi hissediyordum.

"Hazır olup olmadığını sordum," diye tekrarladı beni sınavarak.

"Ben," diye yalan söyledim.

"O zaman, gidelim." Başparmağı dışarı fırladı ve odanın köşesindeki çelik, sarmal merdiveni işaret etti.

Etrafında dolaşırken bedenim kısa bir süre göğsüne değdi. Yolda ilerlerken her adımında kalbim hızla atıyordu, sonunda en üst basamağa ulaşip bir çatı katına inene kadar yavaş ve kademeli adımlar attı. Boya kovaları ve fırçalarla kaplı uzun bir masa duvara itilmişti.

"Burası sihrini yaptığı yer," dedi etrafımda dolaşıp odaya. "Bunu kendi terapisi olarak görüyor."

"Ve bugün benim mi olacak?"

"Ona yardımcı oldu. Senin için de aynısını yapacağını hissediyorum." Masaya doğru yürüdü, bir kutu boya açtı ve alüminyum kutulardan birkaç solmuş fırça aldı.

"Ve neden böyle düşünüyorsun?" Bir boya fırçası aldım, sert kıllara masaj yaparken kurumuş boyanın liflerin uçlarında oyalandığını hissettim. "Ve bil diye söylüyorum, ben acımasız bir sanatçıyım. Birinci sınıf sanat sergisi için resimlerimi bile asmazlardı."

"Kimseye güzel olmak zorunda değil, ama sen. Sanat bir yorumlama biçimidir. Duygularını onun aracılığıyla iletiyorsun. Tüm hayal kırıklıklarını, korkularını, öfkeni teslim ediyorsun, arınmış hissedene kadar hepsini orada bırakıyorsun."

"Sana söylüyorum, yaptığım her şey güzel olmaktan çok uzak olacak," diye homurdandım.

"Nasıl görüldüğü önemli değil. Öfkeni ondan çıkar. Tıpkı senin hayatın gibi, güzel olması gerekmiyor, aldığın vuruşlardan mutlu olman yeterli."

Masanın altından boya sıçramış bir çarşaf çıkardı ve yere yaydı. "Yaptığınız her fırça farklıdır çünkü yürüdüğünüz her yol farklıdır. Arkadaşım kendisine yakın birini kaybettiğinde, terapiye gitmek istemedi ama bunun da iltihaplanmasını istemedi, bu yüzden sanatı serbest bırakma olarak kullanmaya karar verdi. İşine yaradı ve

denemene izin vereceğimi düşündüm. Başkasıyla konuşmak istemiyorsan kendinle konuş."

"Keşke bana bu seçeneği uzun zaman önce vermiş olsaydın," dedim, sesim boğuktu.

Yerdeki çarşafı düzeltti ve tekrar ayağa kalktı. Köşeye yerleştirilmiş şövaleyi kaptı ve üzerine boş bir tuval yerleştirerek çarşafın üzerine yerleştirdi. Derin, amansız gözleri bana yön vermek için döndüğünde benimkileri kazığa geçirdi.

"Bana sahip olduğun her şeyi göster," diye çıkıştı. "İçten dışa nasıl hissettiğinizi ortaya çıkarın. Seni yiyeni, kalbinden ve damarlarından sızan şeyi bana ver, söz veriyorum daha iyi olması için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Sözlerim gırtlığımda kaldı, tabanda mücadele etti ve yukarı çıkmayı reddetti. Kaçmak istedim ama bacaklarım donmuştu. Aklımın bir köşesinde, kendime yalan söylediğimi biliyordum. Orada kalıp Weston'ın beni düzeltmesine izin vermek istedim. Tıpkı resim gibi, iki dünya arasında sıkışıp kaldım ve saklanıp saklanmama ya da kendimi özgür bırakmaya karar vermemin zamanı gelmişti.

Başka bir kutunun açılma sesi, sessiz havada yankılandı. Gözlerim bir kutuya batırılan bir boya fırçasına takıldı ve ardından siyah bir çizgi oluşturmak için tuvale ilaç uygulandı. Gözlerini üzerime dikti. "Bana içindeki karanlığı göster," dedi. "Bana parlayan ışığı göster." Siyahın üzerine sarı bir çizgi ekledi ve sonra başka bir kutuyu açtı, karışıma kırmızı bir çizgi ekledi. "Bana kendini tamamen göster."

Ona doğru yürürken sakinleştirici bir nefes aldım. Onun önünde ölüp durduğumda içimi korku kapladı. "Senden ne haber?" diye sordum, fırçayı elinden alarak. "Neden aynısını benim için yapmıyorsun? Çıplak kendini, karanlığını ve *seni neyin korkuttuğunu* görmeme izin ver ," dedim meydan okurcasına.

Küçük Adem elması bir aşağı bir yukarı sallanırken, benden uzaklaşıp sanatına bakarak başını salladı. Etrafımda manevra yapmaya çalışırken omzu benimkine çarptığında geriye doğru

sendeledim. Kolunu yakaladım ve onu durdurmak için bileğini kuvvetlice kavradım.

"Hikayeleriniz benim için," dedim fırçayı kaldırarak.

Kolum uyuşturucuyla öne doğru sarsıldığında nefesim kesildi ve beni kendine çekti. Göğüslerimiz aynı hizada, ağızlarımız birbirinden ancak birkaç santim ayrıydı ve vücutlarımızın ısısının birbirine çarptığını hissedebiliyordum.

"Seni korkutan ne?" Diye sordum.

"Sen," dedi, ağzından çıkararak. Kalbim göğüs kafesimi yağmaladı. Bu ne anlama geliyordu? "Sen," diye tekrarladı, sanki bu tek kelime her şeyi açıklamalıymış gibi.

"Ne?" bayıldım.

"Beni korkutan sensin." İtirafı ikimizi de şok etmiş gibiydi.

"Seni korkutan benim mi?"

Ve benim başıma geldi. onu mahvediyordum. O beni istedi, benim istediğim tek adam istedi ama biz bu konuda hiçbir şey yapamadık. Beni istemesi ona işkence etti. Ben onun zayıflığıydım. Ben, geceleyin yanında yatıp yasak bir arzuyla onu baştan çıkaran günahkardım. Bu beni bok gibi hissettirdi .

Yavaşça vücudumda hareket edecek gücü bularak bir adım geri gittim, ama beni durdurma sırası ondaydı. Hiçbir şey söylemedi. İkimiz de kendi içimizde kendimizle savaşıırken o sadece orada durup bana tutundu. Açlıktan ölüyorduk, aç ama o ilk lokmayı alamayacak kadar çok korkuyorduk, bunun bizi birbirimiz için oburlara dönüştüreceğinden ve asla durmayacağımızdan korkuyorduk.

"Bitirmeme izin ver," diye talep etti.

"Bitirmek zorunda değilsin," dedim. Gözlerim yere düştü. "Üzgünüm."

Çenemi baş ve işaret parmağının arasına aldı ve tenimi okşadı. "Üzülme ve lütfen gitme," dedi. Onun okşaması beni rahatlattı. Yavaşça çenemi kaldırdı ve beni belime doladı ve kucağında benimle birlikte geriye doğru yürüdü.

Ağrı kutularının yanına yerleştik ve o, parmaklarındaki sıvıyla oynayarak parmağını kovaya daldırdı. "Sen benim işimsin," dedi, ben ona şaşkınlıkla bakarken alt dudağımı renkli bir şekilde takip ederek. "İstemem, arzulamam gereken tek kişi sensin. Seni istediğim kadar istemem yasak. Ne kadar istesem de, şu anda seni buraya gôtürmeye direnmeliyim çünkü bu yanlış. Seni böyle istememeliyim ama elimde değil."

Ben nefes almaya çalışırken eli boya kabına döndü. Avucunun tamamını kırmızı boyayla kapladı ve yanağıma yerleştirdi. "Seninle birlikteyken tüm akıl sağlığımı, mantığımı, ilkelerimi kaybediyorum. düşünmeyi unutuyorum. ben pervasızım Kafamdaki her kural bozuldu ve yerini sana olan hislerim aldı."

Ona tutundum, soğuk sıvının yanağımdan aşağı süzöldüğünü ve çarşafın üzerine damladığını hissederek sözlerinin içeri girmesine izin verdim. Dudaklarımdaki boyanın tadına bakarak, "Bu çılgın dünyadaki her şeyin dışında," dedim. "Seni korkutan benim mi?" Onayladı. "Ben senin yasak meyvenim."

Başını salladı, eli yanağımı okşadı ve sonra boynumdan aşağı indi. "Sen," dedi. "Ve tadı senin gibi olduğu sürece o zehrin hepsini içerdim."

BÖLÜM YİRMİ-İKİ

ELİSE

Arzusuyla savaşıırken bana baktı, göz temasımız kalınlaştı. Riske değip değmeyeceğime karar vererek kendi kendisiyle savaşıyordu.

Düşüncelerimden kalan tüm şüpheleri uzaklaştırdım. Kararımı vermiştim. Onu tartışmasız bir şekilde istiyordum ve sınırların dışında ya da yasak olması umurumda değildi.

Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Bu iyi bir fikir değil," diye mırıldandı. Nefesinin sert havasını dudaklarımda hissedebiliyordum.

"İyi fikirlerin canı cehenneme," diye fısıldadım. Nasıl tepki vereceğini görmek için dilimi dudaklarında hareket ettirirken onu yerinde tutmak için elimi ensesinin arkasına kaydırdığımda titredim. Dili yavaşça ağzıma girdiğinde içimden bir gıdıklanma dalgası geçti. Tarçın ve boya tadı dilimde karıştı.

Dolgun alt dudağını ısıırıp dişlerimle yakaladığımda göğsünden derin bir hırıltı çıktı. Öpücüğümüzü derinleştirdi, dudakları sanki her zaman sahipmiş gibi benimkileri ele geçirdi. Damarlarım nabızı atıyor, tüm kanımı uyluklarımda ortasına fişkırtıyordu. Parmakları belime dolandı ve beni yavaşça geriye doğru yürütürken hassas tenime derin bir baskı yaptı.

Beni çarşafın üstüne oturttuğunda titredim, neredeyse kırım üzerine düşüyordum. Benden uzaklaştığında her hareketini izlemek için dirseklerimin üzerinde kendimi çekmeye çalıştım. Boya kutularını ve fırçaları kollarına sardı ve sonra yanıma bıraktı.

Yanımda diz çökerek eğlenerek, "Şimdi elimizdeki işi unutmayalım," dedi. "Sana bugün kendini ifade edeceğini söylemiştim ve biz de öyle yapacağız."

Eli tişörtümün altına daldığında gözlerim çıldırdı, ondan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Avucuna karşı titredim, mideme yayıldım ve daireler çizerek hareket ettim.

Tenim titredi, sessizce daha fazlası için yalvardı. Kendimi ifade etmekle ilgilendiğim tek yol, içimde onunla birlikteydi.

"Sanırım bu ifade şeklini seviyorum," dedim, güçlü eli göğsümü avuçlarken nefes nefese. Ama bence biraz daha derine inmemiz, biraz daha kişisel olmamız gerekiyor."

Öne eğilip saçlarımı geriye itti ve parmağını yanağımda gezdirdi. Üzerime tırmandığında vücudunun ağırlığını hissettim, gözleri hakimiyetle yandı ve kalçalarımın oturdum. Bacaklarının arasındaki sert çıkıntı tam da ihtiyacım olan yeri dürttü.

Sonra bana çarptı. Elini çılgınca yakaladığımda bana baktı. "Durmamı mı istiyorsunuz?" Suçlu görünerek benden uzaklaşarak sordu. "Duracağım. Üzgünüm"

"Hayır," dedim, dilim ağzımda bir ağırlık hissederek. Onu durdurmak istemedim, sadece *küçük bir* ayar yapmam gerekiyordu. "Üstte olmam gerek," dedim ona utanmadan. "Üstte olmalıyım, altta yapmam."

Kimsenin beni misyoner, köpek stili veya başka bir şekilde becermesine asla isteyerek izin vermemiştim. Bana sıkıcı diyebilirsin, ama sik almamın tek yolu istediğim gibi oldu: sürme. Kama Sutra yok, ters kovboy kız yok, sadece düz eski sik sürmek benim uzmanlık alanımdı ve bu tartışmaya açık değildi. Seks yapmayı kabul ettiğimde, nasıl istediğimi söylemek benim seçimimdi.

Elimden çekti ve ellerini saçlarından geçirdiğinde buklelerine boya yayıldı. "Bu olmayacak. Bana güvenmezsen bir daha sana dokunmam."

En iyi argümanımı toparlamaya çalışarak kendimle savaştım ama odaklanamadım. Ellerin üzerimde, derisinin benim üzerimde

olması için can atıyordum ve buna kontrolün elimde olduğundan daha fazla ihtiyacım olduğuna karar verdim.

Duymak istediklerini söylemezsem onu kaybederdim. Onun için hissettiklerimi doğrulamazsam o anda dururdu. Ona güvendiğimi ve kendimi daha iyi hissettirecek bir ürün olarak görmediğimi öğrenene kadar benimle oraya gitmezdi. Diğer adamlarım gibi onu kullanmama izin vermedi.

"Sana güveniyorum," dedim elimi aşağı itip parmağımı boya kutusunun içine sokarak. "Sana tamamen güveniyorum," diye yalan söyledim, koluna kırmızı bir boya çizgisi sürerek.

"Tanrıya şükür," diye hırladı, beni öperek.

Benden istediği tek şey, vermesi benim için en zor olanıydı. Kahrolası güven.

Aceleyle gömleğimi başıma geçirdi, beyanım onu daha da güçlendirdi ve heyecanlandırdı ve kenara fırlattı. Sıradaki sütyenimdi, üstümle birlikte kenara atılmıştı. Aç gözlerini çıplak göğüslerime diktiğini gördüğümde midemde kelebekler uçuşuyordu. Bacaklarımı açmak için dirseğini kullandı ve bacaklarımın arasına yaklaştı.

Sırtım, midemde yüzen ve ardından göğsümde daireler çizen soğuk sıvı hissiyle kamburlaştı. Fırça tenimde çatırdayan minik kıvılcımlar gibi gıdıkladı. Kot pantolonumun açılma sesi ve nefes almamız odadaki tek sestti. Kıçımı kaldırdım, kotumu çıkarmasına yardım ettim ve sonra onları topuklarımdan tekmeledim.

Nefes kesicisin, dedi dudaklarını yalayarak. Sonra sessizce gitti. Kendini ifade etmek için ellerini kullandı. Küçük silahlar gibi beş parmağı söylemek istediği her şeyi oluşturuyordu. O şaheserini, tuvali gibi tenimi yaratırken ve aynı anda tüm duyularımı uyandırırken, altında kuruyarak bekledim.

dokunuşuyla birleşen fırçanın kılları beni ateşe verdi.

cila cilasının keskin tadı .

Ağır gözlerim , yaratılışı için milyonlarca para alıyormuş gibi, yayılmış vücuduma konsantre olmasını *izliyordu* .

Havada sürüklenen ve burun deliklerimi saran kimyasalların baş döndürücü *kokusu* .

Alçak , düzenli nefes alıp vermemizin *sesi* .

En hassas noktalarıma odaklanmak için zaman ayırarak titizlikle çalıştı. "Seni burada öpebilir miyim?" diye sordu, fırçayı yana savurarak, soğuk elleri iç uyluklarımda geziniyordu.

"Evet, lütfen," diye inledim yalvararak. "Beni istediğin yerde öpebilirsin, ama kesinlikle orada, evet."

Başını indirmeden önce, mahcup bir şekilde sırtıtarak bana baktı. Kendimi kaldırdım, elini külotumun altından çekmesini ve parmağımı sıcaklığıma kaydırmasını izledim. Beni yalamasını istiyordum. Dilini bacaklarımdan arasına alıp beni kucaklamasını istedim ve sonra onu içimde istedim.

"Vay canına, hevesli," dedi, dokunuşuyla buluşmak için kalçalarımı kaldırdığımda kıkırdayarak. "Sabır." Gözlüğünü çıkardı ve başının üstüne koydu.

Lanet sabır, diye mırıldandım, külotumu aceleyle bacaklarımdan aşağı çekerken.

Beni daha da genişlettiğinde bir inilti çıkardım. Bacaklarımdan arasına sıvı döküldü ve kaygan kıvrımlarımla doğrudan temas ettiğinde öne fırladım. Onun için ne kadar ıslandığımı hissettiğinde, nefesi boğazında tıkanıp, yüzü buruştu.

"Ağzını orada tutacağını sanıyordum," dedim sesim titreyerek.

Arkana yaslan, diye fısıldadı, bir eli göğsüme gitti ve beni aşağı itti. "Seninle ilgileneneğim." Parmakları bacaklarımdan arasına gitti ve en çok istediğim yer dışında her yere dokundu. Göğsümde duran eli muhtaç göğüslerimi sardı ve bir meme ucuna hafifçe vurduğunda sırtım kavislendi.

"Bana ne yapıyorsun?"

Kendini iyi hissetmeni sağlayacağım, dedi bana kendinden emin bir şekilde. "Seni, kullandığın o erkeklerden daha fazla hissetmeni ve daha fazla boşalmanı sağlayacağım."

Yavaşça benimle alay etmek için parmağını içime soktuğunda zevkle gümbürdüydüm. Yoluna çıkan her sinir ucuna çarparken

sadece tek bir parmak – içeri ve dışarı, içeri ve dışarı –. Vücudum onun her dokunuşuna tamamen açıldı. Bir başka belirsiz parmak daha ekledi, diğeriyle içime pompaladı ve başım geriye düştü. *Kahretsin, bu harika hissettirdi.*

Çıglık attım, ağzım havada uçuşarak, dilini parmaklarının arasına değdirerek beni çalıştırdı. Dilini ve parmaklarını aralıklarla kullanıyor, defalarca birini diğeriyle değiştiriyordu.

"Bunu yapmaya devam et," diye soludum, kalçamı parmağıyla buluşacak şekilde hareket ettirdim. Dokunuşunun kaybolmasıyla iç çektim, sadece dili içimde dolanana kadar birer birer parmağımı kaybettim.

"Tat alma şeklini seviyorum," dedi, sesi kedime karşı titredi ve bir parmak klitorisime gitti. "Çok iyi."

O beni emip yalarken gırtlığımın arkasından sesler çıkardım. Göğüslerimle oynadığı hissini kaybettiğimde inledim, ama kalçalarımı ağzına yaklaştırmak için kullandığında sııttım. Daha uzun süre dayanabilmesi için vücudumu geri çevirmek isteyerek kendimi tutmaya çalıştım ama bu çok fazlaydı. Dili beni yiyip bitiriyor, parmağı klitorisimle oynuyor ve başının görünüşü tamamen bacaklarımın arasına girdi. İçimden binlerce dalga geçip asla mümkün olduğunu bilmediğim yerlere çarptığında kendimi kaptırdım.

"Kutsal lanet şey!" Bağırdım, serbest bıraktığımda başım dönüyordu. Vücudum kontrolden çıkarken saçlarını tuttum, tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Bana bakmak için kalkmadan önce dudakları her bir uyluğa değdi. Muzaffer bir şekilde sııttı, dudaklarını yaladı ve sonra benim sıvılarımınla kaplı parmağını aralarında kaydırıldı. "Sevgilim, tadın harika," dedi. "Hayal ettiğimden bile daha iyi."

"Beni dışarıda yemeyi mi hayal ettin?" diye sordum tepemden inerek.

Güldü, başını salladı. "Düşündüğünden daha çok kez, aşkım."

"Gerçekten mi?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak. "Devam et."

"Bunun için senin içine girmemi, seni yavaşça almamı ve onları harekete geçirmeden önce seninle ilgili sahip olduğum tüm fantezileri fısıldamamı beklemem gerekecek."

yutkundum. "Bunu şimdi yapsak nasıl olur?"

Kafasını salladı. "Henüz değil, hazır değilsin."

Bunun üzerine beni kaldırdı ve merdivenlerden aşağı taşıdı ve bizi banyoya indirdi. Beni klozete bıraktı ve duşu açtı. Kıyafetlerini çıkardığında çenem düştü. Gözlerim ona yapıştı, dönüp bana her santimini göstermesi için hazırdı, ama bana bakma zamanı vermedi. Ben kaşlarımı çatarken o beni kaldırdı ve duşa soktu.

Arkamda durdu, üzerimize akan suyun sıcaklığıyla vücudumdaki boyayı sildi. Çok samimi görünüyordu.

"Peki bugün terapide nasıldım?" Ona sordum. "Kendimi iyi ifade ettim mi?"

Kıkırdayarak erkeksi kokulu şampuanı saçıma masaj yaptı. "Harika yaptın, olağanüstüsün."

Geri çekilip ona doğru döndüm ama izin vermedi. Onu görmek, öpmek, hissetmek istiyordum ama kendini tutuyordu. Kıcımlı ona ittim, kirli oynamaya karar verdim ve sert horozunun kıcıma sürtündüğünü hissettiğimde inledim.

"Yok canım," diye fısıldadı kulağıma, bir adım geri atarak ve baştan çıkarma planımı bozarak. "Bugün seninle ilgiliydi, benimle değil."

"Sana benimkini gösterdim, seninkini görmem adil," diye sızlandım.

Bir nefes verdi, saçımı duruladı ve sonra yavaşça beni kendine çevirdi. Onu içeri alırken karnım döndü ve meme uçlarım dikleşti. Ben şaşkınlıkla ona bakarken gözleri suya karşı parıldadı ve beni döndürmeye fırsat bulamadan gözlerimi güneşe çevirdi. Sıkı, kaslı göğsü inip kalkıyordu. Fit bir adamdı, gerçekten fit gibiydi, midesine ince bir şekilde işlenmiş kasları vardı. Onu hayranlıkla izlerken başımı iki yana salladım.

"Kahretsin, neden kendini daha fazla göstermiyorsun," diye sordum, sert horozuna bakmak için gözlerimi aşağı indirerek. O

kalın ve mükemmeldi. Su damlalarının altında seğirirken ıslandığımı hissedebiliyordum.

"Kendimi göstereyim mi?" Islak saçlarımı yüzümden çekerken sordu. "Sikim dışarıda dolaşmak benim için yasal değil."

"Pekala, öyle olmalı."

"Vücudumla tanınmak istemiyorum. Daha fazla bir şeyle tanınmak istiyorum."

"Ben de," diye fısıldadım.

Başını alnımdan öpmek için eğdi. "Sen."

BÖLÜM YİRMİ-ÜÇ

ELİSE

"Kaç kızla seks yaptın?" Kollarımı havaya kaldırarak Weston'ın beni kuruladıktan sonra gömleğimi başımın üzerine çekmesini istedim.

Bunun alakasız olduğunu düşünüyorum, dedi ve beni alnımdan öptü ve sonra kotuna uzandı.

"Pek sayılmaz," dedim ıslak saçlarımı geri çekip elime sardım. "Cinsel geçmişimi biliyorsun, sanırım seninkini bilmem adil."

"Beş," diye yanıtladı, kotunu giyerken benden uzağa bakarak.

"Beş?" diye sordum şokla saçlarımı düşürerek. "Bu kadar? Sadece beş kadınla seks yaptın ve kaç yaşındasın?"

"Yirmi sekiz," diye yanıtladı, gömleğini başının üzerine çekerken sesi boğuktu.

"Vay canına," dedim yüksek sesle, kelimeyi uzatarak. "Ve kendimi tam bir fahişe gibi hissediyorum."

"Öyle söyleme," dedi kaşlarını çatarak. Elim tuttu, ayağa kalkmama yardım etti ve saçlarımı düzeltti.

"Senden sekiz yaş küçüğüm ve dört kat daha fazla cinsel partnerim oldu. Bu sürtük değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Herkesin benim bir fahişe olduğumu düşünmesine şaşmamalı."

Numaramın yukarıda güzel olduğunu biliyordum ama bunun sıra dışı olduğunu düşünmemiştim. Holly arkamdaydı ve birlikte olduğum adamların daha da kötü değilse de en az onun kadar kötü olduğunu biliyordum. Etraftaki her istekli kediye sikini kırbaçlamayan bir adama alışık değildim.

"Sen bir sürtük değilsin. Kendini benimle kıyaslama. Uzun süreli ilişkiler içindeyim," dedi, beni daha iyi hissettirmeye çalışarak.

"Bir sürü seks yaptım, yanlış anlama ama kız arkadaşlarıyla birlikteydiler."

Benim gibi rastgele insanlarla değil. "Hepsi? Hiç aldatmadın mı?" diye sordum merakla.

Bana baktı, hakaret etti. "Asla," dedi sert bir sesle. "O ben değilim. Etrafta yatmıyorum ya da tek gecelik ilişkiler yapmıyorum. Biriyle yatıyorsam, ona bağılıyım. Bunu hatırla."

BÖLÜM YİRMİ-DÖRT

ELİSE

"Randevularınızı iptal edin doktor. Bugün kendini daha iyi hissettiren tek kişi benim," diye şarkı söyledim, kalçalarına yaslanmak için kendimi ağır ağır kaldırdım.

Onun yatağında beşinci sabahımdı.

Garipti. Bu garipti. Hoş tuhaf ve tuhaftı. Weston'la birlikteyken hayatım normal görünüyordu. Normali hiç yaşamadım. Birbirimize ne olduğumuzdan veya nereye gittiğimizden emin değildim ama o beni dışarı atmaya karar verene kadar gezintiye çıkacaktım. Yatağında ve hayatında kalabileceğim anlamına gelirse, vermek istediği her şeye tutunuyordum.

Kabul etmek korkunçtu ama ona aşık oluyordum. Bunu inkar etmek yoktu. Onun varlığı beni korunmuş ve güvende hissettiriyordu. Bir yere gitmesini istemiyordum ama eninde sonunda beni terk edeceğini biliyordum. Ne zaman hayatımın yukarı bakmaya başladığını düşünsem, bir adımı kaçırdım ve aşağı yuvarlandım. Bu yüzden, içimde bastıran tüm karanlığı keşfetmeden önce, birlikte geçirdiğimiz kısa süre içinde ondan alabileceğim her parçayı almaya karar verdim.

Gözlüksüz bana odaklanmak için birkaç kez gözlerini kısıtı ve yüksek sesle esnedi. Midem parmak arası terlik yaparken ona sırttım. Bukleleri dağınıktı, yastığına keçeleşmişti. Avuç içlerimi pürüzsüz, çıplak göğsünde gezdirdim ve tüylerinin diken diken olduğunu fark ettiğimde sırttım. Onun üzerinde bir etkim olmasını seviyordum.

"Keşke yapabilseydim aşkım," dedi bir inilti etrafında. "Ama yeni hastalarla randevum var."

"Onları yeniden ayarla," diye önerdim, sabah ereksiyonunun dolgunluğunu külotumdan hissederek, kalçalarımı kucağına doğru dürttüm. Kalırsa ne alacağını ve ayrılırsa neleri kaçıracağını bilmesini istedim.

Gözleri tamamen tetikteydi ve kalçalarını öne eğdi. Sanat stüdyosunda bana yaptığı şeyleri hatırlayarak başımı arkaya çevirdim. Dün gece beni alması için ona resmen yalvardım ama kımıldamadı. Beni tekrar parmaklarıyla kaldırdı ve sonra yatma zamanının geldiğini söyledi. Görünüşe göre küçük adımlar atmamız gerekiyordu, ama istediğim bu değildi. Doğruca asansöre koşmak, kafa üstü dalış yapmak ve yolculuğun tadını çıkarmak istedim.

Çılgılık attım ve elini yanıma koyduğunda kalçalarımı onunkilerin etrafına kilitledim. Kalçalarını altımda yuvarlarken beni yerinde tutmak için tişörtümü parmak boğumlarında topladı. Amım sürtünmemizde karıncalandı.

"Güven bana, seni istiyorum ama beklemen gerekecek güzelim," dedi şeytani gözlerle. Benimle dalga geçiyordu.

"Bana güzel demene bayılıyorum," diye fısıldadım.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı. Bir el belimden ayrıldı ve yüzümü onunkine yaklaştırmak için boynumu tuttu. Dudaklarını ucuna sürtmenden önce burnumu sürttü. "Burada güzelsin." Dudakları benimkilere gitti. "Ve burada." Eli gömleğimi yukarı kaldırıp parmak eklemleriyle yoğurmadan önce çıplak göğsümü sıktığında titredim. "Ve bence burada çok güzelsin." Eli hızla atan kalbime gitti.

"Güzel olduğumu düşündüğün başka bir yer var mı?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

Yüzünde yavaş, yaramaz bir sırıtış büyüdü. Titredim, o tenimi öperken boynumda sabahki sakal kaşıntısını hissettim. Alt yarılarımızı örten battaniyenin altına süzölmek için kalçamdaki el gevşedi.

Kıçımı kavradığında ağzımdan yavaş bir inilti kaçtı, beni zonklayan horozuna karşı daha sert bastırmak için koz olarak

kullandı. Gitmesine izin vermeme imkan yoktu. Kalçalarımı geriye yatırdım, her santiminin amım üzerinde kaydığını hissederek, her şeye hazır olduğumu bilmesini sağladım.

Kıçımı tokatladı, sonra bacaklarımı biraz daha ayırdı. Parmakları külotumun dantelinin altına daldığında, korkuyla içimi uğuldayan korkuyla ona baktım. Klitorisimi parmaklarının arasına alıp hassas yumruğumla oynarken dokunuşu sıcaktı.

Daha fazla uzanabilmesi için kalçalarımı hafifçe dürttü. "Sırılsıklamsın bebeğim," dedi ağrıyan amımı okşayarak. Parmaklarının altında kıvrandım, gömleğimi çıkardım ve yere fırlattım. Oda birdenbire yanmaya başladı.

Kucağından çekilip sırtıma savrulduğumda homurdandım. Üzerimde süzüldü, sıcak göğsü benimkileri sıyırdı.

"Seninle bu seksi vücutla oynayarak daha fazla zaman geçirmeyi çok isterdim ama şu anda vaktimiz yok." Dudakları benimkinin üzerine kaydı ve dilimi emdi. Vücudumdan aşağı kaydırıldı ve hızlı bir hareketle külotum gitti ve ağzı bacaklarımın arasına gitti. Beni açarak ve dilini içime sürerken hiç vakit kaybetmeden doğrudan daldı. Ve bununla tamamen iyiydim. Hayatımın geri kalanında onun dili içimdeyken yatağında yatmaktan son derece memnun olurdum.

"Çok ıslak," diye mırıldandı yalamaların arasında. "Çok ıslak ve çok iyi."

"Bana fantezilerini göster."

Nefeslerim uzundu, aciliyet ve zevkle serbest kalıyordu ve onu her yalamadan sonra bir inleme ile ödüllendirdim. Benimle çalıştığını görmek için aşağı baktım. Alnından ter damlıyor, klitorisimin hemen üstüne iniyordu. Parmağını içime soktuğunda konsantrasyonumu kaybettim, beynim bulanıklaştı.

Beni yalıyordu. Beni parmaklıyordu. Klitorisimle oynuyordu. Hepsi aynı anda üç çifte tehdit gibi. İşim bitmişti. Yani bitti. Bu adamın am yeme konusunda doktorası olduğundan emindim.

"Tamam, tamam," dedim elim saçlarına gidip sıkıca çekerken. "Weston! Beni öldürüyorsun! Tanrım, çok iyi."

Başımı geriye atıp saçını tuttum ve vücudum serbest kalırken çekirdeğim zonkladı. Düşüyordum, tam bir çarpma noktasına gelene kadar sert bir şekilde düşüyordum.

Karnıma bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim, ne diyordun?" Sırıtarak sordu. "Şu an meşguldüm."

Omzuna vurdum ve vücudumun kontrolünü yavaşça geri kazandım. "Bana işkence ediyordun."

Sırıttı. "Sen terli, titreyen ve yapışkan bir pislik olana kadar durmayacaktım. Hangisi sana benziyor," dedi beni baştan aşağı süzerek.

"Nasıl oluyor da tüm eğlenceyi yaşıyorsun?" diye sordum dudağımı büzerek ve şortunu çekerek.

Elimi durdurduğunda alnı karnıma değdi. "İşe gitmek zorundayım."

"Beni becer, sonra işe git," diye yalvardım.

"Seninle sevişip hemen sonra ayrılmayacağım."

"Evet, öylesin," dedim şortunu çekiştirerek ve beni tekrar durdurduğunda küfrederek. Öne eğildim ve dişlerimi koluna geçirdim.

Ah, dedi, kolundaki dişlerim şeklindeki girintiye bakarak. "Ne oluyor be?"

"Beni durdurmaktan vazgeç yoksa seni tekrar ısırırım. Daha güçlü."

Kafasını salladı. "Hayır, ben diğer adamlar gibi değilim . Sana öyle davranmayacağım. Seninle sevişip sonra da ayrılmayacağım."

Yani kesinlikle olacaktı. Er ya da geç, sevişecektik. Asıl soru ne zamandı ve eğer bir söz hakkım varsa, tam şimdiydi. Onu şimdi istiyordum.

"Kapa çeneni, asla o adamlardan biri olmayacağını biliyorsun," dedim kolundaki ısırık izini öperek.

Bu sefer şortuna gittiğimde beni durdurmadı. "Biliyorsun," dedim yüzümde kibirli bir gülümsemeyle. "Sabah seksinin bir fincan kahveden daha etkili olduğunun kanıtlandığını söylüyorlar."

Elimdeki şişkin horozunu yakaladım, parmaklarımı etrafına sardım ve onları boyunda aşağı yukarı kaydardım. Başı geriye düştü ve kazandığımı biliyordum. Weston birkaç dakika içinde içimde olacaktı.

"Gerçekten mi?" Kalçalarını yavaşça pompalarken, dokunuşumla buluşurken nefes nefese sordu ve topları karnıma vurdu. "Geri döner dönmez bu teoriyi istediğin kadar test edebileceğimize söz veriyorum."

Eli, klitorisimin üzerine parmağını vurabilmesi için aramızda gezindi. Kahretsin hayır, gitmesine izin vermemin bir yolu vardı. "Çok geç olacak."

"Siktir..." Benimle oynamaya başladığında sesi boğuktu. "Yine sıırılsıklam oldun." Haklıydı. Sularımın uyluklarımın arasına bulaştığını hissedebiliyordum.

"Lütfen..." diye yalvardım.

"Lütfen ne?" Sordu, horozunu elimden kaydırarak.

"Siktir et beni. Sadece beş kahrolası saniye de olsa umurumda değil –"

"Evet, bu asla olmayacak , " diye araya girdi.

"Sana içimde ihtiyacım var." Eliyle buluşmak için kalçalarımı hareket ettirdim, bu sırada hassas toplarına hafifçe vurdum.

"Emin misin?" diye sordu, geri çekildi.

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Çekmeceden bir prezervatif çıkarmak için vücudumun üzerinden geçti. nefesimi tuttum; Elbette bayılacaktım ve içimde ondan zevk alma şansını bulamayacaktım. Prezervatifi sert horozunun üzerinde yuvarladı, açıklığı boyunca ileri geri dürttü ve benimle alay ederken prezervatifi sularım ile doyurdu.

Yavaşça yanıma girdiğinde bakışlarımdan tuttu. Bedenine alışmak için biraz zaman ayırarak ona karşı büzüldüm. "Sen çok büyüksün," diye soludum, gece telefonda büyük bir siki olup olmadığını görmek için beklemem gerektiğini nasıl söylediğini hatırladım.

"Sevdin mi?" diye sordu, yavaşça beni içeri ve dışarı iterek, beni derin ve sert bir şekilde öptü. Kendimi onun dilinde, meyve sularımda tattım ve çok erotik hissettim. Bir meme ucunu emmek için eğildiğinde ağzını kaybedince inledim.

"Yaparım bilirsin." Başım öne eğikti ve beni içten içe okşadığı hissine kapıldım. Onun her santiminin içime girip çıkmasından, meme uçlarımı emmesinden ve içimde olmanın ne kadar iyi hissettirdiği konusunda nasıl başarılı olduğundan keyif aldım.

"Bu benim fantezilerimden biriydi" dedi. "Seni yatağымda sikiyorum."

"Benim de," dedim boğazım kuruyarak. "Burada bana çok şey yaptığını hayal ettim."

İnledi, adımları hızlandı ve yakın olduğunu biliyordum. Tanrıya şükür, çünkü oradaydım. Onun hamleleriyle tanışmak için kalçalarımı yukarı kaldırdım, tırnaklarımı sırtına sürttüm ve o da bacağıma kalçasına tutturmak için uzandı.

Parmakları tenime battı, her güçlü dalışta daha derine indi. Beynim saf bir mutlulukla dolup taşarken, zıplayan göğüslerime baktı.

"Bunun sonsuza kadar sürmesini istiyorum," dedim yakın olduğumu bilerek.

"Güven bana, yine olacak," diye mırıldandı.

Ve onun sözleri buydu. İşim bitmişti. Yakında tekrar içimde olacağını söylemesi beni çok etkiledi. O beni becermeye devam ederken tüm vücudum gevşedi, titriyordu. Yüzünü boynuma gömdü, tenime uzun, sert nefesler üfledi. Göğsü benimkine çarptı, terli ve yapışkandı ve nefeslerimiz birbirine çarptı. Kalkarken titredi.

Haklısın, bu kahveden çok daha iyiydi, dedi beni dudaklarımdan öperek.

"Sana söylemiştim," dedim, onun hissini hala içimde hissetmek için kalçalarımı oynatarak.

Elini yüzünde gezdirdi. "Üzgünüm, ilk seferimizin daha... romantik olmasını istedim. Bundan daha iyi."

"Tam da böyle istiyordum."

Bu konuda büyük bir çile çekmesini istemedim. Anın kalmamasını, kirli ve plansız olmasını istedim. Rahat bölgesinden çıkıp düşünmeden beni becermesini istiyordum.

Ve yaptığı da buydu.

BÖLÜM YİRMİBEŞ

WESTON

Son hastam gider gitmez ofis kapımı sertçe kapattım. Eve koşarken adrenalin bir ilaç gibi içime pompalandı. Ona geri dönmek için sabırsızlanıyordum. Sadece sekiz saatliğine gitmiştim ama o sekiz saat dayanılmazdı. Bütün gün sandalyemde oturdum, onu tatmaya devam etmek için dudaklarımı yaladım ve hastalarımı dinlemek için elimden geleni yaptım.

Kırmızı ışıktaki durdum, müziğin şafağı üzerime geldiğinde parmaklarımı müziğin ritmine göre şımarttım. Bu kadını sevdim. O benim için her şeydi. Her sabah uyandığımda aklımdaki ilk düşünce o oluyordu. Gözlerim uykuya kapanmadan önce, o son düşüncemdi. Beni ele geçirmişti.

Onu sadece kısa bir süredir tanıyor olmama rağmen, bu şehvet değildi. Aşkta ve inkar edilemezdi. Onunla savaşılmaya çalıştım ama bana her baktığında geriliyordum. Sabah uyandığında yüzüne sürtünen uzun kirpikleri, gözlerimi başka yöne çevirmeme izin vermiyordu. Benimle alay ederken gülümsemek için yavaşça açılan dolgun, pembe dudaklarının görüntüsü geri çekilmeme izin vermiyordu. Onun her parçasını sevdim.

O yasaktı. Bunu biliyordum, ama tüm kaygılarım pencereden dışarı fırlamış ve bir araba tarafından ezilmişti. Kendimi ona sahip olamayacağıma ikna etmeye çalışmaktan bıktım. Fikrimi değiştirmeye çalışmaktan bıktım. Artık kendimle savaşmak yok. Bütün kurallarımı alıp arka kapıdan kovmuştum.

Evrak çantam yere *düşerken* aynı anda daireme girdiğimde çenem açık kaldı.

Benim tişörtlerimden birini giymiş kanepenin kenarında oturuyordu. Başının üstünde uzun, dağınık bir at kuyruğu kıvrılmıştı. Bacakları ardına kadar açtı ve şimdiye kadar gördüğüm en iyi kahrolası görüntüyü veriyordu – benim için tamamen çıplak kedisi sergileniyordu.

Penisim pantolonumun altında seğirdi, anında canlandı ve gözlerimi ondan ayıramadım. Kendimi ilk kez porno izleyen bir çocuk gibi hissettim.

"İş yerinde iyi bir gün geçirdin mi?" Bana pis pis bakarak sordu. Sırtını eğdi, parmaklarını kullanarak kendisini her santimini keşfetmeye davet ediyormuş gibi açmak için kullandı.

Kravatımı gevşettim. İçimden bir his çok daha iyiye gideceğine dair bir his var, dedim, sesim gırtlığımın kenarından kazınarak. Ona saldırmak ve içine çarpmak oldukça iyi bir plan gibi görünüyordu ama durdum. oynamak istiyordum. O gece telefonda kendine nasıl dokunduğunu göster bana, dedim pantolonumu çözerken.

Meydan okumam karşısında gözleri parladı. "Sen git, ben gidiyorum."

Bir saniyede pantolonumu düşürdüm ve ellerimi şişmiş, sert sikime sardım. Elimi bir kez havaya kaldırdım, bakışlarım ona odaklandı ve nefesinin ağırlaştığını fark ettiğimde dudaklarım hayatımın en ukala gülümsemesiyle seğirdi. "Senin sıran."

Dili alt dudağına değdi. "Sanırım bu canlandırmadan gerçekten zevk alacağım." Parmağıyla ağzının kenarına dokundu. "Görselleri çok daha fazla seviyorum."

Elim aşağı uzandığında ve parmaklarını uyluklarının iç kısmından geçirdiğinde sikimin etrafını sıktı.

"İzin verilen tek parmak mıydı?" Tek parmağını girişinin önünde kaldırıp etrafında daire çizerek ve sonra bana doğrultarak sordu.

"Sadece bir tane," diye mırıldandım.

Yavaşça kendi içine itmeden önce bir parmağını açıklığının etrafında kaydırıldı. Adımlarımı hızlandırdım, boynumun arkasında ter birikiyordu ve bir elimle gömleğimi yırttım. En iyi şekilde çoklu görev. Sanki kendisine talimat verilmiş gibi bir parmağını kullandı ve onu çekirdeğinin içine ve dışına daldırdı. Bacaklarının arasından ve kanepenin kol dayanağına damlayan suyunu fark ettiğimde nefes almakta zorlandım.

Gözlerimiz kilitlendi, ellerimizin temposu senkronize oldu. yanıyordum; Bir parmak daha eklediğinde ayağa kalkabilmeme bile şaşırdım. Eli kaygan ve sabitti. *İç ve dış.* sikimi pompaladım. *Yukarı ve aşağı.*

Boştaki eliyle bir meme ucunu büktüğünde tüm gücümü kaybettim. Elimi düşürdüm ve ona ulaştığımda teni dokunuşuma karşı yandı. Parmaklarımı ıslak amının içine kaydırıldı, birlikte onu memnun ederken, onunkine sürtündüklerini hissettim. Sırtı kavisli, kıcı neredeyse kanepenin kenarından düşüyordu ve ben parmaklarını çektim.

Kalçalarından tutup bizi yavaşça kanepeye indirdiğimde inledi. Yere bir ayağımı koydum, kendimi dengelemek için bir dizimi yanına yerleştirdim ve bana onun amıyla oynamam için mükemmel bir açı verdim.

Altımda kıvranışını, göğüslerinin parmağımın her davulunda sallanıp dikkatimi çekmesini izleyerek salyalarım aktı. Ağzım sert, pembe meme ucunu çevrelediğinde eli boynuma gitti ve beni sıkıca tuttu. Dilim minik tepenin etrafında döndü ve dilimin ucuyla hafifçe vurdum. Tırnakları onu çalıştırırken elime geçti, ona vermemi istediği hızı ayarlamasına izin verdim.

"Bir meleğin vücuduna sahipsin," dedim ağzımı yırtarak. Elimi göğsünün arasında vücudundan aşağı sürüklediğimde titredi ve klitorisini yavaşça okşadı. Saçları boynunun altında birbirine karışmıştı, atkuyruğundan ve gözlerinin üzerine düşen dallar.

"Beni şimdiden siktir et," diye tısladı, aşağı doğru iterken eli benimkine değdi ve daha hızlı hareket etmemi istedi.

"Ve bir denizcinin ağzı," dedim kıkırdayarak.

"Güven bana," diye nefes verdi, çenesini kaldırarak. "Bu ağız bir denizcininkinden çok daha gelişmiş." Dudaklarımızı tekrar birleştirmek için boynumu tuttu. "Sana göstereyim."

Eli karnıma uzandı ve beni geri ittiğinde homurdandım. Dizlerinin üzerinde öne düştü. Kalçalarım öne doğru sallandı, ağızım açıldı, beni ağızına alıp emdi. Tüm odağımı kaybettim, beni içeri ve dışarı çalışırken horozuma karşı mırıldandığı bir kelime duymadım.

Atkuyruğunu çözdüm, yumuşak saçlarından bir avuç aldım ve kalçalarımı pompaladım. Yakındım, çok yakındım ama onsuz yapmıyordum.

Ben ondan uzaklaştığımda ciyakladı, kalçalarından tuttu ve onu yukarı kaldırdı ve çabucak onu benim aletimin üzerine indirdi. Sıcak ağızını öptüm ve yavaşça bana binmeye başladığında bakışlarını tuttum. Birbirimize karşı sallanırken onun her santimini hissettim.

O beni tekrar tekrar kazığa geçirirken göğüslerini elime alıp sıkarak hırladım. Onu kedi benim horoz aldı, kıcını uyluklarıma şapırdattı ve bedenlerimiz birbirinden zevk almak için birlikte çalıştı.

Vücudumuz birbirine tokat atarken başı geriye düştü, teni titriyordu. Tüm engellerimizi kaybettik. Bizi kanepeden kaldırmak istedim. Onu alıp yatağıma yerleştirmek istiyordum ama ona istediğini veriyordum. Bedenimi teslim ediyor ve onun istediği gibi yapmasına izin veriyordum. Ve onu sevdi.

Etrafımda titredi, tekrar tekrar horozuma düştüğü için iniltileri daha da arttı. Her itişte homurdandım, aşağı baktım ve onun horozumda yukarı ve aşağı kaymasını izledim.

"Yakın," diye fısıldadı, kara gözleri ateşle bana bakarak hızı artırdı. Kalçalarını yakaladım, sertçe üzerime ittim ve ikimiz de serbest kaldığımız sırada onun içinde patladım.

YİRMİ-ALTINCI BÖLÜM

ELİSE

Eğildiğimde tüm enerjim benden çekildi, tüm ağırlığımı ona verirken göğüslerim onunkine çarpıyordu.

Dudakları alnıma değdi. "Hemen geleceğim," dedi beni vücudundan dikkatlice kaldırarak. Beni yavaşça koltuğa yatırdı ve sonra yatak odasına yöneldi. Sertleşmiş nefesimi dengelemeye odaklanırken bacaklarım titriyordu.

"Hadi gidelim," dedi, oturma odasına geri dönerken, hala çıplaktı, gevşek siki her adımda zıplıyordu. Beni koltuktan kaldırıp kollarının arasına aldığında bir inleme bıraktım. Banyonun ışığı kapalıydı ve elimizdeki azıcık ışık da mumların titreşmesiyle yanıyordu. "Bu tamam mı? Bana baktı, buhar etrafımızda dönüyordu.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Bu mükemmel," dedim ellerimi göğsünde gezdirirken ve onu öpmek için eğildim. "Bu kesinlikle mükemmel."

Beni dikkatlice küvete yerleştirmek için tutuşu gevşedi. Bacaklarım biraz titriyordu ve ağrıyordu ve su kaslarımı gevşetmeye yardımcı oldu. Elimdeki baloncuklarla oynadım, o tırmanıp yüzü bana dönerken gözlerim onun üzerindeydi.

"Soru," dedim. Başını iki yana salladı ve devam etmemi bekledi. "Dilini böyle kullanmayı nasıl öğrendin?"

Gülerek başını salladı. "Umarım buna gerçekten cevap vermemi beklemiyorsundur."

"Ah, gerçekten öyleyim."

Kollarını uzattı ve ellerini bacaklarıma koydu. "Bunu yapmayı öğrenmek gerekli değil, dikkatli olmak. Benim senden zevk aldığım kadar senin de zevk aldığından emin olmak istiyorum. Kadınların yataktan kalkması daha zor ve yatakta sadece kendini düşünmek haksızlık, bu yüzden yataktan son çıkan olmayı hedef haline getirdim."

Dudağımın kenarını ısırdım. "Yani tüm iyi adamlar en son bitirir mi?"

"Lanet olsun düz." Ellerini belime sararak beni kendine yaklaştırdı.

Geri çekmek için kıcımlı küvetin dibine vurdum. "Şimdi cevap ver bana, aklımı bu sorudan uzaklaştırmak için üzerimde o psikolojik saçmalığı deniyorsun. Çok fazla alıştırma yaptığını biliyorum. Dilini bu şekilde kullanabilmek temel bir içgüdü değil. Öyleyse dökül."

Diğer adamlar beni yemeye çalıştı ve bundan nefret ettim. Sarkık, ıslak dudakları gerçekten denedikleri birkaç saniye için bana garip geldi.

Islak dudaklar benimkilere değdi ve bir avuç dolusu balonu yanağıma doğru sürükledi. "İlk ciddi kız arkadaşım seks yapmadan önce son sınıf olana kadar beklemek istedi ama ona başka şeyler yapmama izin verdi."

" Ahhh ..." sinsi bir gülümsemeyle sırıttım. "Yani onu elinden geldiğince yedin mi?"

Gözlerini devirerek başını salladı. "Oldukça, evet."

Ellerimi kollarında gezdirdim. "Pekala, onunla bir daha konuşursan, ona teşekkür ettiğimi söyle."

Başını geriye atıp güldü. "Onunla bir daha konuşursam, eskiden amını nasıl yediğim hakkında onunla konuşmamın uygun olacağını düşünmüyorum. Bir arkadaşıyla evli."

Dudaklarımı yukarı büzdüm. "Ey. O zaman sanırım bu iyi bir fikir değil."

"Sıra bende - Gerçekten diğer terapistlerinle yattın mı?"

küçüldüm. Ona kişisel sorular sormayı severdim ama aynısını bana yapmasından nefret ederdim. "Sadece bir tane, ama teknik olarak onunla yatmıyordu. Beni iki kez parmakladı ve hepsi bu. Sonunda kendini suçlu hissetti ve kendi kendine söyledi. Bunu sana söyledim çünkü Patterson'ı seninle değiştirdikleri için kızgındım."

Elini alnında gezdirdi. "Bunu sevip sevmediğimden emin değilim."

Ona zayıf bir gülümseme gönderdim. "Hayatın boyunca burada mı yaşadın?" Yeni bir konuya ihtiyaç duyarak sordum. Onayladı. "Tanışmadan önce beni duymuş muydun?"

Kaşları çatıldı, bununla nereye gittiğimi merak etti. "Belli belirsiz. Seninle Sun Gate'de tanıştığımda hiçbir fikrim yoktu. Doğu kıyısında üniversiteye gittim ve dedikoduları pek takip etmem. Ayrıca senden sekiz yaş büyüğüm. Adın anılmış olabilir ama ben hiç dikkat etmedim." Durdurdu. "Neden umurunda?"

Ellerim suda dondu. "Ha?"

"Bu insanlar, bir bok bilmeyen dedikoducular, siktir et onları. İlgilenmeyi bırak." Beni kendisine geri sürükledi. "Biliyorsun, hikayeni her zaman açabilirsin. Çok geç değil."

Islak saçlarıyla oynadım. "Kulağa tuhaf gelse de, bunu yapmak bana daha fazla acı verirdi. Sadece akışına bırakmak ve devam etmek istiyorum."

Onayladı. "Anladım. Fikrini değiştirirsen, senin için orada olacağım. Senin için her zaman burada olacağım."

"Her şeyi anlattığım tek kişi sensin." Sözlerimi aradım, aniden gerginleştim ve suya baktım.

Yüzü yumuşadı. "Biliyorum ve bana güvendiğin için teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Seni içeri alıyorum," diye fısıldadım. "Yani lütfen beni kırma."

Elimi tuttu ve öptü. "Bunun için asla endişelenmene gerek yok

."

YİRMİ-YEDİ BÖLÜM

ELİSE

"Buna cevap verirsen ölürsün," diye tehdit ettim kapı zilinin çaldığını duyunca. Kollarımı hızla sırtına doladım ve beni bırakmasını engellemek için yumuşak göğsünün sıcaklığına yüzümü sürttüm.

Kıkırdadı, başı başımı öpmek için eğildi. "Aşkım, kapı zilini çalan insanları görmezden mi geliyorsun?"

Çenemi göğsüne yaslamak için geri çekilip ona baktım. Parmaklarımı kaslarının sırtında gezdirdim. "Holly'den başka hiç kimsem olmadı ve o hemen içeri daldı," dedim. "Her zaman buluşmak için ayrıldım..." Neyi açığa çıkaracağımı fark ettiğimde aptal ağzımı kapattım. Kapüşonlu gözleri karardı. "Eee insanlar?" Bitirdim.

Dürüst cevap erkeklerdi. Hep erkeklerle tanışmak için ayrıldım. Onları hiç almamıştım çünkü bu, babamın içeri girip onları kaçırmayı riskini taşıyordu. Onlarla tanıştım, istediklerimi aldım ve sonra eve döndüm.

"Erkeklerle tanışmak için mi?" O sordu.

Başımı geriye attım ve göğsümde bir gerginlik belirdi. "Bak, geçmişimi biliyorsun," diye aceleyle dışarı çıktım.

Bu benim gerçekte kim olduğumu anladığı zaman mıydı? Erkekleri kendi zevkim için kullandığımı, bu şekilde kullanılmış olduğumu şimdi mi anlıyordu? Sonunda ne kadar pis ve kirli olduğumu anladı mı?

"Vay, vay," dedi, beni engelleyici çılgınlığımdan kurtardı. "Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin. Senin bir geçmişin var." Sesi nazik çıkmıştı. "Ben de öyle. Kızgın değilim, yaptığın seçimler için seni küçük görmüyorum. Yanlış bir şey yapmadın. Sen sensin ve ben seni başka türlü istemem, anladın mı? Senin hakkındaki herşeyi seviyorum."

İğne deliği boğazımdan aşağı süzüldü. "Geçmişin mi var? Ne? Kutsal bir aziz mi?" Diye sordum. Benimle işi bittikten sonra vaftiz edilmesi gerekecekti.

"İnan bana sevgilim. Yaptığım onca şeyden pişman oldum. Ben kesinlikle bir aziz değilim."

"Ne gibi? Neye pişman olabilirsiniz ki?" *Veya kim?*

Omuz silkti. "Sadece şeyler. Önemli değil," dedi keskin bir şekilde, açıkça bu tartışma havasında değil.

Kapı zili tekrar çaldı.

"Lanet olsun İsa," diye mırıldandı Weston, ben bir dizi başka lanetler kusarken. "Her kimse, gitmeyi planlamıyor gibi görünüyor."

"Kimse, içeri girerlerse suratlarına yumruk atarsam kızmayın," diye sızlandım. "Ya da öldür onları."

Dudakları, yataktan çıkmadan önce saçlarıma değdi ve bana *şimdiye kadarki en iyi manzarayı verdi*. Tüm ihtişamıyla kıyafetlerini toplamasını izlerken ağzım sulandı. Eğildiğinde, tonda kıcının her kasını sergileyerek gözlerimi çıplak vücuduna yapıştırdım, sonra bana onun horozlarından birini vermek için döndü.

Yatağa geri dön ve pişman olmayacağına söz veriyorum, dedim dudaklarımı yalayıp yanımdaki boş yere dokunarak.

Önce penisine sonra bana baktı. "Böyle konuşmayı kes yoksa o kapının diğer ucundaki her kimse benim sertliğimle süslenecek." Çaresizlik içinde inledim ve o güldü. "Beni becermeye devam et, tatlım, sana vermek için geri geleceğim," dedi bana göz kırparak.

Yatağa sırt üstü düştüm. "O zaman acele et ve onları buradan çıkar." Kafasını salladı, hala gülüyordu. Bir tişörtü kafasına geçirdi ve bir çift basketbol şortu giydi. Kapı zili tekrar çaldı ve yatağın yanında çalan telefonunun kulakları sağır eden sesiyle sıçradım. Bir

yastığı alıp telefonun üstüne fırlatarak, "Biri ölse iyi olur," diye mırıldandım.

"Hemen döneceğim," dedi telefonunu görmezden gelerek ve çıkarken arkasından yatak odasının kapısını kapattı.

Yataktan fırladım ve banyoya doğru yöneldim. Diş fırçamı aldım ve sert kıllara bir sıra diş macunu sürdüm. Yatağa geri dönmeden önce bir nefes kontrolü yaptım ama kapının dışından gelen seslerle adımın ortasında durdum. Üç kişiydiler, ama kafam bir tanesine odaklandı ve mideme ağır bir uyuşukluk sızdı.

Hayır hayır hayır.

"Git onu al," diye ısrar etti yanan ses.

Ellerimi duvara yaslarken bir sonraki hareketimi anlamaya çalışırken titriyordu.

Weston, sesini alçaltmaya çalışırken öfkeyle, "Hayır," diye tükürdü. "Şanslısın ki şu anda kışına tekme basmadığım ya da ona yaptıklarından sonra polisi aramadığım için. Ona yaptığın onca şeyden sonra. Onunla konuşmayı hak etmiyorsun."

Bu olmuyordu. Bu olmuyordu.

"Sadece dediğini yap," diye cınlayan, tanımadığım bir erkekse ses. "Bu kızla her ne yaşıyorsan, bu uygunsuz ve bunu biliyorsun. İhtiyacın olan son şey, çükünü pantolonunda tutamadığın için itibarın ve adımın kirlenmesi. Dışarıda bir sürü kadın var."

"Onu buraya getirin!" Diğeri yine ısrar etti.

"Hayır, bence orada kalması daha iyi," diye tartıştı ağlayan ses. "Ona eşyalarını toplamasını söyle, Weston onu eve bıraksın."

Ayak sesleri yaklaştıkça zemin gıcırdadı. "Burası onun olduğu yer mi? Bu senin yatak odan mı? Seni orospu çocuğu!"

Kapıdan hızla uzaklaştım ve çantamı karıştırdım. Aceleyle bir külot giydim, giyindim ve oturma odasına koştum. Bana saldırması ve beni yatak odasından dışarı sürüklemesi için ona şans vermeyecektim. Onunla yüz yüze gelecektim. Yerimde duracak ve hiçbir yere gitmediğimi ona bildirecektim.

"Sen burayı dinle," diye bağırdım kapıdan dışarı fırlayarak.

Önümde tartışan üç adamı gördüğümde ciğerlerimdeki tüm hava acı verici bir şekilde patladı. Göğsümü tuttum, nefesimi kontrol etmeye çalışırken gözlerimi kapattım, rüyada olmam için dua ettim. Adamlardan birini bir haftadır görmemiştim. Diğerleri yıllar sonra, ama yüzünü asla unutmam. Hiçbir zaman.

Birkaç adım geriledim, vücudum kontrolsüzce titremeye başladı ve sonunda kendimi konuşmaya zorladım.

"Hayır," diye mırıldandım defalarca. Bu sabahtan beri hissettiğim yüksek duygu tamamen paramparça olmuştu ve parçalarla birlikte parçalanıyor, beni kemiklerimden kesiyordu.

Weston iki adama da baktı ve sonra yanıma koştu. Sorun değil, dedi yumuşak bir şekilde, dizlerimin üzerine düşmeden önce beni dengelemek için kolumdan tutarak. "Babanı buradan çıkaracağım. Yatak odasına geri dön, ben hemen orada olacağım."

Anlamadı. İkisinin de oradan çıkmasını istiyordum.

"Sensin," diye bağırdım parmağımla babamın yanında duran adamı göstererek. Herkes şok içinde beni izledi, kimse bir şey demedi, bir sonraki hareketimi beklerken. "Neden buradasın?" Diye sordum, diğer elim bir yumruğa kilitlendi.

Adamın yüzü solgun ve sertleşti, bana bakmayı reddederken çenesi titriyordu. "Bana bak lanet olası korkak!" diye bağırdım, ona karşı içimde biriken tüm kırgınlıkla ağzımdan köpükler gelmemesine şaşırdım. Gözlerimi ona diktiğimde odadaki herkes dağıldı.

Onunla yedi yıl önce tanıştığım günden beri yaşlanmıştı. Gözleri hala soğuk ve yırtıcıydı, bana yatak odama girdiği günü hatırlatıyordu. Kilo almıştı ve alnında ve gözlerinin altında kalın kırışıklıklar genişledi. Ama kim olduğu konusunda hiçbir tartışma yoktu.

Ve bildiğimi çok iyi biliyordu.

"Ha?" Weston şaşkınlıkla sordu, diğerleri sessiz kaldı. "Neler oluyor?"

Hiç kimse bir hamle yapmaya veya tek kelime söylemeye cesaret edemedi. Babam bile bir sonraki eylemini düşünürken

çenesini kapalı tutacak kadar akıllıydı. Weston'ın sorusunu cevaplasaydım, bu asla geri alınamazdı. Kafamı karışıklık içinde salladım. Babam neden onu oraya getirsin ki? Bütün bunlar beni eve geri döndürmek için yaptığı oyunun bir parçası mıydı? Babam her zaman benden bir adım öndeydi ve bugün benim için hazırladığı şeyden çok korktum.

"Kızı odana götür de üzerine bir şeyler giyebilsin," dedi adam, sesi her hecede adeta gıcırdıyordu. Gözleri vücudumda gezinerek pijama şortumu ve atletimi içine aldı. "Katılmam gereken bir toplantı var." Boğazını temizledi. "Seni sonra arayacağım."

Yüzüme bir kez bile bakmaya cesaret edemedi. Yapamadı. Lanet bir omurgası yoktu. Kadına şiddet uygulayan erkek denizanası gibidir. Omurgası yok, avını sokmaktan, onlara acı vermekten ve sonra bir kedi gibi kaçmaktan başka bir şey yapmıyor.

Adam bana bakmıyordu. Babama bakmıyordu. Doğrudan Weston'a bakıyordu.

Bakışlarım ondan Weston'a kaydı. "Onu nereden tanıyorsun?" Diye sordum.

Herkese eğlenerek bakarken babamın boğazından soğuk, kötü niyetli bir kahkaha yükseldi. Biz onun günlük eğlencesiydik. Mükemmel anı bekliyordu ve bu kadardı. Beni kaldırıp ondan uzaklaştıran her bloğu yok edecekti, böylece çaresizce kucağına düşecektim.

Ah Mickey, dedi alayla. "Sanırım hepimizin burada kalması gerekiyor." Gözleri Weston'a kaydı. "Kızım hayatının bir noktasında bu odadaki her erkekle tanışmış gibi görünüyor."

"Siktir git baba!" Tükürdüm, tansiyonum kaynıyor.

"Bu adam ne hakkında konuşuyor?" diye sordu Weston, sanki bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi başı her yöne sallanarak. Sonunda bakışlarını üzerimde durdurdu. Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak ağzımı açıp kapattım. Dilimin ucundaydılar ama tükürmeyi reddediyorlardı.

Babamın dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı ve ona söylesem de söylemesem de Weston'ın cevabını alacağını

biliyordum. Vücudum aşırı ısınmaya başladı ve destek için duvara çarparken Weston'ın tutuşunu kaybettim. Ne pahasına olursa olsun beni eve götürecekti. Mickey'e baktı. "Sanırım dürüst saatin zamanı geldi, bilirsiniz, oğlunuz kızımı beceriyor gibi görünüyor."

Beklemek. Ne? Hayır, Weston kadar harika bir adamın o canavarın doğmasına imkan yoktu. Kalbime çarpan ve beynime hızlanan sonsuz duyguların izini süremiyordum. Bu benim kırılma noktamdı. Bu ifşa beni mahvedecek olan şeydir. Bir daha asla, asla açılıp birine güvenmem. Bu saatten sonra geri dönüş yoktu.

Weston'ın gözleri bana döndü ve yüzünün acıyla bükülmesini izledim. "İkiniz de dairemde defolun," diye talep etti. "Ne söyleyeceğin ya da kim olduğun umurumda değil, çık dışarı!"

Babam kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını şiddetle salladı. "Kızıma her şeyi anlattığında gideceğim."

"Baba, bırak!" Çığlık atarak ayağımı yere vurdum. Duvardan itilip ona doğru koştum ama Weston'ın kolları belime dolandığında geri çekildim.

Babam homurdandı. "Bu aile zehirli kızım. Tüm aile," dedi *Weston'ın* önünde başını eğerek. "Seni kandırmasına izin verme güzelim."

Mickey, dişlerini göstermeden önce üst dudağını bükerek, "Aile meselelerini kendi evinde halletmelisin, Parks," diye bağırdı. Babamı alt etmeye ve göğsüne bir kazık saplamaya hazır gibi görünüyordu.

Babam, "Gitmeye çalışma, Mickey, yoksa senin varlığın olmadan sesi çok daha kötü yaparım," diye hırladı.

"Hayır," diye bağırdım. Bunu söylemesini istemiyordum. Başıma gelenleri tekrar yaşamak istemiyordum.

"Siktir git! Bir sözleşmemiz var," diye tısladı Mickey.

Babam kahkaha attı. "Yaklaşık on yıl önce yaptığımız bir sözleşme umurumda mı sanıyorsun?" Bana döndü. "Bu adamı tanıyorsun, değil mi?"

"Hayır, lütfen, lütfen bunu yapma," diye yalvardım. Birden o gün olduğum hıçkıra hıçkıra ağlayan on üç yaşındaki kıza dönüşmüştüm.

"Hafızanı tazelememi ister misin?" Babam sordu.

"Birisi lütfen bana neler olduğunu anlatsın!" diye bağırdı Weston.

"Soruya cevap ver, bu adamı tanıyor musun yoksa tanımıyor musun?" Babam bana sordu.

"Yaptığımı biliyorsun," diye köpürdüm.

YİRMİ- SEKİZ BÖLÜM

ELİSE

"Parks, yapma bunu," diye yalvardı Mickey, ellerini havada tutarken kelimeler bulmaya çalışarak. Yalvarıyordu ama yüzünde açık bir yenilgi vardı. Bittiğini zaten biliyordu. ifşa olacağını biliyordu. Babamı geçti ve kazanamadı.

Weston beni daha sıkı tuttu, titreyen bedenimi yanına getirdi ve beni sıkıca sıktı. "Lanet olası ellerini kızımın üzerinden çek," diye talimat verdi babam.

Bunu oğlumdan çıkarma, dedi Mickey. "Bununla hiçbir ilgisi yoktu. Bu, hayatımı ve ailemi mahvetmek isteyen kontrolden çıkmış kızınla ilgili." Weston'a baktı. "Kardeşini onun aracılığıyla kurtarmaya çalışma." Gözleri bana gitti. "Ve senin, onun hiçbir fikri yoktu."

"Ne hakkında hiçbir fikrim yoktu?" Weston kabaca sordu. "Baba, ne yaptın?" Yakaladı. Neler olduğunu ve babasının oynadığı rolü biliyordu.

Babam Mickey'i öne doğru itti ve o dizlerinin üzerine düştü. "Çok üzgünüm. Gençtim ve ne yaptığımı bilmiyordum" diye bağırdı.

Lütfen bana düşündüğüm gibi olmadığını söyle, dedi Weston, elini yüzünü ovuşturarak.

"Siktir git!" Çığlık atarak Mickey'e yürümek için Weston'ın ambarından çıktım. "Yetişkin bir adamdın! Ne yaptığını çok iyi biliyorsun, seni bok parçası!"

Başı eğik, çenesi göğsüne indirildi. Pislik hala bana bakamıyordu. Derin bir nefes aldım. Yüzü yıllardır aklımdan

ıkmayan adamla nihayet karşı karşıyaydım. Bu adam beni sikecek ilk adamdı. Bana tecavüz eden ilk adamdı. Kirazımı patlatmak için can atan oydu. Onu o günden beri görmemiştim, ama tüm o anılar, o acı dolu anılar, birdenbire geri geliyordu. Yine kazanıyordu. Kendimi kaybetmeme neden oluyordu. Ve bana bakamıyordu bile.

Weston arkamda volta attı ve eli alçıpandan geçerken yere düşen bir resmin sesiyle sıçradım. Babasına, "Her şeyi deniyorum, oraya gidip seni dövmemek için elimden gelen her şeyi deniyorum" dedi.

Şok içinde ona dönüp baktım. Weston'ı hiç böyle görmemiştim. Gözleri öfkeyle parladı ve tüm binayı yakmaya hazırmış gibi görünüyordu.

"Üzgünüm oğlum. Seni hayal kırıklığına uğrattım," diye mırıldandı Mickey, ayaklarına bakarken kolları iki yanında asılıydı.

"Benden özür dileme!" Çığlık attı. "Özür dilemen gereken ben değilim." Bana doğru birkaç adım attı ve yanımda durdu. "Ona bakmak."

Mickey başını kaldırmadı.

"Ona bak dedim!" Babasının başı hafifçe yukarı doğru titriyordu. "Onu görüyor musun?" Gözyaşlarım yüzümde birikmişti ve elimin bir hareketiyle her birinden kurtulmaya çalıştım. Weston babasının çenesini tuttu ve çekti. "Bu kızı üzdün. Yüzünden akan o gözyaşları senin eylemlerin yüzünden! Onu incitiyorsun! Bir özürden çok daha fazlasını hak ediyor, ama bununla başlayalım. Onu affetmesi için yalvardığını görmek istiyorum." Ağzı kulağıma gitti. "Ve bunu ona vermeni istemiyorum."

Mickey'nin yanağından birkaç damla yaş süzüldü ama hiçbir şey hissetmedim. Acı çekmesine sevindim. Hayatının boşa gitme sırası ondaydı.

"Özür dilerim dedim!" diye bağırdı Weston. "Yoksa yemin ederim o telefonu açarım, lanet olası ailemizdeki herkesi ararım ve onlara senin ne kadar zavallı, pedofil bir pislik olduğunu söylerim."

"Üzgünüm!" Mickey bağırdı. "Çok üzgünüm! Yıllardır pişmanım. düşünmedim. Ailevi sorunlarım vardı ve sağlıklı düşünemiyordum."

Herkes tepkimi bekliyordu. "Gitmene ihtiyacım var." Nefesimi dışarı verdim. Tırnaklarım Weston'ın eline battı. Onun yaltaklandığını görmek ne kadar iyi hissettirse de, özrü benim için bir bok ifade etmiyordu. Yarım yamalak, yarım kalpli ve çok geç oldu.

Mickey ayağa fırladı ve Weston'a baktı. "Lütfen oğlum, annene söyleme. Ailemizi parçalayacak."

"Bilmeyi hak ediyor," diye yanıtladı Weston. "Senin ne tür bir canavar olduğunu bilmesi gerekiyor."

"Ama özür diledim. Dedin ..."

"Yalan söyledim," diye bağırdı Weston, onun sözünü keserek. "Tıpkı yıllardır yaptığın gibi. Özür dilemek için bu üzücü bahanenin seni daha iyi bir adam yaptığını mı düşünüyorsun? Seni annemin etrafında isteyeceğimi mi düşünüyorsun? Kız kardeşimin etrafında mı? Yeğenim?"

"Bunda masummuşsun gibi davranma," diye tartıştı ve Weston'ın eli benimkini sıktı.

Ha?

"Bu adam ne hakkında konuşuyor?" Diye sordum.

Weston beni görmezden gelerek, Evimden defol, dedi.

Bir parmağıyla Weston'a doğrulttu, yüzü soğudu. "Sen annene söyle ben söylerim. Sevdiğim kadını kaybetmeme neden olursan, sen de yaparsın." Parmağı bana doğru hareket etti. "Ona *her şeyi anlatacağım.*"

Kapı arkasından çarparak kapandı.

"Burada olduğumu nereden bildin?" Sonunda sessizce köşede duran babama sordum. Bütün bunlar onun suçuydu, ama ona bağırarak ya da tartışacak enerjim yoktu. Weston'ın babasının ne hakkında konuştuğunu bilmek istesem de, onu daha sonra sorgulardım. Bugün çok fazla bombayla vurulmuştum. Arkamı

dönüp Weston'ın çarşaflarının dinginliğine sarılacak ve kendimi uyumaya zorlayana kadar beni tutmasını sağlayacaktım.

"Binanın dışında kameralarım var, bunu biliyorsun. Gerçekten nerede olduğunu öğrenemeyeceğimi mi düşündün? Wendy yerine onunla görüştüğünü biliyorum. Bir haftadır biliyorum. Babasını aradım, neyin peşinde olduğunu söyledim ama bana inanmadı. Oğlunun bunu yapacak kadar aptal olduğunu düşünmüyordu." Benden birkaç santim uzakta duran Weston'a baktı, olduğu yerde donmuştu. "Erkekleri nasıl çektiğini biliyorum, seni suçlamıyorum."

Weston kapıyı göstererek, "Gitme zamanın geldi," dedi. "Seni görmek istediğine karar verirse arayacak. Şimdi defol git evimden."

Babam yüksek sesle ıslık çaldı. "Çok hızlı değil oğlum. Bazı sırları öylece ifşa edemeyiz. Sana söyledim, dürüstlük saati."

"Bu adam ne hakkında konuşuyor?" Weston'a tekrar sordum, sesimde bariz bir tereddüt vardı.

"Seni eve döndürmeye çalışıyor, seni benden uzak tutmak için her şeyi söyleyecek," diye yanıtladı Weston, göz temasından kaçınarak, eli benimkini kavradı.

"Ah, bunu kendin yaptın, seni seçkin doktor. Şimdi, siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Cevap vermeyi reddederek ondan uzaklaştım ve Weston'a baktım. "Sorun değil," diye devam etti babam. "Bana söylemek zorunda değilsin. Sun Gate'de olduğunu hepimiz biliyoruz. Weston bir günlüğüne senin terapistindi, değil mi?" İkimiz de bir şey söylemedik. "Ona söylediklerinizle ilgilendi."

"Yaptın?" diye sordum, sesim çatlayarak, kalbim biraz rahatlamıştı. Benim için savaşmaya çalıştı.

Weston'ın boştaki eli yüzünü ovuşturdu ve ardından boğumunun kenarını dudaklarına bastırdı.

Babam, "Ona doğru olmadığını söyledim ve araştırmak istediğini söyledi" dedi.

Bana inanmıştı. Benim için savaşmıştı. Bu adamı sevdim.

"Bırakmayacağını anladığımda," diye devam etti babam, "Çenesini kapalı tutması için ona bir çek teklif ettim ve o da aldı. Sorunlarını unutmak için, seni ise para için bir anlaşma yaptı."

Birden her yerde acı hissettim ; göğsüm, boğazım, kalbim, her yerim. Weston'ın Mickey'nin oğlu olmasının canını yaktığını düşünmüştüm ama bu, Weston'ın bana sırt çevirdiğini öğrenmek için bir şey değildi. Tıpkı diğer adamlar gibi o da babama karşı bir korkaktı.

"Bu doğru mu?" diye sordum elini bırakıp ondan uzaklaşarak.

Elise, lütfen açıklamama izin ver, dedi Weston bana uzanarak.

"Açıklamana izin verir misin?" Tekrar ettim, işkence ettim. "Bütün sözlerin, vaatlerin boktandı. Sen de hepsi gibi yalancı ve satılmış birisin."

"Ben onlar gibi değilim," dedi zayıf bir sesle. "Bir hata yaptım."

Yatak odasına doğru ilerlediğimde beni yakalamak için uzandı. "Bana dokunmaya cüret etme," diye cıyıkladım onu geri iterek. "Bir daha bana dokunmayacaksın." Utanç içinde başımı salladım. "Daha iyi bilmeliydim. Hepiniz aynısınız."

"Çantalarını al tatlım. Seni arabada bekleyeceğim ve seni dairene geri götüreceğim," dedi babam hâlâ seyirci olarak.

"Git kendini becer," dedim onlardan uzaklaşıp yatak odasının kapısını çarparak. Odaya koşup çantamı aldım. Onu dağınık yatağın üzerine atarak, hâlâ seks ve ter kokan dağınık çarşafıya baktım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Weston, ben eşyalarımı çantaya koyarken arkamdan geldi.

"Ayrılıyorum! Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" Bağırarak banyoya gittim, tüm tuvalet malzemelerimi tek seferde alıp çantaya attım.

"Beni bırakamazsın," diye ısrar etti. "Gitmemize izin veremezsin."

"Beni izle." Çantamın fermuarını çektim. Şortumu çıkardım, çıplak ayağımı kotumun bacağına soktum ve hızla kirli bir sweatshirt'ü başıma geçirdim.

"Nereye gideceksin? Oraya geri dönemezsin."

"Bilmiyorum. Ben hallederim," dedim onu yolumdan çekmek için yanına çarparak.

"Kal, lütfen kal. Gidecek bir yerin olmadan orada olmanı istemiyorum."

başımı salladım. "Ben burada kalmıyorum. Sana bakmaya bile dayanamıyorum. Tıpkı baban gibi bir korkaksın." Oradan çıkmak zorundaydım. Kaybolmadan önce ondan uzaklaşmalıydım.

Duvara tekme attı. "Beni asla onunla kıyaslama." Çantamı elimden kaptı ve benden uzaklaştırdı. "Kal, ben giderim."

Ona bakmak için başımı geriye attım. Kalbimin atışlarını kulaklarımdan duyabiliyordum. "Ne?"

"Sen başka bir yer bulana kadar kız kardeşimle ya da bir otelde kalacağım. Burada istediğin kadar kal. Hemen bir çanta hazırlayıp gideceğim. Güvende olmanı istiyorum. Oraya geri dönmüyorsun. Kalmak. Bırakacağım."

Şok içinde ona baktım. "Bunu gerçekten yapar mıydın?"

"Seni güvende tutmak için her şeyi yapacağım."

Sinirli bir nefes verdim. "Kendi evini terk edemezsin."

Gözyaşları yanaklarımdan süzüldü ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Nazik elleriyle tenimi okşadı ve gözyaşlarımı sildi. Kurtarıcım artık bir korkaktı.

"Gitmemi istiyorsan giderim. Yaptığının yanlış olduğunu biliyorum ama hiçbir fikrim yoktu. yalan söylediğini düşündüm. Benim için herhangi bir çek veya işten daha önemlisin. Benim için her şeysin. Sana göstereyim."

Başımı salladım ama sarılmamızı bozmadım. "Yapamam."

Lütfen bebeğim, diye yalvardı.

"Yapamam."

Başını salladı ve dokunuşunun kaybolmasıyla inledim. Dolabı açıp çantayı toplamaya başladı. "Her şeyin nerede olduğunu biliyorsun. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

burnumu çektim. "Seni aramayacağım."

"Anlıyorum," dedi sesi çatlayarak. "Kardeşimin numarasını tezgaha bırakacağım. Onu ara."

"Hayır," dedim kendime gelerek. "Gitmek gerek."

"Neresi?" Kolları iki yanına gevşek düştü. "Bana nereye gideceğini söyle."

"Bir otel."

"Hangi parayla? Şu anda kendi başına kalacak kadar paran olmasına imkan yok."

"Bunu çözeceğim."

Vücudumun etrafında manevra yaptı, çantamı tuttu ve tüm içindekiler yatağa düşerken baş aşağı tuttu. Çantayı odanın diğer ucuna fırlattı. "Bırak!" Her şeyi toplamaya çalışırken karıştırdım.

"Burada güvende olacaksın. Ben gitmiş olacağım." Yüzümü tuttu. "Bir şeye ihtiyacın olursa arayacaksın. Buraya gelirse beni ya da 911'i ara. İçeri girmesine izin verme."

"Siktir git," diye köpürdüm. "Sen de onun gibisin."

"Ben onun gibi değilim."

"Fakat sen."

"Sana kanıtlayacağım."

Çantasını kaptı ve her bir parçasını yanıma alıp beni hiçbir şey bırakmadan gidişini izledim.

BÖLÜM YİRMİ-DOKUZ

ÜÇ YIL ÖNCE

WESTON

Kapıyı çalmadan önce bir an tereddüt ettim. "Hey Bob," dedim parmak eklemlerimi tahtaya yavaşça vurarak. "Bir saniyen var mı?" Önünde bir yığın evrakla masasında oturduğunu görmek için baktım.

Bob, Sun Gate'in konut müdürüydü ve bana iş veren adamdı. Ayrıca bana Elise hakkında arka plan bilgisini veren oydu.

İçini salladı. "Tabii Weston." Odaya girdim, kapıyı arkamızdan kapattım ve yavaşça bir sandalyeye çöktüm. Dosyayı önünde kapattı, ellerini birleştirdi ve masanın üzerine koydu. "Şimdiye kadar burayı nasıl sevdin?"

Birkaç kez başımı salladım. "Bu harika. Tüm hastalarım başarılı bir şekilde ilerliyor gibi görünüyor ve personel çok yardımcı oluyor."

"Bu harika. İyi bir başlangıç yapıyor gibisin. Sadece buradan daha iyi olur." Ellerini birbirine vurdu. "Konuşmak istediğin bir şey mi var?"

Bacaklarımı geçtim. "Evet, Elise Parks."

Adı söylenince irkildi, odadaki ruh hali tedirginliğe dönüştü. "Ah, buradaki küçük baş belamız. Şimdi ne saçmalıyor?"

Günün geri kalanını onunla konuşmanın ve bana söylediklerini anlatmanın artılarını ve eksilerini gözden geçirerek geçirdim. Elise doğruyu mu söylüyor yoksa kovulmam için beni Bob'un kötü

tarafına mı çekmeye çalışıyordu bilmiyordum. Bu tesisin tamamının bu bilgiyi saklayacağına inanmadım. Mantıklı değildi, ama vicdanım kontrol etmemi söyledi. Eğer bu doğruysa, iyileşmesine yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapardım. Eğer bu bir yalansa, bu kızın söyleyeceği başka hiçbir şeye güvenmeyecektim.

"Bana rahatsız edici bir şey söyledi."

Başını salladı ve yüzü aydınlandı. "Dur tahmin edeyim, tecavüze uğradığını mı söyledi?"

"O yaptı."

Saçsız başını ovuşturdu. "Kız yalan söylüyor, tıpkı onunla cinsel ilişkiye giren diğer terapistler hakkında yalan söylediği gibi." Kafasını salladı. "Bu, her yeni danışmanla olur, ancak çoğu, birinin yalan söylediğini anlayacak deneyime sahiptir."

Kahretsin, ona gelmemeliydim. Onu ikna etmeye ve özür dilemeye hazır olarak ağzımı açtım ama bana bir şans vermedi. "Bu sana yapılmış bir hakaret değil. Başkaları bana geldi, araştırdım ve bu asla doğru değil. Kötü niyetli bir iftiradır. Ona yardım etmek istemeni anlıyorum, bu senin işin ve onun burada olmasının nedeni bu ama sana bunun bir yalan olduğunu söylüyorum."

"Emin misin? Bundan oldukça emin görünüyordu."

"O alışılmış bir yalancı. Böylesine yıkıcı bir şeyin bir hastamın gözünden kaçmasına izin verir miyim sanıyorsun?" Sesi patronluk taslayarak ve sertleşerek sordu.

Kahretsin, kovulmama gerek yoktu. "Anladım. Sadece bir kez daha kontrol etmek istedim, biliyorsun ve işimi yapmak. Ayrıca burada başka terapistlerle seks yaptığını da söyledi."

Güldü, başını salladı. "Şok faktörü, dostum. Sana söyledim, kız yalan söylüyor. Dikkat çekmeyi sever."

Kendimi sandalyeden kaldırdım. "Tamam teşekkür ederim." Fikrini değiştirmeden önce oradan çıkmak için kapıya doğru ilerledim.

"Ah, ve Weston," Bob'a dönüp baktım. "Sanırım Elise'i Stella'ya taşıyacağım, dişilerle daha iyi iş çıkarıyor gibi."

Ertesi gün otoparka girdiğimde sinirlerim gerildi. Bob'dan sabah ilk iş onunla ofisinde buluşmamı isteyen bir sesli mesaj almıştım. Elise hakkında ilk gün bana anlattıklarından şüphe ettiğim ve sonra onu sorgulayarak zamanını boşa harcadığım için kovulduğumu hemen anladım.

Onu ve başka bir adamı konuşurken bulmak için ofisine girdim. Adamı daha önce görmemiştim ve pahalı kıyafeti ve tavrından burada çalışmadığına emindim. Bu iş, üç bin dolarlık bir takım elbise giymeye yetecek kadar para kazandırmadı - eğer o yerin sahibi değilse.

Aklım bir anda karışmaya başladı. Kahretsin, eğer sahibi buradaysa, bu kesinlikle kovulacağım anlamına geliyordu.

"Merhaba Weston, ben Clint Parks," dedi Bob, kapıda donduğumu fark edince. "O Elise'in babası. Seninle biraz konuşmak istiyor." Bob yanımdan geçti ve odadan çıktı.

"Nasılsınız Bay Snyder? Anladığım kadarıyla diplomanı yeni mi aldın? Bu heyecan verici olmalı," dedi Clint, gözlerini kıstı. Sözleri iltifat ediyordu ama bu ses tonu daha çok " *benimle dalga geçme yoksa seni mahvederim*" şeklindeydi.

yutkundum. "Şimdiye kadar oldukça ilginç bir deneyim oldu."

"Eminim çok iyi yapacaksın. Öyleyse dinle," dedi, küçük bir konuşma için değil. "Seninle kızım hakkında konuşmak istiyorum. Dünkü davranışı için özür dilerim. Sorunları var, hasta ve bu yüzden burada. Yeni olduğun için, onunla başa çıkamayacağına dair bir his var ve o seni işini kaybetmen için manipüle edecek."

Elimi havada tuttum. "Efendim, işimi yapmak için buradayım. Bakmak istedim ve..."

Beni kesti. "Eğer içine bakarsan, hem senin hem de onun için cehennem olacak. Suçladığı adamlar çok nüfuzlu, çok zengin ve çok güçlüler. O adamlardan biri benim ve buna katlanmayacağım. Ben

geçinmesi çok kolay bir adamım, ama bana karşı geliyorsan değil. Şimdi, ne kadar?"

Gözlerimi kırıştıtararak az önce söylediği her şeyi almaya çalıştım. Bana yardım mı ediyordu yoksa beni tehdit mi ediyordu? Her halükarda, onunla tartışırsam ya da ona karşı çıkarsam işimi kaybedeceğimi biliyordum.

"Ne kadar ne?" diye sordum, kafa karışıklığı içinde.

"Ağzını kapalı tutman için sana ne kadar ödemem gerekiyor?"

Bir adım geri attım. "Efendim, bu rüşvet değil mi? Bana borcunu ödemeye geldiysen, bu doğru olduğu anlamına mı geliyor?"

"Kesinlikle hayır," diye mırıldandı. "Bu demek oluyor ki, burnunu çekmen benim çek yazmamdan daha çok sorun çıkaracak, özellikle de bunun bir yalan olduğunu öğrendiğinde. Senin itibarın, Sun Gate'in itibarı ve benimkinin hepsi bir şakaya dönüşecek."

Ceketinin cebinden bir çek defteri çıkardı ve masanın üzerine koydu. Çeki doldurmaya başlarken kaleminin tıkırtısıyla gözlerim öne kaydı. "Olacak?" Diye sordu, teslim etti. "Öğrenci krediniz olduğunu biliyorum. Çeki al. Borçlarını öde ve kendine güzel bir şey al. Kızımdan uzak dur ve kendini onun pisliğine bulaştırma."

Miktarı gördüğümde gözlerim neredeyse kafamdan fırlayacaktı. Derin bir nefes aldım ve çeki elime aldım. Biriktirdiğim tüm öğrenci kredileri ödenecek ve kendi pratiğime başlamak için avantajlı bir başlangıç yapabilecektim.

"Tamam," dedim tereddütle.

Sırtımı sıvazladı. "İyi adam."

OTUZ BÖLÜM

ELİSE

içim boştu.
uyuşmuştum.
kavga etmemiştim.
İçimde hiçbir şey kalmamıştı.

Keşke bu kadar sert düşmeseydim ve acı o kadar soğuk olmasaydı. Sonunda birinin içeri girmesine izin verdim ve sonunda sahtekar oldu. Sahip olduğumuzu düşündüğüm her şey yalandı. Aptalca boş umutlara ve saçma sapan aldatmalara kapılmışım. Kendime manipüle edilmeme izin verdim. Tüm güvenimi Weston'ın kollarına atmışım ve o onları çıplak elleriyle ezmişti.

Bana söylemeliydi. Bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceğinden emin değildim ama olabilirdi. Söylediği gibi benim için gerçekten hissetseydi, onunla olmam için ısrar ettiği gibi bana karşı açık ve dürüst olurdu. Ortaya çıkmadan önce hatasını bana söylemeliydi.

Ama bunu yapacak cesareti yoktu. Beni iyi adam olduğuna inandırmıştı. Ama gerçekte, iyi adamlar asla iyi adamlar değildir. Bunlar en kötü adamlar. İyi adam *numarası* yapanlar onlar . Bana önden bakanların pislik olduklarını daha çok tercih ederim.

İçini çekerek misafir yatağındaki yastıklara yaslandım. Bütün eşyalarımı oraya götürmüştüm. Bırak yatağını, yatak odasında olmaya bile dayanamıyordum.

Bu benim ilk gerçek ayrılığımı, ki bu biraz adaletsiz görünüyordu. Duyduğuma göre ilk kalp kırıklığın sivilce suratlı bir çocukken Bobby'nin en yakın arkadaşına aşık olduğunu öğrenip oyun alanında ona taş attığın zaman olmalıydı.

Ama bir düşün, ilk ayrılığım tam gelişmiş, boktan bir durum olmalıydı. İşin en kötü yanı, ondan nefret etmek için içimde kendimle mücadele ediyor olmamdı. Kalbimi hissetmek istediğim nefretle doldurmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Ondan tamamen nefret edecek durumda değildim.

Benim için yaptığı her şey, bana hissettirdiği büyüleyici duygular, kızgın olanlarla çarpışıyor ve onları eziyordu. Bence kalp kırıklığının gerçek tanımı bu. Birine duyduğün sevgi, ne yaparsa yapsın nefretinden daha ağır basar. Kalbinize ekile vurduktan sonra bile romantik jestleri veya tatlı sözleri unutmazsınız. Orada duruyorsun, gitmelerini izliyorsun ve onlara kalmaları için yalvarmamak için kendinle savaşıyorsun.

Aşk, tüketebileceğiniz en yıkıcı zehirdi.

Weston gittikten sonra, oturma odasına geri dönüp boş bulmadan önce bir saat bekledim. Herkesin nereye gittiğini bilmiyordum ama umurumda da değildi.

Holly'yi arayıp onun evinde kalıp kalamayacağımı sormayı düşündüm ama vazgeçtim. Arkadaşlığımız artık yoktu. Dışarı çıkmak isterdi ve başımız belaya girerdi. Oliver'a bir şans daha vermek için bana mesaj atmıştı. En iyi arkadaşımın kalbinde en iyi niyetimi taşımadığını bilmek canımı yaktı. Bu gerçek bir en iyi arkadaş değildi.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bir oyun planı bulmam gerekiyordu. Sonсуa kadar Weston'ın evinde kalamazdım. Eninde sonunda eve gelmesi gerekiyordu ve onunla oda arkadaşı oynamamın hiçbir yolu yoktu. Büyük kız külotumu giyip pisliğimi toplamamın zamanı gelmişti. Bir iş bulup Chicago'dan defolup gidecektim. Kendi kurtarıcım olma zamanım gelmişti.

"İşte başlıyoruz," dedim telefonu elime alıp aramayı yaparken.

BÖLÜM OTUZ BİR

ELİSE

"Pekala, peki, tekrar buluşuyoruz," diye selamladı kibirli ses, beni ofisinin kapısında karşıladı. Gözleri vücudumda gezinirken yüzünde bir sırıtişla önümde durdu. Omzuna vurduğumda güldü ve sonra yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Öyle yaparız" dedim.

Gelip oturmam için işaret etti. Oturduğumda ona baktım, siyah takım elbisesi fiziğine tam olarak uyuyordu, masasına yaslanırken.

Seçeneklerimi daralttım ve içgüdümlle gitmeye karar verdim. Yapmam gereken buydu. Telefonu yüzüme kapatıp söyleyeceklerimi dinlememesini umarak numarasını çevirirken parmaklarımı çaprazlamıştım. Ertesi gün benimle buluşmayı memnuniyetle kabul etmişti.

"Biliyorsun, aradığını görünce gerçekten şaşırdım," dedi çenesini okşayarak.

"Bir işe ihtiyacım var," dedim ona dosdoğru, küçük konuşma havasında değildim. Bana yardım edip etmeyeceğini veya bir B Planı mı aramam gerektiğini bilmem gerekiyordu.

Gözlerini benden ayırmadan ayağa kalktı ve sandalyesine çöktü. Dirseğini kol dayanağına dayadı, yumruğunu dudaklarına dokundurdu. "Bir iş?" O sordu. "Neden bir iş için babana gitmiyorsun? Maaşın çok daha iyi olacağını garanti edebilirim."

başımı salladım. "Onun için çalışmak isteseydim, burada olmazdım. Bana bir iş vermeni istiyorum."

"Ne tür bir işle ilgileniyorsunuz?" diye sordu. "Hangi yeteneklere sahipsin?"

"Hiçbir şey gerçekten." İş geçmişim yoktu. Üniversite diplomam yoktu. Ne tür bir işle ilgilendiğimi bile bilmiyordum. Tek bildiğim paraya ihtiyacım olduğuydu.

"Herhangi bir şey?" Gülümseyerek geri ateş etti.

"Sikini vajinamın içine sokmayan herhangi bir şey," diye düzelttim alnımı buruşturarak.

"Pekala, bu talihsizlik." Ona kötü bir bakış attım ve elini kaldırdı. "Şaka yapıyorum. Benim için çalışan insanlarla yatmam ama muhtemelen senin için bir istisna yaparım."

Kollarımı göğsümde çaprazladım. "Bana yardım edecek misin etmeyecek misin?"

"Kişisel asistanım olabilirsin."

"Zaten bunlardan birine sahip değil misin?" diye sordum, bana öyle kötü bir bakış atan kadını kastederek, sırtıma bıçak saplamasından korkarak önünde yürümekten korktum.

"İşe ihtiyacın var mı?"

"Evet."

"O zaman soru sormayı bırak. Yarın başlarsın. Saat sekiz. Geç kalmayın." Kaslarım gevşedi ve ciğerlerim rahat bir nefes aldı. Tanrıya şükür. Gitme hedefime bir adım daha yaklaştım.

"Saat sekiz," dedim ona başımı sallayarak ve kendimi sandalyeden kaldırarak. "Ah, ve bir iyiliğe daha ihtiyacım var."

O güldü. "Daha başlamadın bile ve şimdiden iyilik mi istiyorsun?"

"Bir avansa ihtiyacım var."

"Avansa ihtiyacın var mı?" Yavaşça tekrarladı.

"Evet. Yeni kıyafetlere ihtiyacım var." Ellerimi vücuduma indirdim. Bir kot pantolon ve bir tişört giyiyordum. Eve gidip kıyafet almak istemiyordum, bu yüzden evden çıkarken paketlediklerimle çalışıyordum. "Açıkçası, bunu giyemem."

Başını sallayarak odaklanmış bir şekilde bana baktı. "Tamam, sormayacağım bile." Bir çekmeceyi açıp cüzdanını çıkardı. Bana beş yüz doları uzatarak, "Beni ayağa kaldırma," dedi.

"Burada olacağım." Gitmek için arkamı döndüm ama kapıdan çıkmadan önce durdum. "Ve Vincent," dedim omzumun üzerinden ona bakarak. "Teşekkürler."

Göz kırptı. "Seni yakaladım kızım."

OTUZ İKİ BÖLÜM

ELİSE

Ön kapının kilidini açan birinin sesiyle dondurma kasemden başımı kaldırdım. Gözlerimi kapattım, ona kadar saydım ve tekrar açtığımda, yüzünün yarısını kaplayan bir kucak dolusu alışveriş poşetiyle içeri giren minyon, koyu saçlı bir kız buldum.

"Al, sana yardım edeyim." dedim kaşığımı kaseye bırakıp masanın üzerine koydum ve ayağa kalktım.

"Teşekkürler," dedi ve bir çanta verdi ve ben de onu tezgahın üzerine koydum. Weston bana, kız kardeşinin bu elbiselerden biraz daha almaya ve bazı şeyleri bırakmaya geleceğini söyleyen bir mesaj göndermişti .

"Merhaba," dedi kız, kaküllerini alnından silerek ve sonra kolunu önümden iterek. "Ben Cassidy, Weston'ın kız kardeşiyim."

Elimi çekip onun elini sıkmadan önce birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. İkisinin akraba olduğu konusunda bir yanlışlık yoktu. Onunkiyle aynı renk olan kahverengi saçları, alnında çapraz olarak kesilen küt torbalarla omuzlarının tepesinde kesilmişti. Yüzü makyajsızdı.

"Merhaba," diye cıykladım ellerimi birbirine kenetleyerek. Ona benden bahsetmiş miydi? Elbette buradaydı, yoksa burada olmazdı. Ne kadarını bildiğini ve babasının bana tecavüz ettiğini bilip bilmediğini merak ediyordum.

Yiyecekleri çıkarmaya başladı. "Haklıymış," diye yorum yaptı, arkasını dönüp eşyaları buzdolabına kaydırды. "Muhteşemsin."

Kızardım, içimi yatıştırıcı bir his kapladı. kahretsin . İltifatının beni mutlu etmesini istemedim ama mutlu etti. Weston'ın beni ailesine iltifat etmesi, içimde sıcak ve bulanık hissetmeme neden oldu. Kahretsin, kalbim, ondan nefret ettiğimizi hatırlaman gerek. Bizi ezdi.

"Teşekkür ederim," dedim utanarak, başka ne diyeceğimi bilemeden. Ona "kıcımlı öp" mesajını ağabeyiyle ilişkilendirmesini söylemem tuhaf olurdu.

Yiyeceklerin geri kalanını sessizce boşalttık. "Tamam, başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Bitirdiğimizde ellerini birbirine vurarak sordu.

"Hayır, iyi olduğumu düşünüyorum. Weston'a söyle, bir iki hafta içinde dışarıda olacağım."

Kaşlarını çattı. Ona haber vereceğim, ama acelesi yok, dedi kaşlarını çatarak ve tezgahın üzerine birkaç banknot bırakarak. "Çin yemeğini sevdiğini ve muhtemelen yakında bir yumurtalı rulo tamirine ihtiyacın olacağını söyledi."

Kahretsin hayır, Çin yemeği ve yemek çubuklarıyla kalbime geri dönmesine izin vermeyecektim. "Onun parasını istemiyorum," dedim ona, faturaları kapıp parayı geri vermeye çalışırken, ama o ellerini kaldırdı.

"Babamın sana ne yaptığını biliyorum," dedi birdenbire, beni şaşırtarak ve tezgaha geri döndüm. Gözleri benimkilere sabitlendi ve aşağılanmamı saklamamı daha da zorlaştırdı.

"Ne?" diye sordum şok içinde. Bunu neden gündeme getiriyordu?

"Weston, dedi bana. Bunların hiçbirisi senin hatan değil, biliyorsun değil mi?"

Çoraplı ayaklarımı zemine sürterek fayanslı zemine baktım ve ona dönüp bakma cesaretini topladım. "Bak," dedim sesim sertleşerek. "Bana ulaşmak istediğiniz için teşekkür ederim ama özellikle ailenizin kim olduğu düşünülürse yabancılarla konuşmayı seven biri değilim."

"Anlıyorum," dedi nazikçe. "Eğer konuşmak istediğine karar verirsen, Weston'ın sana numaramı bıraktığını biliyorum. Ara beni, söz veriyorum araman hakkında ona bir şey söylemeyeceğim."

"Teşekkürler, bunu aklımda tutacağım."

"Ve bir şey daha." Bıkkın bir nefes verdim. Gitmesini istedim. "Kardeşimin seni incittiğini biliyorum ama ona kendini açıklaması için bir şans ver. Onu daha önce hiç bu kadar perişan görmemiştim. Seni seviyor ve asla seni incitmek istemedi. Seni korumaya çalışıyordu. O iyi bir insan, tanıdığım en iyi adamlardan biri. Zor bir duruma düştü ve bu konuda ne yapacağından emin değildi."

O seni seviyor. Sözleri beynimi yaktı ve sonra kalbimi ısırmak için aşağı indi. Hayır, beni sevmiyordu. Sevdiğin birinden şüpheli bir şey saklamazsın.

"Kardeşini önemsemişimi biliyorum ve onun incindiğini görmek istemiyorum ama bunu yapamam. Onu göremiyorum." Gözlerimi kapattım ve onun önünde ağlamamak için Tanrı'ya dua ettim. "Yapamam."

BÖLÜM OTUZ-ÜÇ

ELİSE

"Bana babanla aranda neler olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu Vincent, ayaklarını masasına dayayarak, zümrüt gözleri ofisinin karşısından benimkileri taradı. Kül sarısı saçları yeni kesilmiş ve yana taranmıştı. Yemin ederim , adamın benden daha fazla saç randevusu vardı. Aslında biliyordum, çünkü görünüşe göre her birine ona eşlik etmek benim 'iş tanımımında' vardı.

Omuz silktim. "Söyleyecek bir şey yok," diye mırıldandım, ondan bahsedilince içimde alevlenen nefreti gizlemeye çalışarak gözlerimi yere doğru sürükledim.

Günün neredeyse her dakikasında yanında olduğum düşünülürse, Vincent *için* veya Vincent'la çalışmanın dördüncü haftasıydı . Adam beni gözünün önünden ayırmadı. Ben onun kişisel sekreteri, yemek arkadaşı ve alışveriş ortağıydım. Onunla hayatım boyunca hiç kimseyle geçirdiğimden daha fazla zaman geçirmiştım.

Toplantılara gittiğinde ofisinde takılırdım ya da basit işler yapardım. Daha fazla sorumluluk istediğimde, yolumu yükseltmem gerektiğini söyledi. Ama bunun gerçekten açık pozisyon olmadığı için olduğunu biliyordum. Beni orada istediği ve muhtemelen benim için üzüldüğü için işi bana vermişti. umurumda değildi. Bana para kazandıracaksa bir sempati işi alırdım.

Weston'dan ya da babamdan haber almamıştım. Yeni bir telefon aldım ve ilk maaşımla numaramı değiştirdim. Sonra apartman aramaya gittim, bana gösterilen ikinci yere depozito yatırdım ve aynı gün Weston'ın dairesinden taşındım.

Orada kalmak beni öldürüyordu. Baktığım her yer onun ve bizi hatırlatan şeylerdi. Sonraki haftayı bir sonraki maaş gününe kadar şişme yatakta uyuyarak geçirdim. Şans eseri Vincent bana oldukça iyi para ödüyordu, büyük olasılıkla herhangi bir asistandan daha fazla.

Ah hadi ama, diye yanıtladı, bir kalemi dişlerine çarparak. "Sen Elise Parks'sın. Bu şehirdeki herkes senin kim olduğunu ve hikayeni biliyor. Doğduğunuzdan beri babanız hayatınızın her yönünü kontrol etti. Seni demir yumrukla yönetti. Dışarı çıkıp ortalığı dağıtırdın ve sonra birkaç hafta ortadan kaybolurdun. Sonra süreç tekrar edecekti. Şimdi aniden, kişisel şoförünüz, paranız ve yaşayacak yeriniz olmadan kendi başınıza dışarı çıkıyorsunuz. Eklemiyor."

Ona sinirli bir bakış attığımda tekrar güldü. "Ben yetişkin bir kadınıym," diye mırıldandım. "Sonunda kendi başıma dışarı çıkmamın ve kendi hayatıma sahip olmamın zamanı gelmişti."

Yüzüne çocuksu bir gülümseme yayıldı. " Ahhh ... Anlıyorum. Çiçek açtın ve kanatlarını büyüttün. Uç küçük kelebek, uç." Ayağını indirip kırmızı, deri koltuğa oturduğunda gözlerimi devirdim.

Ofisi profesyoneldi ama eklektikti. Tipik siyah mobilyalara gitmek yerine her şey parlak kırmızıydı. Kazandığı uçakların ve ödüllerin fotoğraflarını asmak yerine, çıplak kadının sofistike fotoğrafları vardı. Kulağa değersiz geliyordu, ama bir şekilde çalışmasını sağladı.

Parmağıyla yolumu göstermeden önce ıslık çaldı. "Ama şimdi bir iyilik yapma zamanı, canım. Senden bir şeye ihtiyacım var."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak şüpheyle sordum. İyilik, hayır, benden iyilik isteyen insanlarla işim pek iyi olmadı. İyilik sözlükte en sevmediğim kelimeydi. Genelde çıplak olarak sona erdi ve bacaklarım açıldı.

"Bir randevuya ihtiyacım var," dedi.

Daha fazla bir şey söylemesini engellemek için elimi kaldırdım. "Asla. Bu konuşmayı çoktan geçtik. Seninle yatmıyorum Malone."

Eğlenerek gülümsedi. "Yine de," diye geri ateş etti. "Henüz benimle yatmıyorsun."

Eninde sonunda yatağına ineceğimden emindi. Hiçbir kadının ona hayır demesine imkan yoktu. Seksi, başarılı, zengin ve düzgün bir konuşmacıydı. Tek bir cümleyle bir kızı ıslatabilirdi.

Ama Weston beni mahvetmişti. Hâlâ aşık olduğum aptal, orospu çocuğu beni mahvetmişti. Beni başkasıyla birlikte olmaktan alıkoymuştu. Weston'ı düşünmeden Vincent'la yatabilmemin hiçbir yolu yoktu. Bırakın siklerini içime sokmalarını bir yana, başkasının ellerinin bana dokunması düşüncesine bile dayanamıyordum. Ona olan aşkımdan kurtulmak için elimden gelenin en iyisini yapıyordum ama henüz çözümü ya da bunu yapacak gücü bulamamıştım.

"Seninle asla yatmayacağım , " diye düzelttim.

"Göreceğiz sevgilim. Cumartesi, sen benimsin."

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" diye sordum, yeni topuklularımdan birini pelüş gri halıya vurarak. Vincent benim için çok şey yapmıştı. Bana bir iş vermemiş olsaydı, ya hâlâ Weston'ın evinde, babamın yanında ya da şehirdeki bir evsizler sığınağında olurum. Ona hayır diyemezdim. Kendi ayaklarımın üzerinde durmamın tek sebebi oydu.

"Alan Müzesi. Ailemin her yıl katıldığı bir hayır etkinliği düzenliyorlar ve gitmem için ısrar ediyorlar." Kafasını salladı. "Bu lanet şeylerden nefret ediyorum, bu yüzden bana eşlik edecek bir randevuya ihtiyacım var."

"Yeterince kolay görünüyor. Elbette."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ah, bir de bizim bir çift olduğumuz varsayımı altındalar."

Başım geri çekildi ve yüzündeki aptal sırıtışına bir şaplak atmak istedim. "Onlara çıktığını mı söyledin?" diye bağırdım.

"Onlara hiçbir şey söylemedim. Çıktığımızı sanıyorlar ve ben onları düzeltmedim."

"Neden çıktığımızı varsayıyorlar?"

"Şehrin bloglarından hiçbirini okumuyor musun?"

"Oh hayır." Dedikodudan ve onunla ilgisi olan her şeyden nefret ederdim. Biri bana özel bir şey yaptığında on yedi yaşında blogları okumayı bıraktım ve insanoğlunun bildiği hemen hemen her cinsel yolla bulaşan hastalığa yakalandığımı söyledim.

"Şehrin yeni 'o' çifti olarak etiketlendik." Tepkimi bekleyerek beni inceledi.

"Bunu düzeltsen iyi olur."

"Lütfen, sadece bir gece. Benimle çıkmanın nesi yanlış anlamıyorum. Oldukça iyi bir av olduğumu düşünmek istiyorum. Eskisi gibi takılmak bizim gibi olacak."

"Babam orada olacak mı?" O olsaydı, orada olmamın hiçbir yolu yoktu.

Omuz silkti. "Emin değil. Yine de konuk listesi çok büyük, bu yüzden eğer öyleyse onu göreceğinizden bile şüpheliyim."

"İyi," diye inledim. "Ama onu görürsem, giderim."

Anlayarak başını salladı. "Anne babama gitmemiz gerektiğini söyleyeceğim çünkü biraz sık lazım."

"Fikrimi değiştirmemi ister misin?" Uyardım.

"Anladım. Onu görürsek gideriz. Bana ne yaptığını söylersen anlamam daha kolay olur."

yutkundum. "Hayır."

Weston, her şeyi öğrenmesine izin verdiğim tek adamdı. Bu berbattı, çünkü başka bir ilişkiye girersem, ona sahip olduğum gibi onlara kendimi asla veremezdim. Sahip olduğun her şeyi sadece bir kişiye verebilirsin çünkü parçaları bir kez serbest bıraktıktan sonra bu seni asla yeniden inşa edemeyeceğin bir yere kadar oyuyor.

Sandalyesinden kalkıp dolaba doğru yürüdü. Üstünde parlak kırmızı fiyonk bulunan sarılı bir kutuyu kaptı ve bana verdi. "Elise Parks, bir gün seni çözeceğim ve o kadar da kötü bir adam olmadığımı göreceksin. Er ya da geç, beni içeri alacaksın."

Aşağı baktım ve Sak'ın kutusunu hemen tanıdım. Vincent, fazla eşyam olmadığı için gardırobumu yenilemek için bana birkaç hediye almıştı.

"İyi şanslar, bu şey bir rahibenin bacaklarından daha sıkı yapışmış," diye yanıtladım.

İçini çekip başını salladı. "Çıkarmakta iyiyim. Cumartesi gecesi. Saat sekizde senin yerinde olacağım."

BÖLÜM OTUZ- DÖRDÜNCÜ

ELİSE

Yakut kırmızısı dudaklarımı büzdüm ve birbirine vurdum. Ah MAC, seni nasıl da özledim, diye mırıldandım aynaya. Dudaklarımı ayırdım, biraz daha renk kattım ve tekrar birbirine vurdum.

Uzanıp buklelerimi düzelttim. Göz kapaklarım açık altın rengine boyanmıştı ve her iki taraftan kanatlı göz kalemi dökülüyordu.

Gözlerimi yansımama diktim. Mutluluk yolunda ilerliyordum. Henüz kendimi tam olarak sevmiyordum, ama oraya gidiyordum. Artık Parks İmparatorluğu'nun hüküm süren prensesi değildim. Aşırı seksi kaltak olarak gösterilen kız gitmişti. Artık başka biri nasıl yaptığını dikte etmeden kendini keşfeden bir kızdım. Sonunda özgürdüm.

"İyi ol. Güvende olun ve sadece bileğine bir Rolex takıyorsa bacaklarınızı açın," diye tavsiyede bulunan arkadaşım Carrie, elinde bir küre şarapla yatağıma çöktü.

"Dikkat et, o çarşafı yeni aldım," diye azarladım.

Gözlerini devirdi ve içkisini havaya kaldırdı. "Şimdi mutlu?" Başımı salladım. "Ve tavsiyemi almayı unutma."

"Ciddi anlamda? Tavsiye? Bu nasıl bir tavsiye?" diye sordum saç spreyi ile saçlarımı ıslatarak.

"Bir fahişeden biri," diye yanıtladı, utanmadan.

Carrie yirmi altı yaşındaydı ve karşımdaki koridorda oturuyordu. Taşındığım ilk gece, elinde bir şişe şarapla kapıma geldi.

Çıplak daireme bir göz attı, kolumdan tuttu ve evinde televizyon izletti.

O muhteşemdi. Yakut kırmızısı saçları, yanlara dökülen gevşek dalgalarla tacının etrafında toplandı ve kusursuz yüzünü çerçeveledi. Evli erkek arkadaşı, haftada dört kez onu ziyaret edip yatabilmesi için evinin parasını ödedi.

O benim gibiydi. Aşka inanmıyordu ve bu yüzden bu kadar kolay anlaşılabiliyorduk. Anne babaların kızlarına, çekici bir prensi bekleyip yollarına gülen ilk çocuğa teslim etmemeleri için anlattığı saçma bir peri masalı olduğunu iddia etti. Kadınlara yemin etmiş, onları evliliklerinde el üstünde tutacağına söz vermiş, sonra da beynini sikip atmak için gizlice gizlice giren pek çok erkekle yatmıştı.

diye inledim. "Sen bir fahişe değilsin," diye geri attım ve kaşlarının çatılmasına neden oldu. "Tamam, sıradan bir fahişe değilsin," diye düzelttim ve gülmeye başladı. "Her seferinde sadece bir adamla çakıyorsun. Fahişeler hızlı nakit için her zaman birden fazla kişiyle yatmaz mı? Otel odalarından otel odalarına mı gidiyorlar?"

Ben de teknik olarak bir fahişeydim. İş anlaşmaları için dışarı çıktım. Carrie yaşayacak bir yer ve Chanel çantaları için dışarı çıktı. Herkes bir şeyler için uğraşıyor, henüz bilmiyor olabilirler.

Parlak pembe dudakları kocaman bir gülümseme oluştururken sırıttı ve elma rengi bir çiviyle yolumu gösterdi. "Au contraire, ben *üst düzey bir* fahişeyim. Bu sesi daha iyi mi yapıyor? Bu bana biraz ahlak veriyor mu?"

"Sen bir yuva yıkıcısın. Bir yan piliç. Herhangi bir erkeğin bir kız arkadaşına veya karısına bakacağı gibi seninle ilgileniyor. Sana saat başı para ödeyip, onu havaya uçurup sonra da seni ucuz bir motelde kötü bir alkışla bırakmamış gibi değil. "

Carrie'nin evli erkeklerle yatmasına tam olarak katılmıyordum. Şahsen ben asla diğer kadın olmayacaktım, ama her biri kendi için. Üzerinde çalışılması gereken kendi sorunları vardı ve ben yargılayacak biri değildim. Bana iyi bir arkadaş olmuştu.

"Haklısın," dedi, sesi neşeyle yükseldi ve bir içki aldı. "Bu yüzden bir dahaki sefere bir golf sopasıyla yüzümü ezmek için gelen kızgın bir karım olduğunda, onları senin yoluna göndereceğim, böylece onlarla akıl yürütebilirsin."

"Ne? Bu gerçekten oldu mu?" Diye sordum.

"Düşündüğünden daha fazla kez."

Makyaj sandalyemden kalktım ve Vincent'ın bana verdiği kutuyu dolabımdan aldım. İçeride ne varsa uyduğundan emin olmak için daha önce açmalıydım ama onu terk edip etmeyeceğimden emin değildim. Sonra Carrie dışarı çıkmam gerektiği konusunda ısrar etti ve ben pes ettim.

Yatağımdan fırladı ve kutuyu açmak için çarşaflarıma koydum. Elbiseyi dikkatlice yatağımın üzerine yaydığımında, "Kızım bu elbise çok havalı," dedi.

İkimiz de hayran hayran hayran hayran bakıyorduk. Siyah, yere kadar uzanan elbise çarpıcıydı. Göğsüne ve yanlara doğru ince boncuklar yayılmıştır. Sırt tamamen çıplaktı, kumaş tekrar bir araya geldi ve omurgamın dibinde kıvrıldı.

"Kahretsin, çocuğun zevki var," dedi etikete uzanarak. "Ve Gucci. Onu senin için seviyorum. Onun bebeklerini almalısın." Omzuna vurduğumda güldü.

Haklıydı, Vincent bana karşı mükemmel bir centilmenlik yapıyordu. Ama benim ona veremeyeceğim bir şey istedi. Bahsetmiyorum bile, hala tam olarak güvenmiyordum. Beni bir oyun olarak görüp ona teslim ettikten sonra beni bırakıp gitmeyeceğini bilmiyordum. O bir playboydu ve playboylar itibarlarını uzun süreli ilişkilere sahip oldukları için almazlar.

Bornozumu çözdüm ve Carrie elbiseyi giymeme yardım etti. "Bu arada, ona ne oluyor?" Diye sordu, benim tarafımdan fermuarını çekti.

Omuz silkip bileğime bir bileklik taktım. "Hiç bir şey."

"Kızım, o çok ateşli. Ona neden bir şans vermediğini anlamıyorum. Er ya da geç ilerlemek zorundasın. Birini aşmanın en

iyi yolu, başkasının altına girmektir. Weston'ı sevdiğini biliyorum ama her erkekten vazgeçemezsin. Bir kız er ya da geç sevişmeli."

Weston'ın bir gece ona kalbimi nasıl kırdığını sarhoş bir şekilde itiraf etmiştim. Ona her şeyi anlatmamıştım ama beni onunla tekrar birlikte olmaya teşvik etmeyecek kadar çok şey biliyordu.

Ve bu gece gerçekten senin altına girmek isteyeceğine dair bir his var içimde, dedi beni boy aynasına bakmam için döndürerek. Elim ağzıma gitti. güzel görünüyordum. Elbise sürtük ya da olgunlaşmamış görünmüyordu, seksi ama klas görünüyordum. "Oradaki her erkek senin için salya akıtacak."

Güldüm. "Evet doğru, temsilcimi tanıyanlar değil."

Şaraptan bir yudum aldı. "Erkekler kızların itibarını umursamıyor. Sadece sutyen bedenlerini ve içlerine kaç gün girdiklerini önemserler. Ve kızlar sadece diğer kadınların temsilcilerini önemser çünkü onlar tarafından korkutulur."

Telefonum çalmaya başladığında makyajım titredi. Ben fırsat bulamadan Carrie aldı. "Bu Vincent, yukarı çıkıyor," dedi bana, metni okuyup sırtarak. "Git iyi eğlenceler kızım."

BÖLÜM OTUZBEŞ

ELİSE

Ön kapımı açtığımda yüksek bir ıslık çalarak, "Elbise hayal ettiğimden daha iyi görünüyor," dedi Vincent onaylayarak. "Çarpıcı görünüyorsun, kesinlikle çok etkileyici." Yanağımdan öptü ve beni merdivenlerden aşağıya, dışarıda bekleyen siyah limuzine götürdü.

O da aynı derecede iyi görünüyordu. Üzerine dikilmiş başka bir siyah takım elbise giymiş ve boynuna siyah bir papyon takmıştı. Kızlar, flörtümle eve gitmem için benimle dövüşecekti.

"Teşekkürler," dedim, elimi elbisemin üzerinde gezdirirken utangaç hissederek. "Bayıldım."

"Rodney, kal. Anladım," dedi ve şoförünün arabadan inmesini durdurdu ve bizim için kapıyı açtı. Uzun boylu, yaşlı bir adam olan Rodney başını salladı ve arabaya geri döndü.

Vincent benim için kapıyı açtı, içeri girmeme izin verdi ve arkamdan içeri girdi.

"Elbise için gerçekten teşekkür ederim, pahalı olduğunu biliyorum," dedim koltuğuma yerleşerek.

Yüzü yumuşadı. "Bunu hak ediyorsun bebeğim."

Yaklaştığında titredim, elinin sıcaklığı benimkinin üzerine yayıldı. "Tanrım, bu beni tam bir amcık gibi gösterecek," diye inledi elini saçlarının arasından geçirerek. Kafa karışıklığı içinde ona baktım. "Bana ne olduğunu söylemeyeceksin ama umarım sonunda anlattırısın. Ama senden hoşlanıyorum. Demek istediğim, senden gerçekten hoşlanıyorum."

Durumu hafife almaya çalışarak sahte bir kahkaha attım. Vincent benim için iyi bir arkadaştı, çok iyi bir adamdı ve onu

incitmek istemedim. Birinin seni incitmesinin nasıl bir his olduğunu biliyordum.

"Limuzininin arkasına bindiğin her kızın sen olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordum şaka yollu.

Kıkırdadı. "Eh... Genelde burada fazla konuşmam."

Dürüst olduğu için ona kredi vermeliydim. Burnumu kırıştırdım ve on kişilik büyük koltuğa baktım . "Brüt. Sizin veya başka birinin vücut sıvılarını üzerime bulaştırmamak için yukarıda şoförle birlikte başka bir yerde mi oturmalıyım?"

Başını geriye attı. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Her kullanımdan sonra profesyonelce temizliyorum." Kafasını kaşındı. "Sana zaman vereceğim bebeğim. İhtiyacın olduğunu biliyorum ama bir şeye ihtiyacın olursa senin için burada olduğumu bil. Konuşmak istersen, bir arkadaşla ihtiyacın olursa, herhangi bir şey."

iç geçirdim. "Vincent, bütün bunları ellerini külotuma sokmak için mi söylüyorsun?"

"Dürüst olmamı mı istiyorsun?"

"Elbette, dürüst olmanı istiyorum."

"Elli elli diyebilirim. Seni önemsiyorum ama o külotlara da girmek *isterim* . Senin içinde olmak ne kadar iyi hissedeceğini, benim ne kadar iyi hissedeceğimi sadece hayal edebiliyorum." Ellerimize baktı ve benimkilerin yavaş yavaş terlemeye başladığını hissedebiliyordum. "Ve birisi pis konuşmayı sever," dedi, kocaman sırıtarak ve elimi sıkarak. "Günü geldiğinde bunu aklımda tutacağım."

Şakacı bir tavırla yanağını ittim ve inledim. "Tanrım, sen çok..."

"Seksi?"

"Numara."

"Dayanılmaz."

"Numara."

Yüzümü kavrayıp yanaklarıma nazikçe masaj yaptığında yanaklarımdan sıcaklık yükseldi. Büyülenmiş bir halde kırmızı dudaklarıma baktı, ilerlemeden ve dudaklarını benimkilere değdirmeden önce.

"Benim için bir şeyler hissettiğini biliyorum ve bunu kendin anlayana kadar bekleyeceğim," diye fısıldadı onlara karşı, beni tekrar öptü ve sonra geri çekildi. Parmaklarımı şok içinde dudaklarımda gezdirdim. Neden onu durdurmamıştım? Neden ona tokat atmamıştım? emin değildim. Artık hiçbir şeyden emin değildim ama o anda belki Vincent'la takılmak o kadar da kötü olmazdı.

Müzeye geldiğimizde kapıyı açarak, "Bunu sen düşün," diye devam etti. "Yanımda kal ve gitmek istiyorsan, seni yakaladım bebeğim," diye fısıldadı Vincent, elimden tutup beni müzenin merdivenlerinden yukarıya çıkarırken.

İçeri girdiğimizde midem bulandı ve bölgeyi taradım. Vincent dolu kalabalığın arasından bana rehberlik ederken kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

"Yiyecek ya da içecek bir şey ister misin?" diye sordu Vincent, elini benimkinin içinde tutarak ve bana bakarak.

"Tabii, sadece tuvaleti bir an önce kullanmam gerekiyor," diye yanıtladım, hâlâ odanın içinde onu aramaya devam ederken. Rahat etmeden önce, orada görmek istemediğim kimsenin olmadığından emin olmak için binada bir araştırma yapmak istedim.

"Seninle gelmemi ister misin?"

Başımı salladığımda kaşlarını çattı. "İyi olacağım."

Utanarak kalabalığın arasından banyoya doğru ilerledim ve bölmenin kapısını sertçe kapattım. Biriyle konuşmadan önce kendime birkaç dakika ayırmam gerekiyordu. Vincent'ın beni ailesiyle tanıştırmak istediğinden emindim.

Dışarı çıktığımda tüm bakışların üzerimde olduğunu fark ettim. Dudaklarına parlaticı sürerek saçlarını düzelten kızlar aynanın karşısında duruyor ve camdaki yansımadan bana tiksinti dolu bakışlarla bakıyorlardı.

Kim olduğumu biliyorlardı.

Ve orada olmamdan hoşlanmadılar.

Alnım büzüldü ve ellerimi yıkamak için makyaj masasının diğer tarafına geçtim. Sadece onları görmezden gelecektim. Orosu, zehirli kızlar şu anda uğraşmak istediğim son şeydi .

Bir sarışın öfkeyle, Seninle buraya geldiğine inanamıyorum, dedi.

"Evet, biliyorum," diye onayladı bir diğeri. "Vincent çok daha iyisini yapabilir, ama muhtemelen onu kullanıyor, biliyorsun diğer her erkek gibi."

"Pekala, inanın," dedim onlara alaycı bir gülümsemeyle. Kıskançlık saçmalıkları için zamanım yoktu. Tabağımda daha büyük sorunlarım vardı. "Ve senin burada banyoda bunun hakkında mızımızlandığını ve onun yanında benim olduğumu düşünürsek, açıkçası senden pek memnun kalmamış."

Arkamı döndüm ve onların iğrenç hakaretlerini görmezden gelerek banyodan çıktım ve Vincent'a dönerken bir garsondan bir flüt şampanya kaptım.

Ama o kadar ileri gitmedim. İzlerimde ölü durdum. İçimde bir panik yükseldi ve neredeyse içimi düşürüyordum.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

ÇALIKUŞU

Açıkta kalan sırtındaki tüm kaslar sesimi duyunca gerildi. Dalgalanan kaslar, onun ağır nefesine uyum sağlamak için içeri ve dışarı hareket etti. Arkasını dönüp bana bakmasını beklerken nefesimi tuttum. O kadar yakındık, o kadar yakındık ki kolumu uzatıp parmaklarımı teninde gezdirdim. Ama tepkisinden çok korkmuştum. Artık ona istediğim zaman dokunmama izin yoktu. O artık benim değildi.

Sanki orada değilmişim, görünmezmişim gibi beni duymamış gibi davrandı. Benden ipucu almamı, geri çekilmemi ve onu rahat bırakmamı istedi.

Pekala, bu olmuyordu.

Güzel kıvrımlarının her birine sımsıkı sarılan vücuda oturan elbisesiyle vücudunun pürüzsüz hatlarında içtim. Bunu daha önce yaşamıştım. O benimdi ve lanet olsun, bunu özledim. Onu özledim. Ona ihtiyacım vardı.

Kara yelesi aşağıdaydı, bukleler halinde omuzlarının etrafında gevşekçe sarkıyordu ve kendimi öne uzanıp ellerimi onların arasından geçirmekten alıkoymak zorunda kaldım .

"Bana bak lütfen," diye yalvardım insanların müziğini ve konuşmalarını keserek. Soluklaştılar, bakışlarım sadece onu görüyordu. Sadece ikimizdik.

Beni duyması gerekiyordu. Hikayenin benim tarafımı duyması gerekiyordu ve onu ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım. yalvarırım. Tüm kalabalığın önünde dizlerimin üzerine

öker ve onun affı için yaltaklanırdım. Bana geri döneceği anlamına gelseydi, gururumu, erkekliğimi, her şeyi bir kenara atardım.

Bir ay. Onu görmeyeli bir ay olmuştu ama o aklımdan hiç çıkmamıştı. Onu izliyordum. Her hareketini takip ediyordum. Nerede yaşadığını biliyordum. Nerede çalıştığını biliyordum. Malone varisi ile burada olacağını biliyordum ve o pisliğin benim olanı almasına izin verirdim.

Nasıl olmaz, lanet olsun.

Bir dakika daha geçti.

Hiç bir şey.

umudumu kaybetmeye başlamıştım.

"*Lütfen* ," diye yalvardım tekrar.

"Yapmamayı tercih ederim," diye sertçe yanıtladı. Eli şampanya flütünü sıkılaştırdı. "Sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin. Bırak konuşmayı ben yapayım," diye yalvardım. Bu benim tek şansımdı. Bu fırsata bir daha sahip olup olmayacağımı bilmiyordum.

Yavaşça yüzünü bana döndüğünde kalbim bir izdiham gibi dörtnala koştu. Omuzlarım çöktü ve kırgın gözlerine bakarken kendimi bok gibi hissettim. Şampanya rengi ıslak dudakları nefret dolu bir bakışla büzüldü ve onu incitmiş olan diğer tüm erkeklerle birlikte beni de gruplandırdı.

O arkasını dönüp kıcıımı toz içinde bırakmadan önce boğazımı temizledim, aklımdan geçen duyguları ifade etmek için en iyi kelimeleri bulmaya çalıştım.

"Merhaba, her yerde seni arıyordum. Beni kandırdığını düşünmeye başlamıştım."

Kahretsin, bana karşı bir saldırı daha.

Wendy yanıma gelip kolunu benimkinin etrafına doladığında çenemi sıktım. Bu iyi görünmeyecekti. Sonunda, *muhtemelen* onunla konuşma şansım oldu ve yüzüme ters tepmek üzereydi. Wendy'yi bir sinek gibi kolumdan atmak istedim ama kolumu yavaşça onun kolundan çekip derin bir nefes aldım.

Wendy'ye bakmadım. Gözlerimi Elise'in üzerinde tuttum, Wendy'nin varlığı karşısında duruşunu düzeltmesini ve daha da sertleşen bakışlarını izledim.

Ah, merhaba Elise, diye selamladı Wendy, ikimizin arasındaki yüz ifadesini fark ederek.

Elise içkisinin geri kalanını bitirdi. "Hey Wendy," dedi sıkıca, ikimize de bakmayı reddederek.

Wendy'nin bunun iyi bir zaman olmadığını anlamasını umarak öksürdüm. Neyse ki, Wendy akıllıydı. Ellerini birbirine vurdu. "Annemi kontrol edeceğim ya da... bir şey yapacağım," dedi yavaşça ve koşarak uzaklaştı.

Elise'in yüzü, rujunun tonuyla uyuşarak kızardı. "Eminim oldukça hızlı hareket ettin, ha?" Başını iki yana salladı ve yanından geçen garsondan bir bardak şampanya daha aldı. "Benimle oynadığınız süre boyunca ikiniz çıkıyor muydunuz?"

"Seni oynamak mı?" Boynumun arkasını sertçe ovuşturarak tekrarladım. Hiçbir şey söylemedi. "Wendy ve ben bir hiçiz, sadece annem için buradayım." Ve onun. "Babamdan boşanıyor ve kendi başına hayata uyum sağlamakta zorlanıyor. Yıllardır bu etkinliklerden birine gitmedim ama onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Çok fazla şey yaşıyor. Dışarı çıkıp hayatına devam etmesi gerekiyor. Benim pislik babamı unutması gerekiyor." Ağzımın tadı acıydı. Ona babam demekten bile nefret ediyordum. O bir bok parçasıydı.

"Buraya annem için geldin, ama bir randevu mu getirdin?" diye sordu, sesinde bariz bir alayla.

Wendy benim flörtüm bile değildi. Annemi etkinliğe o götürmüştü ve benimle burada tanışmışlardı. Anneme destek olmak için geliyordu çünkü ailemi on yıldan fazla bir süredir tanıyordu. Benim hesabımda orada değildi.

"Burada randevusu olan tek kişi ben değilim," diye karşılık verdim, boğazımın arkasında tükürük birikti. Onun ya da herhangi birinin elinin üzerinde olduğu düşüncesi midemi bulandırdı.

"Seni ilgilendirmez ama Vincent ve ben sadece arkadaşız."

"Ben ve Wendy ile aynı şey." Sesimi alçaltıp bir adım yaklaştım. "Burada olduğunu biliyor musun?"

Başını yere eğdi. Onu aramak istedi ama ya çok korktu ya da umursadığını bilmemi istemedi. "Yapmadım."

İçeri girer girmez onu fark ettim. Uzak durdu ama beni gördüğünü biliyordum. Elise'in orada olduğunu bilip bilmediğinden emin değildim ama bunu öğrenmesini ve ona yaklaşmasını istemiyordum.

"Gitmek istersen gidebiliriz" dedim.

Kollarını kavuşturdu, çenesini kaldırdı. "Bunu bana seninle gitmem için mi söylüyorsun?" O, başını salladı. "Görüyorum ki hala manipülatif bir pisliksin. Zayıflığımı kendi kazancın için kullanmak."

Ellerimi iki yana salladım ve derin bir nefes verdim. "Gerçekten böyle bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?" Başımın yanına parmağımla sertçe vurdum. "Seni hiç kullanmadığımı biliyorsun." Ve böyle bir şey söylemesi bile beni sinirlendirdi.

"Bunu bilmiyorum. Senin kim olduğunu bile bilmiyormuşum gibi hissediyorum. Kendini ona sattın, şimdi ağzından çıkan tek bir söze inanmayı reddedersem beni bağışla."

Bir saniyeliğine gözlerimi kapattım. "Sana söylediğim her şey, lanet olası her şey gerçektir. Açıklamama izin verirsen."

Yüzü daha fazla öfkeyle kıpkırmızı oldu. "İhmal etmek yalan söylemekle aynı şeydir."

"Sana söylemek istedim."

"O zaman neden yapmadın?"

"Beklemek istedim."

"Ne zamana kadar bekle?"

Sesim yumuşadı. "Beni yeterince sevene kadar."

Ürktü, sözlerim ona bir ton tuğla gibi çarptı. "Bu da ne anlama geliyor?" Çevremizdeki insanların dikkatini çekerek bağırdı ama umurunda değildi. Parmağını göğsüme sokmak için bir adım attı. "Sakın üzerimde o psikolojik saçmalığı denemeye cüret etme."

Derin bir nefes aldım. "Bana tamamen aşık olduğunu öğrendiğimde sana söylemek istedim. Bu kararı neden verdiğimi

anlamak için sevgi ve güven istedim. Beni öyle derinden sevmeni istedim ki gitmeyecektin ve yıllar önce yaptığım aptalca bir hata için beni affedeceksin. Benim seni sevdiğim kadar senin de beni sevmeni bekliyordum." Kabul ettiğimde kalbim göğsüme çarptı.

Ağzı açık kaldı, yüzündeki tüm renk çekildi. "Birbirimizi ne zamandır tanıyoruz, bir aydır mı?" Birkaç adım geri çekildi. "Burada aşk yok," dedi, sesi cılızdı.

"Bana aşık olduğumu biliyorum." Cesaretle derin bir nefes daha aldım. "Bana hâlâ âşık olduğumu biliyorum," diye ekledim risk alarak.

"O zaman neden? Neden bana söylemedin?" haklıydım. Gözlerinden anlayabiliyordum. Beni seviyordu ve ayrı olmamız hala bunu değiştirmemişti. Tüm bu olanlardan sonra bile beni hala seviyordu.

"Bana âşık olduğumu biliyordum, ama kalbinin içinde ne kadar erişime sahip olduğumu bilmiyordum. Onun sana yaşattığı onca pislikten hala iyileşiyordun. Onun gibi olduğumu düşünmemen için beni daha iyi tanımanı istedim."

"Fakat sen."

başımı salladım. "Ben onun gibi değilim." Benden aldıklarını değiştirmek için bir adım attım.

"Tabii beni kandırdın."

Tepkisini bekleyerek önlem için bir adım daha attım ama uzaklaşmadı. "Sana asla bilerek zarar vermem. Senin için riske girdim. Kariyerimi, ailemi, her şeyi senin için riske attım. Ve bunu bir kalp atışı içinde tekrar yapardım. Seni her şeye ve herkese tercih ederim."

"Benim için her şeyi riske attıysan, belli ki birbirimiz için iyi değiliz."

"İlk sen gel. Her zaman başka bir iş bulabilirim. Baştan başlayabilirim. Sen yanımda olursan hayatımdaki her şeyi düzeltebilirim."

"Banyoda kayboldun sandım," dedi Vincent ona yaklaşarak.

Harika, şimdi randevusu bizi bölüyordu. Neden ikimizin de başka randevuları oldu ki?

Kolu onun göğsüne dolandığında ve onu kendi tarafına çektiğinde yüzüm dehşet içinde eridi. Elise ondan uzaklaşmadı ama daha da yaklaşmadı. Lanet olası elini ondan koparmak istiyordum.

Elise bana alaycı bir gülümseme göndererek, Eski bir arkadaşım ile karşılaştım, dedi.

Yukarı baktı ve beni fark etti. "Ah hey dostum, neler oluyor?" diye sordu Vincent. "Seni uzun zamandır buralarda görmüyorum."

Vincent'ı tanıyordum. Aslında birlikte aynı özel okula gitmiştik ama Wale ölünce o hayatı bıraktım.

boynumu kaşıdım. "Evet, bu dünyayı bir nevi arkamda bıraktım."

Anlayarak başını salladı. "Seni suçlamıyorum." Elise ve bana çenesiyle işaret etti. "Siz ikiniz birbirinizi nasıl tanıyorsunuz?"

Ben ona gerçeği söyleme fırsatı bulamadan Elise, "Babam aracılığıyla tanıştık," diye yanıtladı.

Dişlerimi birbirine kenetledim. "Aslında çıktık," diye düzelttim, doğrudan Vincent'a bakarak. Şahsen ona karşı hiçbir şeyim yoktu ama iş sevdiğim kadına gelince, müdahale eden herkesle bir sorunum vardı.

Vincent, Elise'den elini serbest bıraktı, açıkçası konuyu anladı. "Ciddi anlamda?" Şok içinde sordu.

Elise, "Tam olarak çıkmadık," dedi. "Birkaç kez dışarı çıktık." başımı salladım. "Hayır, kesinlikle çıktık."

"Pekala," dedi Vincent, açıkça rahatsızdı ve bundan sonra ne yapacağını bilemedi. Ondan hoşlanıyordu ama onun için savaşmak isteyip istemediğini düşünüyordu.

"Ve aşığız," diye ekledim bir yumrukla, son sözü vurgulayarak ve uyarımı netleştirmek için ona dik dik bakarak.

Vincent'ın gözleri şişti ve gülümsedi. "Anladım, anladım," dedi başını bana doğru sallayarak. "Açıkçası ikinizin halletmeniz gereken işleri var. Seninle her zaman bir kadın için rekabet edebilirim

Snyder, ama iş aşka geldiğinde değil. Aşk insanı deli eder." Ağzı bir şeyler fısıldamak için Elise'in kulağına gitti ve Elise başını salladı.

Geri çekildi ve parmağını bana doğru çekti. "Onu kızdırırsan ve gitmek isterse, onu alırım."

"Bu olmayacak," dedim, çenem titriyordu.

O uzaklaşırken o hareketsiz kaldı. Onunla gidebilirdi ama gitmedi. Bu bana biraz umut verdi.

"Gerçekten gerekli miydi?" diye bağırdı, kollarını göğsünde çaprazladı.

Omuz silktim. "İnsanların piyasadan çekildiğinizi bilmeleri gerekiyor."

Ellerini havaya kaldırdı ve bardağından şampanya sıçradı. "Newsflash, pazardayım."

"Benimken nasıl piyasada olabilirsiniz?"

"Ben senin değilim," dedi hırıltılı bir sesle. "Ben kimseye ait değilim."

Kahretsin, bunlar kullanılacak en iyi kelimeler değildi. "Haklısın, sana sahip *değilim* . *senin kalbine* sahibim Bunun çok doğru olduğunu biliyorsun, o yüzden kime ait olduğunu bildiği için başkasına vermeye çalışırken iyi şanslar . Beynin farklı bir şey düşünmeye çalışabilir, sana benden ayrıldığını söylemeye çalışabilir, ama hepsi senin kalbine iniyor. Ve bu benim aşkım, benim." genişçe gülümsedim. "Ama merak etme, benimki de sende."

Yanağına ısırıldı. "Gerçekten böyle şeyler söylemeyi kesmelisin."

"Dürüst olmayı bırakmam mı gerekiyor?"

"Lütfen." Eli önümde açıldı. "Sadece dur."

"Benden ayrıl. Bunu çözeceğiz. En azından bana kendimi açıklama şansı ver." İki nedenden dolayı onu oradan nasıl çıkaracağımı bulmam gerekiyordu.

1. Babası ortalıkta dolanıyordu ve kalabalığın arasından onu fark edeceğinden emindim. Ona gitmesini istemiyordum.

2. Burası konuşmak için yanlış yerdı. Gizliliğe ihtiyacımız vardı.

Lanet olsun, diye tısladım, Clint'in Elise'in arkasından bize doğru geldiğini fark ettim. Kolunu yakaladım ve protestolarını görmezden gelerek onu kalabalığın arasından çektim.

Elinden kurtulmak için koluma şaplak atarak geri çekildi ama ben bırakmadım. Bir kapıyı ittim ve boş bir odaya girdik.

"Senin sorunun ne?" Çığlık atarak benden uzaklaştı.

"Vincent'a mesaj at. Ona gideceğini söyle," dedim.

Yüzüme yumruk atmaya yakın gibiydi. "Kesinlikle hayır. Randevumu öylece bırakamam. Sen deli misin?"

Telefonumu cebimden çıkardım. "Hey Wendy," dedim konuşmacıya, soğuk bir bakışla Elise'in dikkatini çekerek. "Vincent Malone'u bulun. Ona yeni sevgilisi olduğunu söyle." kapattım.

Elleri yanlarına vurdu. Bu harika, benimle ilgilenen her erkeği Wendy'ye teslim edelim, dedi dramatik bir şekilde.

Kıkırdamamı tutamadım, bu da başka bir bakışa neden oldu. "Hadi, gidiyoruz."

"Numara."

Onun önünde adımladım. "O burada." Elimi duvara vurdum. "Yani üç seçeneğiniz var: Onunla yüzleşeceğiz. Seninle yüzleşmesini bekliyoruz. Ya da ayrılırız. Her ne kadar istemesen de bu seçeneklerden biri bu gece gerçekleşecek. Vereceğin her kararı desteklemek için buradayım ama o seni gördü. Doğrudan bize doğru gidiyordu."

Kapıya doğru fırladı ve koşmasını durdurmak için kendimi hazırladım. Kapı kolunu salladı ve açmak yerine kilidi çevirdi. "Seninle gitmiyorum. Vincent'ı arayıp gelip beni almasını söyleyeceğim. Sonra onunla gideceğim."

"Vincent'la gitmiyorsun," dedim acımasızca.

"Ben."

Kapının kilidini açtım, elini tekrar tuttum ve dışarı çıkmak için insanların arasından geçtim. Sakinleşti, olay çıkarmamak için benimle savaştı. Bana ayak uydurarak merdivenlerden aşağı indi ve valeye park cezası verdim.

Arabamı beklerken, yanakları ay ışığının altında öfkeyle alev alırken, Senin arabana binmeyeceğim, dedi.

"Evet öylesin."

Yine, davranışları sözleriyle uyuşmuyordu. Kolayca geri dönebilirdi ama benimle kalmayı seçti. Kendiyle çelişiyordu, beyni ileri geri çalışıyordu ama yine de orada bir şans vardı. Bana olan duyguları hâlâ canlı ve tekmeliydi ve bunun için kendinden nefret ediyordu. İnsan davranışlarını incelemiştim. Nasıl çalıştığını biliyordum. Duygular her zaman beyni yener. *Hep.*

Kollarını çaprazladı. "Tamam, seninle gideceğim ama sen beni eve götürüyorsun."

Etrafımızdaki müşterilerin meraklı bakışlarını görmezden gelerek başımı salladım. "Yapacağım."

"Ve ciddiylim."

Bana anahtarlarımı verdiğinde valeye bahşış verdim. Arabaya binmeden önce onun için kapıyı açtım ve içeri kaymasını ve rahat etmesini bekledim. Öne eğildi ve ben sürerken radyoyu açtı.

"Sana beni eve götürmeni söylemiştim!" Kendisine ait olmayan bir sokağa döndüğümde çığlık attı. Torpido gözüne vurdu ve ellerini havaya kaldırdı.

Otoparka çektim. "Ben."

"Burası benim evim değil."

"Bu senin evin." Dışarı çıktım ve onun kapısını açtım. Onu tutmadım. Kendi kendine çıkmasını bekledim. Yukarı çıkmasını, içeri girmesini, eve kendi başına gelmesini istedim.

"Senden nefret ediyorum," diye tükürdü, dışarı çıkarken bana soğuk bir bakış fırlattı.

OTUZ YEDİ BÖLÜM

WESTON

Kıçını bir o yana bir bu yana sallıyor, elbisesini yere değmesin diye dikkatlice tutuyordu ve merdivenlerden yukarı her adımında benden nefret ettiğini defalarca söylüyordu. Arkasından onu takip ettim, uçuşan hakaretlerinin her birini bir "Biliyorum" ile eşleştirdim.

Daireme ulaştığımızda inledi, debriyajını açtı ve bir anahtarlık çıkardı. Anahtarı kilide sokmasını izleyen bir okul çocuğu gibi sıırıttım. Anahtarımı saklamıştı ve bunun sebebinin, aramızda hâlâ bir şans olduğunu bilmesi olduğunu umuyordum, bir gece gizlice gelip beni uykumda öldürmeyi planladığı için değil.

"Senden nefret ediyorum," diye çığlık attı, ışıkları yakıp debriyajını odanın diğer ucuna fırlattı. Bana bakmak için etrafımda dönerken anahtarlarını kilitte tuttum. "Senden nefret ediyorum, seni yalancı, kendini beğenmiş pislik." Sesi acıyla doldu.

Acı dolu bir nefes verdim. Bu planladığım gibi gitmiyordu. "Hayır, bilmiyorsun," diye bağırdım, arkamdan kapı kolunu tutup kapıyı çarparak kapattım. "Yani lütfen, kendini başka türlü ikna etmeye çalışmak için bunu söylemeyi bırak."

Aramızdaki küçük boşluğu silerek ona doğru ilerledim ve ellerimi beline dolamadan önce parmaklarımı elbisesinin pürüzsüz ipeğinde gezdirdim. Bir sonraki hareketimi beklerken nefesi kesilerek bana bakmak için başını kaldırdı. Benimle savaştı ama kıpırdamadı.

Senden nefret ediyorum, diye fısıldadı, şarap lekeli dudakları aralanırken.

Boynunda dalgalanan çiçek kokusunu içime çekerek ve vücudunu bana bastırırken boynuna hafifçe öpücükler yayarak homurdandım. çekilmem gerekiyordu. Konuşmamız gerekiyordu. Beni duyması gerekiyordu ama bunu ona söylemek için ağzımı açtığımda boğazım düğümlendi.

Boynundan uzaklaşarak ona baktım, dişlerinin alt dudağına takılmasını izledim. Gözleri için için için için yanan, benimkileri açlıkla deldi. Uzanıp elini koluma değdirdiğinde tenim takım elbisemin altında titredi, vücudum ısındı.

Kalbim göğsüme sıçradı, kanımın kaynamasına neden oldu ve ellerimi kışına kaydırıp sıkıca kavradım.

"O zaman beni senin yaptığın gibi becer," diye fısıldadım, ağzımı onunkinden birkaç santim uzakta tutarak.

Cevabım karşısında şaşkına dönen gözleri canlandı ama bizi çözmedi. Sözlerim onu propan gibi ıslattı ve zaten içinde yanan ateşi tutuşturdu. Elleri elbise gömleğime bastırdı, açıklık boyunca gezindi ve fayansların üzerine saçılan düğmelerimin sesiyle sessiz hava yarıda kesildi. Titredim, avuçları çıplak göğsüme dayadı ve sırtım duvara çarpana kadar beni geriye doğru itti.

Sıcak parmakları bileğimi kavradı, kollarımı yukarıya çekip başımın üzerine sabitledi. Pürüzlü dişlerinin meme ucunu çekiştirdiğini hissedince ecstasy içinde başımı geriye attım.

"Senden çok nefret ediyorum," diye mırıldandı bedenime karşı. Titredim, dilinin beni yaladığını ve pantolonumun tokasında durduğunu hissedince tüm vücudum titriyordu. Bir çırpıda, pantolonum yere düştü ve eli aletimin etrafına dolandı. Alaycı dokunuşlar yok, birikme yok, sadece doğrudan ağrıyan sikime.

"Konuşmak ister misin?" Lanet bir aptal gibi sordum. Ağzını sikimin etrafında istedim ve biz konuşuyor olsaydık bunu yapamazdı.

"Konuşmak isteseydim, elimle sikini sarmazdım," dedi, elbisesini mahvetmemeye dikkat ederek dizlerinin üzerine düşerken

gözleri kurnazca üzerime fırladı. Ağzı yavaş yavaş benim horoz ile temas ettiğinde duvara doğru sarsıldım ve dilini uzunluğumdan aşağı yaladı. Sadece dilinin gücüyle sinir sistemime elektrik verdiğini hissederek kendimi hazırladım.

Kalçalarımı öne eğdim, beni sıcak ve istekli ağzına alırken onunla tanıştım. Atladım, benim toplarına masaj yapmak için ulaştığında horozum titredi. Aniden durana kadar güzel bir ritmi koruyarak ağzına girip çıktım. Yutkundum, tatlı ağzından düştüğümde ona baktım.

"Hadi," dedi, kendini yukarı itmek için bacaklarımdan tuttu ve baştan çıkarıcı bir şekilde parmağını ona doğru kaşdı.

Yutkundum, pantolonumu belime geri çektim ve beni yatak odasına götürürken emrine itaat ettim. Çekimleri onun yapmasına izin veriyordum. Bu gece onun amına boyun eğip kuralları koymasına izin verdim. Benden nefret ediyormuş, beni seviyormuş ya da beni öldürmek istiyormuş gibi davranabilirdi ve ben her şeyi ondan alırdım.

"Bunu senin için almak istiyorum," dedim, ellerimi omzunun üzerinden sakınleştirerek ve sonra elbisesinin fermuarını yavaşça açtım. Vücudunun santim santim aşağı kaymasına izin verdim; ayaklarının etrafında ezilmesini bekledi, sonra dışarı çıkması için her ayağını yavaşça kaldırdı. Dikkatlice katlayıp şifonyerin üzerine koydum, sonra ona bakmak için arkamı döndüm. Dudaklarımı yaladım, gözlerim onu yuttu ve önümde sadece sutyeni, külotu ve beni topukluyla becerdi.

Dizlerimin üzerine çöktüm, bacağını tuttum ve ayağını yatağa bıraktım. Başparmağımı külotunun bağcıkları arasında gezdirip yanlara kaydırdım. İki parmağımı sırlıklam ortasının içine soktuğumda derin bir nefes aldı. O sırlıklamdı; Parmaklarımdan aşağı damladığını, suyunun bileğime değdiğini hissedebiliyordum.

Bacaklarını yatakta biraz daha uzattım. Parmaklarımı kedisinden çekip yüzümü yumuşak kıvrımlarına indirdiğimde inledi. Yavaş, kolay bir yalamayla başladım, nefesi kesildiğinde hızımı artırdım ve titrek bacağını yerinde tuttum. Onu kedi karşı sırttı,

dilim çılgınca içinde sürüş ve ağızıma daha da yakınlaştırmak için bir avuç tutmadan önce kışını tokatladım.

"Durma," diye mırıldandı, sert bir şekilde, kalçalarını döndürerek ve dilime karşı eridi. Dilimde, ağızımda parçalandığını hissederek her bir parçasını tüketmek istedim ve yaptığı tam olarak buydu. Onu yerinde tuttum, tırnaklarım tenine battı ve çözülmeden önce yine benden nefret ettiğini inledi.

Uyluklarından aşığı akan fazla suyu kprttm, kışına masaj yaptım ve ona bakmak için geri çekildim.

"Benden hala nefret ediyor musun?" Alt dudağıımı alayla yalamadan önce ona umutlu bir gülümsemeyle sordum. Aklını okuyabilmeyi diledim, ama açık olduğı gereğı dışında hiçbir şey vermiyordu.

Bana yoğun bir şekilde bakarken gözleri dolmuştu. Dolgun dudaklarına sinsi bir gülümseme yayılırken, "Değil," dedi.

"Açık?" Diye sordum.

"Sikini srmeme izin verip vermediğın konusunda."

Sik beni. Bu, düşünmem gereken bir soru muydu? "Nasıl istersen aşkım. Seninim," dedim gömleğimi çıkararak.

Kolumdan fırlayıp yatağıımı geriye doğıru kaydırduğında gülümsemesi hevesliydi. Ellerim ve dizlerim üzerinde arkasından yürüdüm, yanına vardığımda dudaklarını öptüm. Sanki oksijen kaybediyormuş gibi ağızımı yiyip bitirdi ve ben onu canlandıran tanktım.

"Pantolonunu çıkar," diye talep etti, sert ve hazır sikimi avulayarak. Ayakkabılarımı çıkardım ve pantolonumu arkalarından sürükledim. "Ve hala benim için heyecanlı mısın?"

"Her zaman," dedim onu tekrar öpmek için çenesini kaldırarak. "Her zaman senin için." Klotunu ekiştirdim, bu sırada yırttım ve onları odanın karşı tarafına fırlattım.

Beni yatağı itip kucağıma oturduğunda nefes verdim. Kalktı, horozumu yakaladı ve sıcaklığını aşığı yukarı ovuşturdu ve sonra bana çarptı.

Sırtım kavislendi, onun her santimini aldığını hissederek yataktan kalktım. İnledim, bir yumruk ağzıma gitti ve diğer elim kalçalarına yapıştı. Hızlı hareket etti, bana sertçe bindi. Vücutlarımız birbirine çarptı, iniltilerimiz ve iç çekişlerimiz yatak odamı doldururken derimiz birbirine çarptı.

"Sutyenini çıkar," diye inledim, her vuruşunda kalçalarımı esneterek. Oda yanıyordu, nefesimi toplamaya çalışırken başım bulanıklaşıyordu. Kahretsin, bunu özledim.

Kolları sırtına dolandı ve sutyeni yoktu. Her eziyette göğüslerinin zıplamasını izledim. Beni sert bir şekilde becerdiği için altında güçsüz hissettim, sonunda ellerini göğsüme koymak için yere düştü ve meme uçları gözlerimin üzerinde asılı kaldı.

Ağzımı açtım ve bir tane emmek için ilerledim. Aşağı baktı, bana hafifçe gülümsedi ve bana yedirirken adımlarını yavaşlattı. Yerinde tuttu, sertçe emmeme izin verdi ve beni sürmeye devam ederken midesi benimkine doğru kaydı.

O kadar çok şey oluyordu ki – pek çok duygu, his, his, onun içinde patlamaya hazırdım.

"Neredeyse orada mısın?" diye sordu, hareketleri yavaşladı. Nefesi tekmelendi ve bana daha sert vurdu, boğazının arkasından gelen seslerle beni şaşırttı. Diğer erkeklere yaptığı gibi, hayal kırıklıklarını benimle dışarı atıyordu.

Ellerim havaya kalktı, kalçalarını kavradı ve hareket edememesi için onu aşağıda tuttu. "Ben o adamlardan biri olmayacağım," dedim gergin bir şekilde, onun gözleriyle buluşarak.

Başını salladı, sesi gergindi. "Asla o adamlardan biri olmayacaksın." Kalçaları büküldü, hareket edebilmesi için serbest bırakılması için yalvardı ama ben pes etmedim.

"Beni sevdiğini söyle."

Yüzü buruştu, kavgacı görünüyordu ve sonra yumuşadı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Onu serbest bırakmak için ellerimi çektim ve bana çarptı. Ve tesadüfen ve lanet olasıca tuhaf, beyanı ikimizi de harekete geçirmiş gibiydi. Onun spazmını etrafımda hissettim, sikim onun her

santimine çarpıyordu ve serbest bırakılmasını kapattı. Sonra mutlu bir şekilde ona katıldım.

BÖLÜM OTUZ- SEKİZ

ELİSE

Beynim sisliydi ve nefesimi düzenlemeye çalıştım. Uyluklarım kasıldı, bacaklarının dışını fırçaladım ve bakışlarımı ona diktim. Başını kaldırmış, yarı dik gözlerle bana baktı.

Beni sadece cum ile doldurmuştu. İkimiz de tepemizden aşağı iniyorduk ve ben o coşkuyu patlatmak üzereydim.

"Ne kadar?" Diye sordum her acı kelimeyi dilimden uzaklaştırarak.

Yanaklarını şişirdi, kaşları saç çizgisine değdi. Kaygan aletinden kaydım ve sırtımı şilteye vererek yana doğru düştüm. Derin, yavaş nefesler alırken göğsüm ağırlaştı. Az önce yaptığım şeyin farkına varınca ciğerlerim daraldı, her nefes alışımında yandı. Çok aptaldım.

"Ne?" diye sordu, yan dönerek. Dirseğinin üzerinde doğrulup çenesini avucunun içine dayadığında göğsü inip kalkıyordu. Yaklaşan şeyi beklerken gözleri gözlerime kaydı.

Bu konuşmaya hazır değildi. Kahretsin, buna hazır değildim. Bunu gündeme getirmekten korkuyordum ama olması gerekiyordu. Tartışılması gerekiyordu yoksa asla ilerleyemezdik. Hiç olmamış gibi devam edemezdik. Onun yatağında çıplak yatmam tekrar birlikte olduğumuz ve her şeyin unutulduğu anlamına gelmiyordu.

Gözleri benimkilere indi, şefkat ve sempatiyle parladı. Gözlerimin önüne düşen gevşek saç tutamlarını itmek için çekinerek elini uzattı. Parmaklarıyla oynadı, gözleri yavaşça kapandı, sanki bu bana son dokunuşu olacakmış gibi.

İçimden geçen tatlı coşku, acı veren bir çarpışmaya gelmişti. Midem kendimden iğrenmeyle sıkıştı. Bana zarar verecekti ve ben ne yaptım? Onu affedip affetmediğime karar vermeden önce hemen yatağına atladım. Daha bir şeyi çözmeden içime boşalmasına izin verirdim. Zavallı karar vermem hala en iyi durumdaydı.

"Sana ne kadar ödedi?" diye sordum, kelimeler ağzımdan yavaş yavaş dökülüyor, dilim onların serbest kalmasına direniyordu.

"Lütfen," dedi başını sallayarak. "Lütfen onu buraya getirme." Sesi yalvarırdı. "Onu bir daha buraya getirme."

"Neden?" Çığlık attım, kan sıcaklığım yükseliyordu. "Bunun konuşulması gerekiyor. Benden sana kendini açıklama ve hikayenin kendi tarafını duyma fırsatı vermemi istedin. Şimdi açıklamaya başla."

Dirseği çözüldü ve sırtüstü yere yığıldı. "Hayır," diye mırıldandı, avucunu alnında gezdirip sevişmemizden kalan ter damlalarını sildi. "Burada değil."

"Evet burada," dedim sıkılı dişlerimin arasından kaşlarımı çatarak. Öne eğildim, battaniyeyi ayak bileklerimizden kaptım ve vücuduma çektim. Aniden kendimi güvensiz ve fazlasıyla açıkta hissediyordum.

"Hemen söyle yoksa bu yataktan kalkıp Vincent'ı arayıp gelip beni almasını isteyeceğim. Bana neden yaptığını söylemezsen, işimiz biter. Daha fazla şans yok."

Yüksek sesle içini çekti ve kollarını yere vurduğunda yatak çöktü. "Onu orada istemiyorum, kahretsin !" Bana bakmak için arkasını döndü. "Burası bizim yerimiz. Evimizi, yatak odamızı lekeleme ayrıcalığına sahip olmasını istemiyorum. O canavarın burada büyütülmesini istemiyorum."

Cevap vermeyecekti. Yalan söyledi. "Bu asla olmamalıydı," diye bağırdım, pişmanlıkla kolumu gözlerimin üzerine örterek. "Burada olmamalıyım."

Aptal, aptal ben. Onunla hiç ayrılmamalıydım. Kesinlikle onunla eve gidip beynini sikip atmamalıydım. Yine yalan söylüyordu. Kalbimle pervasızca oynamış, yaptığı şey önemli

değilmiş gibi beni yönlendirmişti. Burada onun yatağında yatmamalıydım ama kalkıp ondan uzaklaşacak gücü kendimde bulamadım.

"Bunun olması gerekirdi," dedi sözlerime karşı çıkararak. Kolum kaldırıldığında ve yüzü benimkinin üzerinde havada asılı kaldığında kaşlarımı çattım.

Ona bakmayı reddederek başımı iki yana salladım. "Burada olmamam gerekiyor." Taze yaşları tutmak için gözlerimi sımsıkı kapattım. "Birlikte olmamamız gerekiyor."

Yanağımdan süzülen yaşları öpmek için öne eğildi. Hepsini temizledikten sonra nemli dudaklarımı öptü. "Burada olman gerekiyordu." Başımı şiddetle salladım. "Bizi kırmak yok bebeğim."

"Beni incittin."

"Yaptım," dedi utanarak. "Ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Sana acı veren kişi olduğum için kendimden nefret ediyorum. Seni mutlu eden, güvendiğin, kahramanın olmak istedim ve seni hayal kırıklığına uğrattım. Bunun için çok üzgünüm. Bana bir şans daha vererseniz, sizi bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum."

Yaptıklarını tartışmıyordu ya da eylemlerini haklı çıkarmak için bana mazeretler sunmuyordu. Yaptığının yanlış olduğunu biliyordu ve buna sahip çıkıyordu . Sesindeki hüznün ve gözlerindeki bakış, söyleyebileceği her şeyden çok pişman olduğunu söylüyordu.

"Sana tekrar güvenebilir miyim bilmiyorum," dedim.

Ağır bir uyuşukluk kapladı beni. Tekrar içeri girmesine izin vermek istedim. Tekrar kollarına düşmek ve beni çok mutlu ve özgür hissettirdiği zamana geri götürmesini istedim. Ama bunun için ne kadar acı çektiysem, bir daha asla buna geri dönemezdik. Yaşananları unutamazdık. Yaptığı şey, ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, asla gitmeyecekti. Sonsuza kadar bizi rahatsız edecekti.

"Sana kanıtlayayım," diye yalvardı. "Sana olan hislerimden şüphe etmen için sana asla bir şans vermedim. Kötü bir karar verdiğimi biliyorum ve bu konuda sana karşı dürüst olmalıydım ama

tekrar bağlantı kurduktan sonra bir kez bile seni incitmedim. Sana aşık olduğumdan beri seni bir kez bile incitmedim."

"O zaman söyle bana," diye fısıldadım, gözlerim ağırdı.

Havayı dışarı salmadan önce göğsü genişledi. "Hadi öyleyse." Benden ayrıldı, bir şort giydi ve elini uzatarak yanıma geldi. "Burada yapmıyoruz."

Battaniyeyi daha sıkı sardım ve beni yukarı çekmesine izin verdim. Beni oturma odasına kadar takip etti. Koltuğa çöktüm, sırtım kol dayanağına çarptı ve o da yanıma düştü.

Tanıştığımız gündü, dedi. "Tecavüze uğradığınızı söyledikten sonra müdüre gittim. Bırakmamı söyledi. Ona bu bilgiyle gelen ilk terapistin ben olmadığımı ve her araştırdığında bunun doğru olmadığını söyledi. Söylediklerinizi haklı çıkaracak hiçbir destekleyici kanıt yoktu."

"Tabii öyle söyledi." dedim gözlerimi devirerek. "Eminim ona da ödeme yapılmıştır."

Bana bir bakış attı. "Üzgünüm, devam et."

"Ertesi gün beni ofisine geri çağırdı. Baban beni bekliyordu. Bana daha önce söylenmiş olan her şeyi tekrarlardı. Hatta polisleri aradığına ve Peter'a karşı suçlamada bulunduğu dair kanıt bile getirdi. Bana dikkat çekmek için yalan söylediğini ve asılsız suçlamalarının sadece aileleri inciteceğini ve parçalayacağını söyledi."

Haklıydı. Sahte suçlamalarla değil, aileleri parçalamakla ilgili. Sırrım o zaman ortaya çıkmış olsaydı, Weston'ın ailesi uzun zaman önce bitmiş olurdu.

Kafasını salladı. "Vay canına, şimdi yüksek sesle söylüyorum, buna inandığım için gerçekten aptaldım."

"Sana çeneni kapalı tutman için para teklif etti ve sen pes ettin," dedim.

Başını salladı, kaşları birbirine çarpıyordu. "Ne yapacağımı bilmiyordum. İşimi kaybetmek istemiyordum ve öğrenci kredilerim birikmişti. Kendi pratiğime başlamak istedim ve düşünmüyordum."

"Ne kadar?"

Gözlerimin içine ölü gibi baktı. "Yüz bin."

"*Yüz bin dolar mı?*" diye bağırdım.

İğrençlik boğazımı doldurdu. Babam kendi itibarını kurtarmak için o kadar parayı dağıtmaya hazırdı. Bu hastalıklı oyununda omurgasız bir piyon olarak kalabilmem için bu sayıyı ödemeye razıydı.

Başımı yere eğdim. "Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim."

"Hayatımın her günü için pişmanım. Biliyorum bu bir bahane değil ama genç ve aptaldım. İnsanlara yardım etmek için işimi yapmak istiyordum ve ona karşı gelirsem beni mahvedeceğine beni ikna etti."

Cevabından tam olarak memnun değildim. Uzun zaman olmuştu ama sonunda gerçeği öğrendiğim için rahatlamıştım.

"Tamam," dedim yumuşak bir sesle. "Peki buradan nereye gidiyoruz?"

"Bu senin çağrın."

Benim aramam. Giyinip kaçmak mı yoksa kalıp nereye gidebileceğimizi görmek mi istediğime karar vermem için çağrım. Kalbimi açıp tekrar ona güvenmek isteyip istemediğime çağrım.

"Bizi kaybetmek istemiyorum ama öylece sana dönüp bu hiç olmamış gibi davranamam." Durdum ve ikimiz arasında işaret ettim. "Bu bir süreliğine olamaz. Biraz zamana ihtiyacım var."

Ellerimi tuttu ve ellerinin arasına aldı. "Herhangi bir şey" dedi. "Görüşleri sen veriyorsun. Seni mutlu eden her şey beni de mutlu eder." Sanki aklına bir şey gelmiş gibi durdu. "Mutlu olmak benimle olmamak değilse, o zaman hayır, beni mutlu etmez. Kabul edeceğim ama mutlu olmayacağım. Adeta dünyamı alt üst ettiniz. Sana Wale'in ölümünün bir anlam ifade etmesini istediğimi söyledim ve bu oldu. Bizi birbirimize o getirdi."

İkimiz de birbirimize ihtiyacımız olan bir şeyi veriyorduk. Bana özgür olabileceğimi ve beni gördüğü gibi kendimi sevebileceğimi gösterdi. Kardeşinin ölümünün kendisi de dahil olmak üzere insanlara mutluluk verdiğini görmesini sağladım.

"Bebek adımları." Ona küçük bir gülümseme verdim. "Ama gitmiyorum."

Elini boynuma doladı ve dudaklarımı dudaklarına getirdi. "Tanrıya şükür, seni özledim."

"Ben de seni özledim."

Ellerini birbirine vurdu. "Şimdi, devam et. Beni sevme konusunu konuşalım."

Oda ısındı ve üzerimdeki battaniyeye daha sıkı sarıldım. Ben ve koca ağzım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim gülümsememi tutmaya çalışarak ama sefil bir şekilde başarısız oldum. Duygularımı onun yanında saklayamıyordum.

"Siz yapıyorsunuz." Yüzüne kocaman, iğrenç bir gülümseme yayıldı. "Ve inkar etmeye çalışma."

Başımı salladım ve bir gülümsemenin patlamasına izin verdim. "Çıplakken ve cinsel birlikteliğin eşiğindeyken söylediklerinden kimse sorumlu tutulmamalıdır."

Gülerek başını arkaya attı. "Koital mutluluk mu? Yok canım?"

omzuna vurdu. "Evet gerçekten. O yüzden zevk anlarımda söylediğim ya da yaptığım hiçbir şeyi bana karşı tutamazsınız. Beni yiyip bitirirken boшта kalmış bir top gibiyim. Dilini kullanıyorsun ve hepsini...." Kızardım ve çıplak göğsünü işaret etmek için ellerimi kaldırdım. "Ve bu beni deli ediyor."

"Benim lehime çalıştığında bunu sana karşı kullanacağım. Bunu hatırla."

Bir bakış atıyormuş gibi yaparak cıvıladım. "Sanırım senden nefret ettiğimi de söyledim."

"Hı hı. Giysilerimi vücudumdan yırtarken ve ayrıca elin sikimi sardığında benden nefret ettiğini söyledin." Tekrar omzunu ittim, bu sefer daha sert.

"Beni seviyorsun," diye alay etti. "Bundan utanma. Duygular karşılıklı , aşk . Ama eminim bunu zaten biliyorsundur."

ona inandım. Beni sevmiyorsa, bir adamın bu kadar çılgınca davranıp kendini kanıtlamak için yalvarmasına imkan yoktu.

Kulağa ne kadar boktan gelse de, babamın anneme baktığı gibi bana baktığı için beni sevdiğini biliyordum. Korkunç bir insan olabilirdi ama ona sırılsıklam aşığı. En karanlık ve çarpık insanların bile içlerinde, ruhlarının o boş kısmını dolduracak doğru kişiyi bulduklarında sevebilecekleri bir yer vardı.

"Daha önce beni seven kimse olmadı" dedim. Bana aşklarını ve tutkularını ilan eden erkeklere sahiptim ama hepsi yalandı. Numara yapmak. Weston'a kadar aşkın varlığından bile emin değildim. İnsanların gerçekten aşık olana kadar aşka inanacaklarını sanmıyordum. Yüzünüze çarpana kadar gerçek olduğunu düşünmüyorsunuz ve diğeri olmadan tam hissetmediğinizi fark ediyorsunuz.

Yüzü aydınlandı ve kollarını etrafıma sardı, battaniyeyle kaplı bedenimi kollarına çekti. "Öyleyse senin ilkin, sonun olmaktan onur duyuyorum ve sana söz veriyorum, kalbimi asla kaybetmeyeceksin."

BÖLÜM OTUZ- DOKUZ

ELİSE

Kollarıma iki market poşeti alıp koridorda yürürken yorgunluktan nefesimi dışarı verdim. Zayıf koordinasyonumun beni ele geçireceği ve bir tanesini bırakacağım konusunda bir endişe geliştirdim. Çanta ayağımın dibinde patlayacak ve içindeki her şey her yöne uçacaktı.

Ve oldu. Boom! Onu hissedebildiğim gibi, bir çanta elimden düştü ve halı kaplı zemine çarptı. Eşyalar ağır çekim gibi görünen bir şekilde koridorda yuvarlanırken nefesim kesildi. Elbette beni bulmuştu. Bir bacağına tekmeledi ve üç bin dolarlık ayakkabısının tabanıyla bir kutuyu durdurdu.

"Defolup gitmelisin," dedim soğuk bir sesle. "Ya da polisleri ararım."

Kara gözleri beni içine çekerek, "Sadece konuşmak istiyorum," dedi. Yere çömelmişti, ağır vücudu duvara dayalıydı ve ön kapımın yanında oturuyordu. Dairemde istersem ondan kaçabilmemin hiçbir yolu yoktu.

"Konuşmak istemiyorum," diye çıktım. "Bu yüzden kıcını kaldırıp kapımdan uzak durursan sevinirim. Bir daha buraya gelme."

Elini uzattı. "Beş dakika, *beş dakika*. Sana zarar vermeyeceğim."

"Git kendini becer," diye hırladım, sert sözlerim ikimizi de şaşırttı. "Seni gördüğüme ve bir fincan çay içmeye davet edeceğime gerçekten sevineceğimi mi sandın?"

"Üzgünüm."

Dünya durdu ve başım döndü. Bu ahlaksız adamı tanıdığım yirmi yıl boyunca hiçbir şey için *bir kez bile* özür dilemedi. Pişmanlık duyamayacağına ikna olmuştum.

"Kefaret mi istiyorsun?" diye sordum sesim yükselerek. "Hangi bölüm için?" Yaşlı Leydi Martha kapıyı açtığı anda ikimiz de sıçradık. İkimize de soğuk bir bakış atmak için kafasını kapı aralığından çıkardı.

Görünüşe göre apartmanda gürültü yapmasına izin verilen tek kiracı Martha'ydı. Sesimizi yükseltmedik ya da televizyonumuzun sesini çok yüksek tutamadık ama sabahın yedisinde Elvis Presley'i tekrar tekrar bağırması tamamen fenaydı.

Gözlerimi devirdim ve içeri girmesi için ona elimi salladım. Kapısı çarparak kapanırken duvarlar sallandı.

"Kalk," dedim, öne doğru hareket edip bacağına sertçe tekmeleyerek.

Ben onunla konuşmayı kabul edene kadar gitmeyecekti. Konuşmamızı koridorda yapar ve eğer onu içeri almazsam bütün komşularım duysun diye kirli çamaşırlarımı haykırırdı.

Çantamı dizimin üstüne koydum ve ona baktım. "Beş dakika, beni duyuyor musun? Aptalca bir şey yaparsan, polisi ararım."

"Sana zarar vermeyeceğim," diye mırıldandı. Kapımı açıp içeri girene kadar ayağa kalkmadı. Koridorda düşen yiyeceklerimin geri kalanını aldı ve sonra beni takip etti.

Çantamı tezgahın üzerine fırlattım ve ondan uzak durmaya özen gösterdim.

"Konuşmaya başla," dedim gözlerimi ona çevirerek.

O farklı görünmüyordu. Geride kalan tek ailesi olan kızının onu terk ettiği için üzgün görünmüyordu.

Derin bir nefes aldı ve ellerini ceplerine soktu. "Seni geri kazanmayı deneyebileceğimi düşündüm." Tezgahımın kenarını kavradım ve kendi kendime işi bitene kadar ona bağırmayacağımı söyledim. Saçma sapan bahanelerini duyduktan sonra. "Buraya

gelmenin seni eve gelmeye ikna edebileceğimi düşünmüştüm ama anladım ki çok geç olabilir. Benimle işin bitti, değil mi?"

Ona bakmayı reddederek parmaklarımı tezgahın üzerinde gezdirdim. Onunla yüz yüze gelemeyecek kadar öğrendiğimden mi yoksa çok korktuğumdan mı emin değildim. "Elbette ben."

Beni şoke ederek yenilgiyle başını salladı. Clint Parks hiçbir zaman kolay pes eden biri olmadı ve onun kolunda ne olduğunu merak ettim. "Sarhoştum," diye kekeledi.

"Ciddi misin?" diye sordum şaşkınlıkla. "Kendi kızına tecavüz etmeye çalışmak için sahip olduğun en iyi polis kaçağı bu mu? Kendi etinizi ve kanınızı defalarca incittiğiniz için en iyi savunmanız bu mu?"

Bunu düzeltmenin doğru yolunu bulmaya çalışırken başını şiddetle salladı. İçi boş kelimelerle dalga geçen düzgün bir konuşmacıydı. Bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulacaktı.

"Yaptıklarım için bir gerekçe değil. Bunun bahanesi yok bebeğim. Çok utaniyorum ama bunu asla ayıkken yapmazdım." Parmağını göğsünün ortasına vurarak gömleğinin içine sertçe vurdu. "Bunu biliyorsun Elis. Beni tanıyor musun. Ben senin babanım! En başından beri senin yanındayım."

Ona tiksintiyle baktım. "Kesinlikle haklısın baba. Seni tanıyorum ve korkunç bir kahrolası insan olduğunu biliyorum. Sen bir canavarsın ve senden uzaklaştığım her gün Tanrı'ya şükrediyorum."

"Beni affet," diye yalvardı.

"Seni affediyorum?" Sabrımı yitirerek tekrar ettim. "Beni pezevenk ettiğin için seni affediyor musun?" Yoluna atılan bir torba cipsten kurtuldu. "Yoksa beni hiçbir sebep yokken defalarca bir akıl hastanesine gönderdiğin için seni affetmemi mi istiyorsun?" diye mırıldandım. "Ya da daha iyisi, bana tecavüz etmeye çalıştığın için seni affetmemi ister misin?"

Dişlerimi gösterdim, vücudum aşırı ısınmaya yakındı. "Ah, bir de Weston's'ta beni ilk tecavüzcümle karşı karşıya getirdiğin sahneyi unutmayalım!"

Bir bardak alıp odaya fırlattım. "Yani söyle bana baba, tam olarak ne için özür diliyorsun?"

Gözlerini sımsıkı kapadı. "Hepsi."

"Basit bir özürün bunu düzelteceğini mi sanıyorsun? Hiçbir şey ve hiçbir şey demek istemiyorum; seni affetmemi asla sağlamayacak. Benim için hiçbir şeysin. Asla affedilmeyeceksin. seninle işim bitti."

"Ama ben senin babanı!"

"Kanı paylaşabiliriz, ama sen benim kahrolası babam değilsin." Başımın öne düşmesine izin verdim. "Devam edebilirdim ama işim bitti. Beni fiziksel ve duygusal olarak mümkün olan her şekilde tükettin. Devam etmek istiyorum ve eğer beni söylediğin gibi seviyorsan, bunu bana vereceksin. Arkanı dön, kapıdan çık ve bir daha asla geri gelme. Mutlu olmama izin ver."

Ama seni kaybedemem, dedi, sesi gergindi. "Sen bana kalan tek şeysin."

"Beni uzun zaman önce kaybettin."

Gözlerindeki acıyı görebiliyordum. Bu günün geleceğini hiç düşünmemişti. Kontrolünü ya da beni kaybedeceğini hiç düşünmemişti.

"Bu gerçekten veda mı?"

"Bu. Benden uzak dur. Gitmeme izin ver. Lütfen beni koşturma."

BÖLÜM KIRK

ELİSE

Bir sıcak hava dalgası hissettim ve etrafa bir göz atarken çizmelerimi çıkardım. "Vay canına, burası daha da iyi görünüyor," dedim eldivenlerimi çıkararak.

Bina bitmişti. Merdivenler katlara uyacak şekilde boyandı ve tüm kapılar değiştirildi. Artık kırmızı daire numaralarıyla belirtilen posta kutularını taze beyaz boya kapladı.

"Yani yine resim mi yapacağız?" diye sordum, omzumun üzerinden Weston'a alaycı bir şekilde bakarak. "Çünkü seninle resim yapmaktan büyük zevk aldığımı ve bunu istediğin sıklıkta yapmaya hazır olduğumu açıkça belirtmek istiyorum."

Başını sallayarak ve kıkırdayarak atkısını açtı. "Evet aşkım, bugün birkaç etkinlikle birlikte resim yapacağız." Aramızdaki mesafeyi kırdı, kollarını belime doladı ve yan tarafımı sıktı.

"Ve ne tür şeyler?" kıcımlı onun horoz otlatma, ona karşı yaslanarak sordum. Boynumun arkasındaki tüyler ayağa kalktı, heyecanla tenimi titreten tüyler ürperdi. Müzeden ayrıldığımız gecedan beri seks yapmamıştık. Sadece bir hafta olmuştu ama ona işleri ağırdan almak istediğimi söylediğime pişman olmuşum.

"Hey , doktor!" Merdivenlerin başında, yanında duran küçük bir kızla bir adam bulmak için başımı kaldırdım. Elini tuttu, sıkıca kavradı ve ikisi de teker teker her merdivenden aşağı atladılar.

İyi zamanlama, dedi Weston yanımda durmak için hareket ederken önümüzde durarak. "Kirayı postalamak için buraya geliyordum, ama şimdi size versem iyi olur."

Adamdan kırmızı pastel boya ile üzerinde rant yazan bir zarf aldığında Weston'a merakla baktım. Adam, "Bana fazladan bir hafta verdiğiniz için gerçekten minnettarım," diye devam etti. "Çekim kar yüzünden birkaç gün gecikti."

Ona baktım ve midem düştü. Yüzü yorgundu, tıraşsız yüzüyle hem uykulu hem de yoksun görünüyordu ve ceketindeki yırtıkları ve lekeleri fark ettim. Bakışlarımı kıza çevirdim, pembe, tüylü çizmelerinin ve paltosunun harika durumunu fark ettim. Saçları taranmış ve başının yanında iki atkuyruğu yapılmıştı.

Weston zarfı cebine koydu. Merak etme Glen, dedi adamın omzuna vurarak. "Yardım etmekten mutluluk duyarım." Uzanarak kızın saçını karıştırdı, bu da ön dişin eksik gülümsemesine neden oldu. "Bu küçüğün icabına bakmalısın."

Glen onun küçücük elini sıktığında kızın dikkati Weston'a çevrildi. "Çizmelerimi seviyorum Bay Wes. Pembe benim en sevdiğim renk," dedi ona hevesle.

Etkileşimlerini izlerken kalbim eridi. "Rica ederim, sana çok yaklaşıyorlar," diye yanıtladı Weston.

Bebek bakıcısına gidiyoruz, dedi Glen, kızı kapıya doğru yönlendirirken, ikisi de bize el salladı. Dışarı çıkmadan önce durdu ve bize bakmak için döndü. "Ve buralarda tamire ihtiyacın olursa, sana borçluyum."

Weston başını salladı. "Buna minnettarım, ikiniz sıcak kalın."

"Yani buranın sahibi sen misin?" Yavaşça alt dudağımı ısırarak sordum.

Başını salladı, gözleri yere düştü ve erimiş karlara baktı. "Yaparım."

"Neden bana söylemedin?"

Omuz silkti. "Eninde sonunda gidecektim."

Dilimin kenarıyla ağzımın çatısını tıklattım. Eninde sonunda bana bir şeyler anlatmak isteme konusunda bir hünerin var gibi görünüyor. "Bana boş boş baktı. "Sahipsen neden burada yaşamıyorsun?"

Uzandı, elimi tuttu ve beni merdivenlerden yukarı çekerken birkaç kez sendeledim. "Sana her şeyi açıklayacağım."

"Sonunda," diye ekledim, ona yetişmek için adımlarımı hızlandırdım.

2B dairesinin ön kapısını açtı ve ilk benim girmeme izin verdi. Kapıyı kapatarak, "Dairemde sekiz ay daha kira kontratı yok ve ofisime daha yakın," dedi.

Kolumu tuttu, ceketimin fermuarını açarken vücudu benimkiyle buluştu. Yavaşça, kol kola çıkardı ve yanındaki kanepeye fırlattı.

Ayakkabılarımı çıkardım. "Peki, içinde yaşayamayacaksan neden satın aldın?" Stüdyoda dolaştım, resimlere tekrar baktım, onları daha önce gördükten sonra bile içine çekildim. Yer hala her zamanki gibi muhteşemdi... Belki de onunla birlikte yaşayacak anılarımız olduğu için şimdi daha da fazla.

"Şehirdeki barınakta gönüllü çalıştım," diye açıkladı beni belimin yanından tutup odanın içinde sürükleyerek. "Kredilerimi ödedikten sonra oradaki bazı ailelere yardım etmeye karar verdim." Sesi alçaldı, onlara yardım etmeyi nasıl başardığını anlayacağımı biliyordu. "Evsizlerin bir adresleri veya telefon numaraları olmadığı için iş bulması zor. Bu yüzden onlara birkaç aylık ücretsiz kira veriyorum, mobilya ve telefon konusunda yardım ediyorum ve sonra iş bulduklarında kira ödemeye başlıyorlar ve para biriktiriyorlar."

"En azından para işe yaradı," diye mırıldandım ondan uzaklaşmaya çalışarak ama beni daha da sıkı tuttu. Bana ne yaptığını söyleyerek havayı temizleyebilirdik, ama bu, gündeme geldiğinde hala acımadığı anlamına gelmiyordu. Yaptıkları anlaşılmadan her zaman etkilenirdim.

Sıcak nefesini boynumda hissederek kıvrandım ve ağzı kulağıma düştü. "Bunu mahvetmeyelim. Seni buraya getirdim çünkü sana bir şey vermek istiyorum," diye fısıldadı.

"Ve bu nedir?" diye sordum, elimi yan tarafımda gezdirip arkamda dururken yanağını okşadım. Boynumu öptü, yumuşak

dudakları beni daha fazlasına ihtiyaç duymama neden oldu ve beni geri çekip uzaklaşmadan önce. Odanın karşısına geçti, duvardan bir tablo aldı ve bana verdi.

"Bunu arkadaşından mı aldın?" diye sordum fotoğrafa bakarak. Benim aşık olduğum oydu. Ona yakından baktım, onunla nasıl bağlantı kurduğumu ve artık saklanan kadınlar olmama konusunda ne kadar ilerleme kaydettiğimi hatırladım.

"Teknik olarak, kendim aldım," dedi, gözleri bir tepki bekler gibi gözlerime daldı.

"Yani bu zaten senin miydi?" Diye sordum.

Dudaklarında bir gülümseme oluşurken başını salladı. "Hayır, ben boyadım." Kanvas elimden düştüğünde eli öne doğru atıldı. Elleriyle tuttu, göğsüne bastırdı.

"Ne demek boyadın?" diye sordum kafamın içinde bir karışıklık uğuldayarak.

"Bunu çizen kişi benim." Onu tuttu. "Ben sanatçuyım."

"Yani hiç arkadaş yok muydu?" Başını salladı, ben de elimi uzattım. "Ciddi anlamda? Gerçekten onu da mı uydurdun? Neden bana söylemedin?" Duraksadım, daha birbirimizi görmeden benim bir portremi yapmış olduğu gerçeğinin farkına varmasına izin verdim. "Bunun, birinin şimdiye kadar yaptığı en ürkütücü mü yoksa en romantik şey mi olduğuna karar vermeye çalışıyorum. ben."

Zorla güldü. "Ve senin romantik olman için dua ediyorum." Cevabımı beklemeye devam etti ama ben her şeyi aklımdan geçirirken ağzım bir anda kapandı. "Bak," diye aceleyle dışarı çıktı, kararsızlığımı fark etti. "Bu resmi senin hayalinde boyamadım. Senin hikayen yüzünden boyadım. Tanıştığımızda seni böyle gördüm ve bu bana yapıştı. Seni aklımdan çıkaramadım, bu yüzden seninle ilgili düşüncelerimden kurtulmanın bir yolunu buldum."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkarken bir adım öne çıktım. "Yani, yıllardır aklında mıyım?" diye sordum flörtöz bir tavırla.

"O zaman öyle görmemiştim ama şimdi düşününce, evet."

Resmi elinden kaptım, parmaklarımı kadının yüzünde ya da yüzümde gezdirdim ve tüm şekillere ve renklere hayran kaldım. "Gerçekten yeteneklisin, bu yüzden ben romantikle gideceğim."

"Yok canım?" Diye sordu, göğsünden rahat bir nefes yayarak.

"Evet gerçekten. Romantik. Sıcak. Sınırdaki bir sapık olabilir, ama seni sevdiğim için bu sorun olmaz."

Tabloyu dikkatlice yere koydum ve onu koltuğa doğru çekmek için elinden tuttum. Onu koltuğa ittiğimde kazağı avuçlarımda kaşınıyordu, sırtı minderlere çarpıyordu. Bir ayağımı kaldırdım, ayağımı yanına koydum ve hızla kucağına oturdum.

Ona doğru sallanmaya başladığımda nefesi hızlanırken bir nefes verdi. Kot pantolonunun altına gizlenmiş artan heyecanını bana sürttüğünü hissettiğimde içimi bir heyecan sardı.

"Yani beni buraya tabloyu görmeye mi getirdin, yoksa beni soyunmak için mi buraya getirdin?" diye sordum gözlerimi ona kilitleyerek. Dilimi alt dudağında gezdirdiğimde titredi.

Belimi kavradı ve hareket etmemem için beni olduğu yerde tuttu. "Seni buraya tabloyu göstermek ve tepkini öğrenmek için getirdim."

Sırıttım, tutuşunu gevşetmesi için kalçalarımı daire şeklinde yuvarladım. "Peki bu tepki hakkında ne düşünüyorsun doktor?"

"Bu tepkiyi çok seviyorum," dedi beni sertçe üzerine indirerek. "Bu kesinlikle umduğum şeydi." Çılgılık attım, eli kıcımla bağlantı kurduğunda zıpladım ve beni tekrar sert horozuna doğru itti.

Yüzümü boynuna çevirdim, burnumun ucunu yavaşça derisine doğru kaydurdım ve tüylerinin diken diken olduğunu fark ettim. Derisini tadarak dilimi onlara karşı kaydurdım.

"Sanatını sevdiğim kadar, biraz daha iyi yaptığımız işi de seviyorum" dedim, kazağını kafasına çekerken tüylerinin diken diken olmasını izledim.

"Tamamen katılıyorum," dedi üstümü çıkarıp odanın diğer ucuna fırlatarak. "Dışarıda yayılmış ve beni almaya hazır çıplak vücudunun güzelliğiyle yarışacak hiçbir şey yok. Sanırım bir sonraki resmim bu olacak."

"Sanırım bu fikir hoşuma gitti."

Bir el yüzünün iki yanına gitti ve biz dudakları kilitlerken onu yerinde tuttu. Dili sıcaktı ve benimkine doğru kaymaya hazırdı. Kot pantolonumun düğmelerini açmak için bir parmağını kullandı ve elini külotunun altına sokmasını engellediğimde kaşlarını çatdı. Elini amımda istedim ama ağzım başka bir şey için sulandı.

Kotunun kopçasını açtım, vücudundan aşağı inip dizlerime düşerken onları ve boxerını yanıma aldım. Sert sikini çıkarıp elimi etrafına sarmak için hiç zaman kaybetmedim, şaşkın gözlerle içeri alırken salyaları akıyordu.

Dudaklarımı birleştirdim ve boyunun üzerinden ağır bir nefes üflerken seğirmesini izledim. Titredi, horozu kımıldadı ve daha da sertleşti. Ona baktım, ağzının açık olduğunu ve kafasının geriye yattığını fark ettim.

Bileğimdeki saç tokasını çıkardım, saçımı yukarı çektim ve onu ağzıma aldım. Dilim onun etrafına dolandı, onu içeri ve dışarı çalıştırırken boğazından bir inilti çıkardı.

"Yukarı," diye hırladı, öne eğildi, koltuk altlarımdan tuttu ve beni yanındaki kanepeye fırlattı. Hareketsiz kaldım, beni soymasına izin verdim ve sonra pantolonunu ayak bileklerinden indirmesini izledim. Gözleri beni içine çekti , ve sonra ne yapacağımı söylemesini bekledim.

"Arkanı dön," dedi yüksek sesle, "dört ayak üzerinde."

Bana söyleneni yaptım, kığım havaya bakacak şekilde ellerim ve dizlerim üzerine eğildim. Kendini arkamda konumlandırdı ve kıcıma şaplak attığı zaman ben öne fırladım. Soğuk bir parmak uyluğumun iç tarafında gezindi ve sonra yarığıma doğru ilerledi.

"Zaten benim için damlıyor," diye inledi, parmağını içime sokarak. Başım geriye doğru uçtu, kalçalarım onun koluyla çarpıştı, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Yavaş, dayanılmaz zamanını benimle alay ederek geçirdi, tüm gün boyunca bunu uzatmak istiyormuş gibi beni yavaşça parmakladı.

"Beni şimdiden siktir et," dedim nefes nefese, omzumun üzerinden ona bakarak.

Güldü, parmağı daha çok pompaladı. Ona karşı mücadele ettim, geri çekilip sikine atlamaya hazırdım ama bana izin vermedi. Onun horozunun benim kedime baskı yaptığını hissettiğimde nefesim kesildi ve durdu, onun önünde inlerken beni çıldırttı, o yapana kadar beni becermesi için yalvardı.

Başım eğildi, ilk kez doggy stilinde becerdin olmanın tadını çıkarırken, onun horozunun bana tekrar tekrar nüfuz etmesini izliyordum.

BÖLÜM KIRK BİR

ELİSE

Weston sürücü tarafından bana bakarak, Saçını biraz düzleştirmek isteyebilirsin, dedi.

"Neden? Ben aslında, " *Az önce sevdiğim adam tarafından sikildim*" bakışını tercih ederim, dedim şakacı ve dürüstçe.

"Ah, güven bana, bu bakış benim birçok favorimden biri."

Bir dur levhasında fren yaptı, bir sokağa saptı ve ardından etrafı çevrili bir mahalleye girdi. "Sadece benim tarafımdan becerildiğini annemin bilmesini isteyip istemediğinden emin değilim."

"Ne?" Çığlık attım, başım ona bakmak için havaya uçtu. Deli miydi? "Annene bu haldeyken gidemem." Ellerimi vücuduma indirdim. "İnsanın bildiği her pozisyonda beni becermiş gibisin."

"İnsanın bildiği her pozisyonda seni becerdim." Yüzünde kendinden emin ve kendini beğenmiş bir ifade vardı.

"Evet, ama annenin bunu bilmesine gerek yok." Çantamı karıştırarak elimdeki birkaç temel eşyayı çıkardım ve aynayı yere bıraktım.

"Bu yüzden mi o büyük kıçlı çantayı taşıyorsun? Bunun gibi acil durumlar için mi?" Gülerek ve büyük bir Tudor evinin araba yoluna dönerek sordu. Avlu muhteşem bir şekilde düzenlenmişti ve ön verandanın yanına bir çocuk bisikleti park edilmişti. Arka camında Columbia çıkartması olan beyaz bir SUV önümüze park etmişti.

"Lanet olsun, bu şeyin içinde sakladıklarımı asla küçümseme." Kirpiklerime biraz maskara sürdüm ve saçlarımı tekrar at kuyruğu

yaptım, gevşek parçaları sabitlemek için altına bobby pinleri geçirdim. Ellerimi yanaklarıma vurarak ona baktım ve parmağımla yüzümü çevreledim. "Bu, alacağı kadar iyi."

"Yine de sikildiğimi söylüyor ama güzelim," dedi arabayı durdurarak. Bir iç çekti. "Benim de büyüdüğüm evi göreceğiniz için heyecanlıyım. Seni çocukluk odama götürebilirim."

Ona gözlerimi devirdim. Şaka yapacak sabrım yoktu. Sinirlerim yanıyordu. "Keşke annenle buluşmaya geleceğimiz konusunda beni uyarsaydın."

"Bizden acılı bir akşam yemeği yememizi isteyen mesaj attı. Ben de pek dikkat çekmedim."

"Ve hayır demek için uygun bir bahane bulamadın mı?"

"Muhtemelen yapabilirdim, ama ailemle tanışmanı istiyorum. Seninle tanışmak için can atıyorlar." Alnımı öptü. "Ve sana önceden söylersem vazgeçmeye çalışacağını biliyordum."

Bir aileye sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyordum. Hiç sahip olmamıştım. Babam vardı ve hepsi bu. Aşçılık, aile yemeği ya da Şükran Günü yemeğimiz yoktu. Her zaman sadece ikimiz ve ben yemek yedik, böylece onun etrafında olmak zorunda kalmazdık.

İyi olacaksın, dedi Weston, ellerimi onun ellerine dolayarak ve öperek. Dışarı çıkmam ve kapımı açmam için beni serbest bıraktı. Ön kapıya ulaşana kadar yavaş adımlar attık.

Kapı açılır açılmaz bir kadın, "İşte buradalar," diye bağırdı. Bize doğru koştu, bizi neredeyse ön kapıdan ittiğinde botları betona çarptı.

sertçe yutkundum. Bu durum garipleşmek üzereydi. Aşık olduğum adamın annesiyle tanışıyordum ki bu normaldi. Normal olmayan şey, onun aynı zamanda tecavüzcümün eski karısı olmasıydı. Bu ne boktan bir durumdu.

Anne, ona karşı nazik ol, diye uyardı Weston.

Onu dinlemedi. Bunun yerine, beni belli bir mesafeden tutmak için sert omuzlarımdan tuttu ve kollarını bana doladığında donup kaldım.

"Ona karşı yumuşak davranıyorum," diye savundu benden uzaklaşarak. "Ama heyecanlıyım, bu yüzden bunu benim için mahvetme."

Önümde durup ona iyi bir bakış atarken ona zayıf bir gülümseme gönderdim. Yaşına göre iyi görünüyordu, çilek sarısı saçları alçak bir topuz halinde toplanmıştı. Ayak bileklerine kadar uzanan siyah pamuklu bir etek ve düğmeli beyaz bir gömlek giymiş, akşam yemeğinde rahat görünüyordu. Bu kadar tatlı birinin bir canavarla nasıl evli olabileceğinden emin değildim.

Cassidy'nin bize doğru geldiğini gördüm. Anne, onu korkutup kaçırmadan kapıdan geçmesine izin ver, dedi bana gülümseyip dostça bir el sallayarak.

Ah, evet, tabii ki, dedi, içeri girmemiz için bize yer açarak.

İkinizin başarabildiğinize sevindim, dedi Cassidy.

Bir adam, omuzlarında küçük bir kızla odaya girerken, "Lanet olsun dostum, bir kız arkadaşın ve ateşli bir tane olduğunu söylediklerinde yalan söylediklerini düşündüm" dedi. Sarı saçları geriye taranmıştı ve loafer'lı kot pantolon giymişti. Bana Vincent'ı hatırlattı. Omuzlarındaki kız kulaktan kulağa sırtıyor, beş altı yaşından büyük olamazdı.

"Komik Bruce," dedi Weston adama. "Bana kız kardeşimi senden boşattırma."

"Evet doğru," diye mırıldandı, öne eğilip kızın aşağı inmesine yardım etti.

"Yaşamak için insanların zihinleriyle oynuyor. Eminim isteseydi, tüm ilişkimizi yeniden düşünmemi ve çantalarını toplamamı sağlayabilirdi," dedi Cassidy araya girerek.

Beni bu kadar sevdiğini görmek güzel, diye homurdandı Bruce, karısına sahte bir bakış atarak.

"Bak," dedi Weston, başını kız kardeşine doğru eğerek. "Benimle uğraşma dostum."

Weston, Cassidy kolunu onun karnına bastırduğunda kamburlaştı. "Şaka yapıyorum güzel çocuk. Kendini çok fazla düşünüyorsun."

Evet, bunu asla bırakmıyor, dedi Bruce, vücudunu işaret ederek karşılık verdi.

"Sevgili Tanrım," dedi Cassidy başını sallayarak, "kızımız tam orada."

Bu Elise, dedi Weston sonunda beni tanıştırma fırsatı bularak. "Bu da annem Laura, tanıştığınızı düşündüğüm kız kardeşim Cassidy ve kocası Bruce." Küçük kızı kaldırdı ve yanağından öptü. "Ve bu benim en sevdiğim küçük yeğenim Millie."

Ben senin tek yeğeninim, dedi omzunu iterek. Ondan aşağı atladı ve kollarını bacaklarıma doladı. Ne yapacağımdan emin olamayarak odaya baktım ve başını okşadım. Aptal gibi, bir köpekmiş gibi başını okşadım.

Birbirlerine hayranlıkla şakalaşmalarını izledim. Bir şeyin bu kadar işlevsel ve normal göründüğünü görmek inanılmazdı. Bu aile birbirini gerçekten ve gerçekten seviyordu ve bana mutluluklarında bir yer sunuyorlardı. Bana yıllarca sahip olmayı dilediğim aileyi veriyorlardı ve masaya oturmak için ne kadar gergin olsam da sorun olmayacağını biliyordum.

Rahatsızlığımı gizlemek için elimden gelenin en iyisini yaparak derin bir nefes aldım ve hepsine bir el salladım.

"Aileye hoş geldin Elise. Burada olduğunuz için çok mutluyuz. Oğlumun bahsetmeden duramadığı kızla tanışmak için can atıyordum," dedi Laura genişçe gülümseyerek. "Yemek hazır hadi yiyelim."

Diğerlerini mutfağa kadar takip etmeden önce Weston beni durdurdu. "İyisin?" Yüzümü ellerinin arasına alıp gözlerimin içine bakarak sordu.

Başımı salladım ve gülümsedim. "Ben. Uzun zamandır olmadığım kadar iyiyim."

O beni öptü. "İkimiz de öyleyiz ve buradan sonrası daha iyi oluyor, aşkım. Şimdi ailemizle takılalım."

Weston bana asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bir şey vermişti. Bana sevgi, özgürlük, takdir ve bir aile verdi. Bana bir şeye değer olduğumu hissettirdi - kendime inanmadığım zamanlarda bile.

Beni mutsuzluğumdan kurtarmıştı ve hayatımın geri kalanını onunla geçirmek için sabırsızlanıyordum.

SON